

GIỚI HẠN CỦA BẠN CHỈ LÀ XUẤT PHÁT ĐIỂM CỦA TÔI

LỜI NÓI ĐẦU

(tt)

CHƯƠNG 1: CÓ ƯỚC MƠ MÀ KHÔNG HÀNH ĐỘNG, MÃI MÃI CHẴNG BAO GIỜ THỰC HIỆN ĐƯỢC

BẠN HỌC ĐỀU ĐÃ THÀNH ĐẠT CHỈ CÒN BẠN VẪN LO NGHĨ MẤY GIỜ SÁNG THỨC DẬY

CUỘC ĐỜI ĐA SỐ MỌI NGƯỜI ĐỀU THUA BỎI MỘT CHỮ

BẠN THÍCH NGHE KINH NGHIỆM CỦA NGƯỜI KHÁC BỞI BẠN KHÔNG HỀ MUỐN CỐ GẮNG

MỖI NGÀY LAO VÀO LÀM VIỆC NHƯ ĐIÊN, BẠN KHÔNG MỆT SAO?

GIỜ MỖI NGÀY KHÔNG TIẾN THÌ LÙI

KHÔNG KIẾM RA TIỀN, LẠI CÒN NHIỀU ĐIỀU CHƯA HỌC

HÃY RA NGOÀI GẶP GỠ MỌI NGƯỜI, NÓI NHỮNG CHUYỆN HỮU ÍCH

MỘT "BẢN THÂN" KHÁC BẠN CHƯA TỪNG BIẾT ĐẾN

AI CŨNG TỪNG THAM GIA MỘT NHÓM KHIẾN BẢN THÂN KINH HỒN BẬT VÍA

YẾU ĐUỐI Ứ, TẠI BẠN QUÁ NHÀN THÔI

BẠN ĐỊNH NUÔNG CHIỀU BẢN THÂN ĐẾN BAO GIỜ?

MỌI NGƯỜI CHỈ CHĂM CHỈ ĐẾN VẬY THÌ CHẴNG LO CHẾT VÌ LAO LỰC ĐẤU

BẠN TỪNG NÓI KHÔNG MUỐN CUỘC ĐỜI NHÀM CHÁN NHƯNG BA MƯƠI TUỔI BẠN ĐÃ CHẾT RỒI

NGƯỜI KHÔNG CÓ LÝ TƯỞNG

THỨ BẠN GHÉT KHÔNG PHẢI CUỘC SỐNG ĐƠN ĐIỆU MÀ LÀ SỰ THẤT BẠI CỦA CHÍNH MÌNH

"CHỒNG CẬU CÓ TIỀN THỂ, CHĂM CHỈ ĐỂ LÀM GÌ?"

PHÚ HÀO CÓ RẤT NHIỀU, QUÁN QUÂN THẾ GIỚI ĐƯỢC MẤY NGƯỜI?

THIỆU TIỀN KHÔNG SỢ, CÓ TIỀN NHƯNG BỊ PHỤ THUỘC MỚI ĐÁNG SỢ

SỰ CHĂM CHỈ TRƯỚC TUỔI 30 QUYẾT ĐỊNH CUỘC SỐNG CỦA BẠN SAU TUỔI 30

PHỤ NỮ CỨ THEO ĐUỐI TÌNH YÊU, TẠI SAO KHÔNG TỰ YÊU LẤY MÌNH?

CHƯƠNG 2

MỘT CÔ GÁI TỈNH LẺ TỐT NGHIỆP CẤP HAI

CÓ MỘT LOẠI NGƯỜI, TRÁNH CÀNG XA BẠN CÀNG ĐÁNG GIÁ

KHÔNG HIỂU ĐIỀU NÀY BẠN MÃI MÃI CHỈ LÀ KẺ ĐI BÁN SỨC KIẾM SỐNG MÀ THÔI

NỖ LỰC CHƯA CHẮC ĐÃ GIÚP BẠN THÀNH CÔNG

ANH TA CHẴNG CÓ TÀI CÁN GÌ, DỰA VÀO ĐẤU MÀ LÀM LÃNH ĐẠO?

JACK MA KHÔNG XUẤT THÂN TỪ NGÔI TRƯỜNG DANH TIẾNG...

NẾU BẠN CỨ CỐ CHẤP NHƯ VẬY TRONG VIỆC CÓ LẼ ĐÃ SỚM TRỞ THÀNH CEO RỒI

SỰ KHÁC BIỆT LỚN NHẤT GIỮA BẠN VÀ NHỮNG NGƯỜI TÀI GIỎI HÓA RA LÀ...

ĐỪNG SUỐT NGÀY KÊU NGHÈO, CÀNG KÊU SẼ CÀNG NGHÈO

KHÔNG CHẦN CHỪ MỚI LÀ CÁCH QUẢN LÝ THỜI GIAN TỐT NHẤT

TẠI SAO ĐẠI THẦN MỘT NGÀY NHƯ CÓ 48 TIẾNG, LÀM ĐƯỢC BAO NHIỀU VIỆC?

SAU KHI ĐÓNG CỬA SỔ WECHAT LẠI

ĐỪNG ĐẶT RA GIỚI HẠN CHO BẢN THÂN, TIỀM NĂNG CỦA BẠN SẼ KHÔNG THỂ BÚT PHÁ

Một lần có dịp theo mẹ ra ngoài, tình cờ đi qua con phố nhỏ tôi từng sống cách đây mười năm, đó là năm đầu tiên tôi đi thực tập và kiếm việc làm. Tôi không nén nổi hào hứng, mười năm rồi mới có dịp quay lại nơi này.

Phố nhỏ vẫn vậy, chỉ khác là đã được trải thêm một lớp bê tông mới, tường nhà cũng sơn lại hết. Tôi từng sống trong một tòa nhà bốn tầng thấp nhất khu phố được chủ nhà sửa thành kiểu nhà ống, bốn nhà dùng chung một phòng vệ sinh, ba nhà dùng chung một phòng bếp. Phòng đầu tiên tôi thuê có diện tích 6m², tiền thuê 800 tệ một tháng, sau đó tôi đổi sang phòng bên cạnh to hơn, diện tích 15m², tiền thuê 1000 tệ một tháng. Bà chủ nhà trước đây từng có ý định giới thiệu bạn trai cho tôi, không biết có còn ở chỗ này không? Liệu bà có nhớ tôi không? Mười năm rồi, bà còn nhớ mỗi lần đến thu tiền nhà đều cho tôi yển mạch không nhỉ?

Tiếc thay, căn phòng tôi từng sống khóa chặt cửa. Nhà bếp chung trước cửa nay bám đầy bụi, không thể nấu nướng được nữa. Nhà tắm thoát trông vẫn còn dùng được nhưng lại bốc mùi đặc trưng của các nhà vệ sinh công cộng. Tôi không nhớ mười năm trước có như vậy không, hoặc có lẽ tôi đã quên mất rồi.

Tôi đứng trước cửa, nhớ lại chuyện mười năm trước. Ngày nào tôi cũng mong được quay lại đây, nhưng giờ tôi tự hỏi tôi đã sống ở đây như thế nào, còn trọ tận hai năm liền. Ngày đó có một anh chàng sống sát cạnh phòng tôi. Cửa phòng cậu ấy lúc nào cũng mở toang. Một hôm bố cậu ấy gọi điện thoại đến, cậu ấy đang ăn cơm nên mở loa ngoài ra nghe. Đúng lúc tôi đang quét dọn phòng nên tình cờ nghe bố cậu ấy hét lên thất thanh trên điện thoại: "Cái gì? Tiền thuê nhà 1000 tệ một tháng? Con sống ở đâu mà đắt thế? Con có biết một tháng bố mẹ chưa tiêu đến 1000 tệ không?"

Đúng thế thật, ở quê tôi, cả hai mẹ con một tháng không tiêu đến 1000 tệ. Nhưng ở Bắc Kinh, phòng trọ khu vực đó 1000 tệ đã là rẻ nhất rồi. Nơi chúng tôi thuê là khu

nhà lụp xụp nhất Bắc Kinh, muốn tìm cái thứ hai như thế cũng khó. Đây là cái giá đầu tiên phải trả để thực hiện giấc mơ của mình, rất thực tế, cũng rất đắt đỏ. Giờ giá nhà còn cao hơn trước nhiều, vẫn đoạn đường đầy, phòng đơn giá 2000 tệ đã là rẻ rồi.

Hồi đó tuổi trẻ phóng khoáng, tôi không hề cảm thấy như vậy là khổ, ngược lại còn rất vui. Bắc Kinh rộng lớn thế này, có một cái tổ nhỏ để ngày ngày yên tâm ngủ một giấc, lại còn có thể tắm rửa, giặt giũ đã là chuyện vui lắm rồi, quan tâm mất chuyện đường nước thường xuyên bị tắc hay nhà bếp chỉ có 2m² quay người cũng không nổi làm gì.

Mười năm qua nhanh như một cái chớp mắt. Mới ngày nào còn lo lắng không biết tương lai mình sẽ ra sao vậy mà nay đầu đã điểm vài sợi bạc. Mới hôm qua thôi còn chưa nghĩ đến việc kết hôn sinh con, thế mà nay đã có hai bạn nhỏ gọi mình là mẹ. Tôi bắt đầu quan tâm đến bảo hiểm và trường học, bắt đầu nghĩ xem mình có nên học người khác mua thêm một căn nhà, học cách thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, học cách nói câu "cảm ơn, tôi rất thích" trước những món đồ mình chẳng thích chút nào.

Khi nhớ về quá khứ, con người ta thường hay nghĩ tới khoảng thời gian thảm hại nhất của mình, có lẽ là để bản thân chưa đủ xuất sắc của hiện tại được an ủi phần nào.

Tôi nhớ năm 2008 khi diễn ra Olympic Bắc Kinh, mẹ có đến thăm tôi. Hai mẹ con tôi người ngủ trên giường, người ngủ dưới đất. Mẹ tôi buồn rầu nói: "Con sống thế này bao giờ mới nên người được?"

Tôi lại không thấy có vấn đề gì. Tính sơ sơ, mỗi tháng tôi đã tiết kiệm được 3000 tệ, một năm tôi để dành được 36000 tệ, chẳng mấy mà có đủ tiền đặt cọc mua nhà. Nhưng tôi không ngờ tốc độ tăng giá nhà nhanh hơn nhiều tốc độ kiếm tiền của tôi.

Ba năm sau, tôi mua nhà. Đó là số tiền dành dụm của tôi từ tiền lương, tiền làm thêm, tiền bản quyền tác giả sách, tiền bản quyền phim điện ảnh. Hồi đó tiền sách rất rẻ, nhuận bút chẳng được bao nhiêu; đạo diễn điện ảnh thì nghèo, chỉ có thể đưa tôi ít tiền hoặc tặng tôi một đồng quà mà thôi. Nhưng tôi cứ tích góp 5 vạn, 5 vạn một, cuối cùng cũng đủ tiền đặt cọc thấp nhất, thấp nhất có thể.

Thật ra, căn nhà nhỏ đó tôi mua cho mẹ, tôi muốn chứng minh với mẹ rằng mẹ con tôi không thể cứ ở mãi căn nhà cũ, cuộc sống của chúng tôi vẫn còn hy vọng, dù điều đó đồng nghĩa với việc tôi phải đeo trên người khoản nợ lên đến triệu bạc.

Khi tôi quen chồng tôi, chúng tôi đã có mấy năm tự mình phấn đấu. Chồng tôi lớn hơn tôi mấy tuổi nên cho đến giờ tôi vẫn chưa hiểu hết những gì anh ấy đã trải qua. Tôi chỉ nhớ anh ấy từng nói với tôi, hồi mới tốt nghiệp, anh ấy thuê nhà là sơn lại tường, mua giấy dán tường, mua đồ gia dụng cũ, sắp xếp lại căn phòng cho sạch sẽ ngăn nắp. Thế nên khi anh ấy định chuyển đi, chủ nhà còn chủ động giảm giá cho thuê mong anh ấy ở lại.

Hồi đó mỗi lần đi làm, anh ấy phải mất hai tiếng đồng hồ, đón ba tuyến xe bus mới đến nơi. Hôm nào trời có tuyết, người anh ấy như muốn đông cứng lại. Lúc mới bắt đầu công việc, anh ấy không biết viết bản thảo tin tức nên đã học thuộc lòng hết nội dung trên mạng và các bản thảo tin tức của khách hàng, ngày nào cũng làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, công việc vất vả đến mức có lần còn bị xuất huyết dạ dày ngất xỉu trong nhà.

Từng mảng ký ức của mười năm trời vụt qua trước mắt. Suốt những năm tháng phấn đấu, chịu đựng gian khổ ấy, trong chúng ta ai cũng sẽ nghĩ rằng mình không thể chịu đựng thêm được nữa, mình đã đạt đến giới hạn cuối cùng. Nhưng khi quay đầu nhìn lại mới thấy bản thân chỉ đang tự an ủi chính mình. Chúng ta còn cách giới hạn của bản thân rất xa, nhưng lại luôn cảm thấy mình đã cố gắng hết sức. Chỉ đến khi gặp được người giỏi giang hơn, chúng ta mới giật mình nhận ra giới hạn của bản thân là điểm khởi đầu của người khác. Có lẽ họ cũng đã từng mông lung, mất phương hướng như chúng ta, nhưng bằng sự nỗ lực phi thường, họ đã chạm đến vị trí mà chúng ta luôn mơ ước.

Đời người là một quá trình người này đánh qua người kia đánh lại, luôn có những khó khăn, những thách thức mới. Nhưng sau mỗi thách thức, chúng ta sẽ có thêm kinh nghiệm và thành tựu.

Khi chuẩn bị về, mẹ tôi chỉ vào một sạp hoa quả: "Con có nhớ sạp hoa quả này không? Mình từng mua hoa quả ở đây đấy. Hồi đó họ còn bán cả bánh. Đợt Olymoic2008, mẹ con mình còn mua ở chỗ cậu ấy ba cái mang theo, sợ đi xem Olympic cả ngày không có gì ăn."

Tôi không còn nhớ nữa, từ trước đến giờ trí nhớ của tôi lúc nào cũng kém. Nhưng tôi nhớ đã một mình phấn đấu ở đất Bắc Kinh này, tất cả đều xuất phát ở đây.

Tôi và chồng tôi từng đi ăn lẩu chua cay ở một nhà hàng rất sạch sẽ, gọn gàng. Chồng tôi nói với tôi, anh ấy vẫn còn nhớ có một mùa đông chúng tôi cùng nhau ăn lẩu chua cay ở quán nhỏ ven đường được dựng bằng tấm bạt lớn. Nồi lẩu nghi ngút khói, chúng tôi gấp từng xiên thịt mình thích, ăn uống vui vẻ. Đó là nơi chúng tôi vẫn thường hẹn hò hồi mới yêu nhau. Sau này tuy không còn đến quán ven đường kia ăn nữa, nhưng đối với chúng tôi đó luôn là quãng thời gian ấm áp nhất.

Khi đứng ở hiện tại nhìn về tương lai, tôi không biết mười năm nữa mình sẽ thế nào, ngày mai ra sao tôi còn không biết. Nhưng tôi tin rằng, chỉ cần kiên trì nỗ lực, ngày mai sẽ là ngày càng tốt hơn.

Có những lúc nhìn các con ngây thơ chơi đùa trong nhà, tôi tự hỏi chúng có biết bố mẹ đang phải cố gắng thế nào để chúng có một cuộc sống tốt đẹp hơn, cũng giống như bố mẹ tôi đã từng làm. Sức mạnh ấy được truyền từ đời này sang đời khác chứ không chỉ vón vện trong mỗi cái mười năm.

Mười năm trước tôi hoàn toàn không hề nghĩ rằng mười năm sau tôi sẽ kết hôn, sinh con, sáng tác, sống cuộc sống mình thích. Chỉ cần cố gắng, tương lai mỗi người sẽ tốt đẹp hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

CHƯƠNG 1: CÓ ƯỚC MƠ MÀ KHÔNG HÀNH ĐỘNG, MÃI MÃI CHẴNG BAO GIỜ THỰC HIỆN ĐƯỢC

Tôi tin rằng bạn có những ước mơ rất tuyệt vời, tôi cũng tin rằng bạn có thể thực hiện được ước mơ đó. Có ước mơ mà không hành động sẽ mãi chỉ là mộng tưởng mà thôi. Tôi hy vọng mỗi sáng đánh thức bạn dậy không phải tiếng chuông đồng hồ mà là khát vọng lớn lao trong trái tim bạn.

BẠN HỌC ĐỀU ĐÃ THÀNH ĐẠT CHỈ CÒN BẠN VẪN LO NGHĨ MẤY GIỜ SÁNG THỨC DẬY

Những việc bạn cảm thấy xa vời, người khác đều đã làm hết rồi!

Có một người bạn từng nhắn tin cho tôi: "Bạn học của tớ đều lên sếp hết rồi, trong khi tớ vẫn còn đang đi tìm việc làm."

Lúc đọc tin nhắn này tôi có chút giật mình, bạn học của tôi có người đã trở thành nghệ sĩ dương cầm, có người nay đã thành đại gia, trong khi đó tôi vẫn mãi chưa thắng nổi bệnh trĩ hoãn, làm việc gì cũng không quyết tâm.

Tôi có cô bạn là nhạc sĩ, từ nhỏ đã chơi đàn dương cầm. Hồi cấp ba, khi chúng tôi lên lớp học văn hóa, cô ấy đi tập đàn. Chúng tôi lên đại học, cô ấy đổ vào học viện nghệ thuật. Khi chúng tôi bắt đầu tìm việc làm, cô ấy ra nước ngoài tu nghiệp. Bao năm trôi qua, chúng tôi đã chứng kiến cô ấy tham gia không biết bao nhiêu buổi hòa nhạc trên khắp thế giới. Đến khi gặp lại, cô ấy đã là nhạc sĩ và cưới một ông chồng cũng tài giỏi không kém. Giờ cô ấy đang cùng chồng đi du lịch vòng quanh thế giới.

Năm xưa chúng tôi đều nghĩ, làm nghệ thuật chẳng có tương lai, sinh viên các trường nghệ thuật phần lớn sau khi tốt nghiệp đều làm giáo viên. Nếu ai có thể làm giáo viên dạy dương cầm tại nhà là thu nhập cao lắm rồi. Chúng tôi không hề nghĩ rằng sinh viên nghệ thuật còn có một lối rẽ khác - nghệ sĩ dương cầm.

Những việc bản thân cảm thấy xa vời, người khác đều làm hết rồi.

Lúc mới tốt nghiệp, ai cũng thích so sánh với người khác, mình vào doanh nghiệp nhà nước trong khi bạn vào công ty tư nhân. Mọi người đều thích thể hiện, nếu được

vào làm cho công ty lớn thì đúng là con đường phía trước được dát vàng. Giờ nghĩ lại mới thấy những suy nghĩ trẻ con ngày xưa thật đáng xấu hổ. Lúc đó chỉ cảm thấy vào được công ty lớn chứng tỏ bản thân giỏi giang, nhưng thật ra đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Vào làm không được bao lâu, đến khi bận tới tận mắt mũi mới nhận ra bản thân chỉ là một con đom đóm dưới hào quang chói lọi của công ty lớn mà thôi, ánh sáng mờ nhạt, không có mình cũng chẳng sao.

Lúc mới tốt nghiệp, mọi người thi nhau kể về kế hoạch nghề nghiệp, nhưng thật ra đó chỉ là kế hoạch tìm việc làm. Rất nhiều người muốn ba năm sau sẽ đi du học về MBA, nhưng sau ba năm những người có thể tiếp tục chăm chỉ làm việc không oán trách chẳng còn bao người. Nhiều người đã quên mất những kế hoạch và ước mơ lúc ra trường, ước mơ lớn nhất lúc này của họ là tan làm sớm và không phải tăng ca.

Bạn có cần phải chăm chỉ thế không? Cần chứ!

Hồi mới tốt nghiệp, ai cũng thích đi khắp nơi tham gia các hoạt động, quen biết với nhiều người, tự bản thân cảm thấy mình thật ngẫu. Vì thế đi đâu cũng giả vờ tay bắt mặt mừng làm quen, chỉ sợ người khác không nhìn thấy mình. Bản thân luôn muốn giống như những nhân vật tầm cỡ trong các buổi thuyết giảng, nhưng lại lười biếng trên con đường hướng tới mục tiêu.

Tôi có một cậu em đồng nghiệp, gia cảnh bình thường, nhưng rất cố gắng, làm gì cũng chăm chỉ. Tôi cùng các đồng nghiệp khác vẫn thường nói chuyện, cùng nhau ăn quà vặt mỗi khi tăng ca và nghĩ rằng về nhà càng muộn chúng tôi càng chăm chỉ, chỉ có cậu ấy không bao giờ tham gia cùng chúng tôi. Trong công việc cậu ấy làm gì cũng tỉ mỉ đến từng chi tiết, bận tới nỗi không có thời gian về nhà.

Chúng tôi hỏi đùa cậu ấy: "Em có cần phải chăm chỉ vậy không?"

"Cần chứ, vì em không hiểu mà." Lần nào cậu ấy cũng trả lời chúng tôi như vậy.

Khi mới bắt đầu có các phương tiện truyền thông, cậu ấy nghiên cứu H5 (tức HTML 5.0, chỉ ngôn ngữ HTML phiên bản thứ 5, cũng chính là ngôn ngữ đánh dấu tư duy nhất để tạo ra các ứng dụng web phức tạp), trở thành người duy nhất trong công ty biết làm H5. Lúc đó Weibo mới nổi, cậu ấy cũng là người đầu tiên trong công ty tự mình học cách làm các ứng dụng thú vị trên đó. Lúc đó chúng tôi đều nghĩ cậu ấy là đồ ngốc, rõ ràng những việc khách hàng yêu cầu đều có thể thuê bên ngoài làm hộ, chẳng việc gì phải tốn công nghiên cứu như thế, chúng tôi đâu có chuyên về mảng này.

Sau đó cậu ấy nghỉ việc và tự mở một công ty truyền thông. Chúng tôi ai nấy đều cảm thấy tiếc nuối, rời khỏi công ty lớn như vậy, một mình vẫy vùng ngoài thương trường có khác nào tự dìm chết bản thân.

Đến khi gặp lại, cậu ấy đã mở công ty thứ hai, tiền vốn đầu tư lên đến cả trăm triệu tệ.

Cậu thanh niên trẻ tuổi hồi đó giờ vẫn cười ngô nghê: "Em vẫn không hiểu một số thứ, anh chị có thể dạy em được không, anh chị làm thế nào?"

Thay đổi cả thế giới hoặc bị thế giới thay đổi!

Mọi người đều không thích tham gia các buổi họp lớp mỗi dịp nghỉ Tết, thực chất là do cảm thấy bản thân quá kém cỏi. Ngoài mặt thì nói mình không thích nghe người khác khoe mẽ, nhưng nếu bản thân làm tốt và có chút thành công thì có lẽ lại là người đứng ra tổ chức họp lớp cũng nên.

Cùng học một lớp với nhau, sau mười năm, có người thành đại gia nhiều tiền nhiều của, nhưng lại có người chỉ mỗi việc không đi làm muợn cũng chẳng xong.

Chúng tôi luôn cảm thấy, sự khác biệt khi lẫn lộn trong xã hội là do cha mẹ tạo cho, bởi vậy chúng tôi bắt đầu kéo giãn khoảng cách đôi bên kể từ ngày đầu tiên bước vào xã hội. Có người mang hoài bão lại kiên trì, nhưng cũng có người nhiều lý tưởng mà lúc nào cũng chặc lưỡi thôi mai hãy làm. Thời gian trôi đi, tầm nhìn và hình mẫu của mỗi người cũng từ từ thay đổi.

Tầm nhìn là một thứ rất thần kỳ, càng giữ vững càng lớn, nó giống như ham muốn vậy, nhưng chỉ cần lơ là một chút sẽ thu nhỏ lại, đến nỗi một hạt cát nhỏ cũng không còn chỗ trong "tầm nhìn" ấy. Nhắc đến tên gốc ngồi cùng bàn nay đã làm sếp, mọi người chỉ nghĩ: "Xùy, năm đó còn không qua nổi môn toán, giờ bảo cậu ấy làm tổng giám đốc còn lâu tôi mới tin."

Mọi người đều thích nhìn người khác bằng đôi mắt tĩnh, nhưng thật ra thứ tĩnh tại bất động ấy chính là bạn.

Mọi người đều không thích khi thấy người khác càng ngày càng tốt lên, lúc nào họ cũng nghĩ người ta "thay đổi rồi", thật ra người bất biến mới là đáng sợ nhất.

Chúng ta lẫn lộn trong xã hội này, có lúc thăng lúc trầm, nên luôn mong muốn có người nào đó vực mình lên. Mỗi ngày chúng ta đều nhìn những tấm gương chăm chỉ miệt mài, hy vọng đó là liều thuốc giúp giữ vững tinh thần bản thân

Thật ra, nội dung của những câu chuyện tự lực chỉ đơn giản nói về mấy yếu tố: kiên cường, dũng cảm, kiên trì, cần cù, vượt khó... Thứ chúng ta thiếu không phải những yếu tố tạo nên thành công của người khác, mà là sự thay đổi bản thân: bỏ tính trì hoãn, khắc phục lười biếng, có sự khoan dung và tự tin với chính mình.

Tôi đã từng viết một bài tổng kết về mười năm của bản thân, một đồng nghiệp hỏi âm lại cho tôi rằng: "Mười năm trước, tôi có thể tự mình lên bản vẽ, miệng nhẩm tính công thức, chế tạo ra máy móc tự động, là một thanh niên tri thức; mười năm sau, viết chữ phải tra điện thoại, tính tiền khi mua rau củ phải bấm tay, kiếm tiền nhờ vào những thứ tôi không hiểu."

Bạn xem, mười năm trước chúng ta hô hào phải thay đổi thế giới; mười năm sau chúng ta lại bị chính thế giới thay đổi.

CUỘC ĐỜI ĐA SỐ MỌI NGƯỜI ĐỀU THUA BỞI MỘT CHỮ

Có một năm vào ngày 30 Tết, thầy Hà nói với tôi: "Tôi không nghỉ Tết bao giờ, chuẩn bị lại ra tiếp hai quyển giáo trình nữa."

Tôi nghĩ thầy đúng là không bình thường.

Tôi và thầy Hà quen nhau đã lâu. Đúng hôm tôi chia sẻ bài viết của mình lên trang của anh ấy thì anh ấy đến Bắc Kinh và mời tôi đi ăn. Nhưng vì tôi mới mang bầu, nghén nhiều nên sụt mất năm cân, không còn sức ra khỏi nhà, đành phải từ chối. Hồi ấy tôi mới chỉ biết thầy Hà lập một tài khoản Wechat, có đến hàng triệu lượt theo dõi. Anh ấy từng viết một cuốn sách về Powerpoint, người biên tập cuốn sách ấy là bạn của tôi. Anh ấy tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa. Tôi vẫn luôn thắc mắc sinh viên Đại học Thanh Hoa tốt nghiệp xong thuận buồm xuôi gió tìm được một công việc tốt, cứ thế dần dần lên được vị trí cao hơn, nhưng anh ấy lại lập một tài khoản Wechat bắt đầu từ con số không, anh ấy định làm gì.

Có thời gian tôi mua rất nhiều giáo trình thầy Hà xuất bản, nói chuyện với anh ấy nhiều tôi mới biết thầy Hà không đơn giản như tôi nghĩ. Anh ấy xuất thân nghèo khó, dù đỗ Đại học Thanh Hoa nhưng lúc nào cũng thấy mình yếu kém, nên đã dành nửa năm trời nghiên cứu phương pháp học tập, cuối cùng trở nên nổi tiếng trong trường đại học. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy vào làm cho một công ty nhà nước. Được một thời gian, cảm thấy công việc không như mình mong muốn, anh ấy nghỉ việc rồi chuyển sang làm marketing tài chính. Một thời gian sau, anh ấy lại từ bỏ công việc lương mấy chục vạn để tự mình khởi nghiệp, anh ấy bắt đầu nghiên cứu về tài khoản mạng. Đây

là lần lập nghiệp thứ ba của anh ấy, tôi cũng không rõ thu nhập như thế nào, nhưng anh ấy chỉ cần thuận miệng nói ra một con số cũng đủ khiến tôi "đổ kỵ".

Mấy năm sau có một buổi tối tôi hỏi anh ấy vài vấn đề, thuận miệng hỏi luôn: "Tại sao anh học cái gì cũng nhanh, cũng giỏi vậy? Dù học cái gì anh cũng có thể nhanh chóng trở thành cao thủ và biến nó thành hiện thực. Một tài khoản bình thường ba bốn tháng anh đã có thể làm tốt hơn chúng tôi làm ròng rã một hai năm trời. Anh có bí quyết gì không thể bật mí với người khác không? Tôi không phải người ngoài, anh có thể nói với tôi!"

Thầy Hà trả lời: "Tôi có mục tiêu là muốn giúp mọi người cùng học tập, cùng trưởng thành, vì vậy không lúc nào tôi ngơi nghỉ, luôn cố gắng phấn đấu, nỗ lực, không ngừng nghiên cứu phương pháp, không ngừng đột phá..."

Tôi nhớ lại hôm 30 Tết anh ấy đã nói về việc anh ấy không định nghỉ ngơi dịp Tết, thì ra đó là sự thật.

Bạn có thể sẽ nghĩ rằng cứ cố gắng như vậy không tốt cho sức khỏe, cả năm không nghỉ ngơi thì không còn cảm giác sống, sống như vậy chẳng có ý nghĩa gì, không cần phải làm vậy. Nhưng nếu bạn muốn làm điều gì đó, muốn gặt hái được chút thành tựu mà vẫn chỉ tan ca là xem tivi, đánh mạt chược mỗi khi Tết đến thì liệu có thể thành công không?

Trước kia tôi có quen biết một chị họ Tửu, từng là phó tổng giám đốc của một doanh nghiệp quốc doanh lớn, nay đã từ chức và tự mình kinh doanh sản xuất dầu mè. Em gái chị ấy từng là đồng nghiệp của tôi, biết tôi mới sinh con xong liền bảo chị gái gọi cho tôi vài lọ dầu mè. Khi chị Tửu gửi đồ, tôi mới biết chị ấy là độc giả của tôi, đã đọc Wechat của tôi từ lâu, thế là chúng tôi làm quen rồi hẹn gặp mặt.

Lần gặp đó thật sự khiến tôi rất xúc động.

Chúng tôi hẹn gặp nhau ngày 29 Tết, chị Tửu đến sớm hơn giờ hẹn nửa tiếng. Chị ấy khiêm tốn, nhã nhặn và thân thiện. Tôi rất ngạc nhiên khi một người lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước có tiếng, 29 tuổi đã được đề bạt lên vị trí phó tổng giám đốc, luôn được tôi và đồng nghiệp gọi là "niềm tự hào của gia tộc" lại từ bỏ tất cả để về sản xuất dầu mè.

Chị nói với tôi: "Chị làm ở công ty nhà nước mười mấy năm, cũng muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài. Chị đã 40 tuổi rồi, ở độ tuổi này, nhiều người nghĩ chị nên an phận đợi đến ngày công thành danh toại, cả nhà ai cũng cảm thấy vinh dự vì chị. Nhưng mọi người không biết, chị có nỗi khổ và nỗi lo của riêng mình, chị đã quen với mọi

việc, vậy chẳng nhẽ những ngày tháng sau này chị cứ để nó lặng lẽ trôi cho đến khi 55 tuổi nghỉ hưu sao?"

"Em cũng biết đấy, là một lãnh đạo của doanh nghiệp quốc doanh được cả nước biết đến, quyết tâm từ chức không phải dễ dàng, cả gia đình và bạn bè ai cũng bảo chị nên cân nhắc kỹ, mọi người đều nói chị chỉ nghĩ thế thôi. Chỉ có ông xã chị sau khi bị vợ thuyết phục mới đồng ý. Sau đó chị nghỉ việc, dựa vào kinh nghiệm và các mối quan hệ bao năm qua, lựa chọn công xưởng và nguồn nguyên vật liệu tốt nhất để tiến hành sản xuất. Chị là phó giám đốc sản xuất, chưa từng làm kinh doanh bao giờ nên phải bắt đầu học từng chút một, đi gặp từng người, học hỏi từng người, mang theo sản phẩm đến từng nhà để giới thiệu. Hơn một năm nay, chị đã quen không ít người trong giới kinh doanh, tuy họ ít tuổi hơn chị rất nhiều nhưng lại dạy chị không ít. Giờ lợi nhuận mỗi tháng không tệ, chị cảm thấy rất mãn nguyện."

Chị cứ thao thao bất tuyệt quên cả ăn uống. Tôi nghe chị kể chuyện, nhìn biểu cảm xúc động của chị, cảm thấy chị thật tuyệt vời. Những người ánh mắt rạng ngời khi nói về ước mơ vào độ tuổi 20 rất nhiều, nhưng càng lớn tuổi, ngọn lửa nhiệt huyết trong đôi mắt ấy dần nguội lạnh. Không phải ai vào độ tuổi 40 cũng có thể lựa chọn một con đường mới cho cuộc đời mình; không phải tất cả mọi người đều có thể từ bỏ ổn định để có một khởi đầu mới trước sự phản đối của những người xung quanh chỉ vì một giấc mơ nhỏ nhoi mà người khác cho là khôi hài.

Ước mơ là gì? Tôi không biết, nhưng ước mơ rực rỡ của hầu hết mọi người khi 20 tuổi đến năm 30 tuổi đều vụt tắt chứ đừng nói đến năm 40 tuổi.

Trên đường về tôi nói với chồng: "Chị ấy thật đáng nể! Không phải ai cũng có dũng khí như vậy. Có thể làm điều mình muốn, thậm chí sẵn sàng từ bỏ những việc dễ dàng, tốt đẹp, thật khiến người ta khâm phục."

Sau đó, chị Tửu có cảm ơn tôi vì cuộc gặp gỡ kia. Thật ra tôi cũng rất muốn cảm ơn chị, lâu lắm rồi tôi không gặp người nào nói về ước mơ của mình mà ánh mắt ngời sáng như vậy, kể cả tôi.

Lúc 20 tuổi, tôi rất thích nói về kế hoạch của bản thân, tôi luôn cảm thấy mình có nhiều suy nghĩ, nhiều ý tưởng, cái nào cũng hay, cái nào cũng tuyệt vời, nếu làm được chắc chắn sẽ trở thành người thành công trong cuộc sống. Nhưng càng lớn tôi càng không muốn nói nữa, bởi tôi phát hiện ra, nói thì dễ làm mới khó. Ước mơ nếu chỉ nói, nhiều lúc cũng chỉ là lời nói mà thôi.

Năm 30 tuổi, chúng ta đều thích kể rằng mình có ý tưởng hay ho, hoặc cuộc sống nhàm chán quá muốn làm một việc gì đó, nhưng hết năm này sang năm khác mỗi ngày

trôi qua đều là hình bóng của ngày hôm trước. Đến khi người khác làm được rồi mới đỏ hoe mắt tiếc nuối ngày xưa mình cũng nghĩ đến mà không làm. Đã không làm thì còn nói được gì?

"Rất nhiều người trong lòng muốn làm chuyện lớn, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn cuộc sống an nhàn." Tôi đọc được câu nói này trên nhóm bạn bè của tôi, liền nghĩ ngay đến một câu nói: "Cuộc đời đa số mọi người đều thua bởi một chữ: ĐỢI."

BẠN THÍCH NGHE KINH NGHIỆM CỦA NGƯỜI KHÁC BỞI BẠN KHÔNG HỀ MUỐN CỐ GẮNG

Có một người bạn hỏi tôi kinh nghiệm viết lách. Tôi rất sợ những câu hỏi như vậy, bởi tôi không phải người thích tổng kết các phương pháp luận. Tôi chỉ có thể nói cần viết không ngừng, viết lách là một công việc vất vả cần phải có sự chăm chỉ, cùng sự nỗ lực không ngừng nghỉ mà nhiều người không nhìn thấy. Nhưng cách trả lời này không làm người khác hài lòng, họ luôn cảm thấy tôi còn giấu nghề, sợ nói ra bị người khác vượt mặt nên mới trả lời chung chung như vậy.

Nhưng thực tế các tác giả xung quanh tôi thì sao? Ban ngày đi làm, tối về viết lách đến nửa đêm là chuyện bình thường; ra ngoài thì dùng điện thoại viết, đợi máy bay ở sân bay cũng viết, bên cạnh đó không ngừng đọc sách. Hầu hết bọn họ đều không chú ý đến kỹ năng gì, chỉ viết một cách điên cuồng. Bạn của tôi từng biết một đoạn mô tả khởi đầu sự nghiệp viết lách của cô ấy:

"Tôi một mình sống ở Bắc Kinh, không người thân thích, cũng không có tài cán gì, sở trường duy nhất là biết chút ít về văn chương. Chỉ có thể vui đầu vào làm việc kiếm sống, xem rất nhiều sách, viết rất nhiều bài, bỏ hết mọi ưu phiền và cảm xúc vào trong từng câu chữ. Sau đó phát hiện ra viết lách cũng có thể kiếm được tiền. Lúc đó mới bắt đầu, tôi viết bình luận sách cho người ta, 100 tệ một trang tôi cũng viết; viết bản thảo cho rất nhiều tạp chí sách báo hướng tới học sinh phổ thông, cả nghìn chữ mới được 50 tệ tôi cũng viết, thậm chí còn viết các bài quảng cáo khác nhau. Vốn chỉ muốn mỗi tháng kiếm thêm vài trăm vài nghìn tệ, nhưng việc này lại giúp tôi có một lượng độc giả lớn. Có lúc tôi nhận được thư của độc giả, họ nói được cổ vũ bởi một bài viết nào đó của tôi, họ rất thích tôi, cảm thấy tôi đúng cảm sống theo cách họ luôn mong muốn."

Rất nhiều người muốn biết kinh nghiệm của người khác qua những gạch đầu dòng tổng kết, nhưng nếu mọi thành công trên thế giới đều có thể đạt được qua những gạch đầu dòng đó thì ai cũng thành công hết rồi.

Bạn muốn biết kinh nghiệm của người khác như vậy là bởi bạn không muốn phải nhọc công suy nghĩ.

Thành công bạn muốn chỉ là thành danh nhanh chóng, nhưng bất kỳ kinh nghiệm nào không thể giúp bạn tìm ra phương pháp thành công, bạn đều không vừa lòng.

Bạn không muốn đọc những lời trích dẫn truyền cảm hứng tự lực bởi bản thân bạn đã bị cuộc đời đánh toi bời, mọi việc dù đã được phơi bày ra trước mắt bạn cũng không muốn tự đi tìm hiểu.

Bạn chỉ muốn biết con đường thành công của người khác để đi theo mà không nhìn thấy được người khác đều phải trải qua vô số gian nan vất vả và thất bại tôi luyện mới có được thành công đó. Cái bạn thấy chỉ là khoảnh khắc thành công sáng chói, còn gian lao khó khăn đằng sau bạn không muốn biết, cũng hy vọng mình có thể tránh được.

Có người bạn kể với tôi về việc mở một khóa học trực tuyến có thu phí, gồm 10 bài học. Sau khi học được hai bài, có mấy người đến đòi hoàn phí, lý do là bạn tôi không hề dạy về các kinh nghiệm giải quyết vấn đề. Bạn tôi là một người rất thành công và có kinh nghiệm phong phú trong lãnh vực anh ấy đang làm nhưng một người thành công không thể chỉ dựa vào vài cái gạch đầu dòng là đạt được. Nhiều người nghĩ, tôi đến nghe anh giảng là vì những kinh nghiệm đúc kết của anh, nếu anh không thể giúp tôi thành công ngay lập tức nghĩa là khóa học không có tác dụng, tôi muốn được hoàn tiền.

Hiện nay có rất nhiều bài viết với những tiêu đề giật gân khơi gợi trí tò mò hay đưa ra đúc kết kinh nghiệm từ người nổi tiếng, ví dụ: "Ba câu nói giúp bạn một ngày kiếm thêm một vạn tệ", "Làm thế nào để tận dụng cuối tuần kiếm tiền triệu cả năm"... Xung quanh tôi cũng có những người dành thời gian sau khi tan làm để gây dựng thương hiệu cho riêng mình, thu nhập hàng tháng có thể lên đến 6 con số. Nhưng nếu bạn nghe những chia sẻ của họ, bạn sẽ nhận ra đó chỉ là kinh nghiệm được đúc kết từ chính thành công của họ, những kinh nghiệm này không có nội dung gì thực tế cả. Quan trọng nhất vẫn là bạn phải nỗ lực, chăm chỉ và có yêu cầu cao đối với bản thân để tạo nên thành công.

Có một câu nói đại ý là thành công của mỗi người đều được xây dựng dựa trên sự ràng buộc khiến bản thân đau khổ và giày vò. Ai cũng mong muốn đạt được thành công nhưng lại không chịu ràng buộc bản thân hướng tới mong muốn ấy. Có một người bạn của tôi muốn tìm trợ lý. Các ứng viên đều giới thiệu bản thân là người năng nổ, có thể chịu khổ và mong muốn được phần đầu làm giàu cho công ty. Nhưng đến lúc giao việc, người thì nói hôm nay quá mệt không thể làm hết việc, người lại nói đã quá muộn, muốn đi ngủ, thậm chí có người nói làm không được rồi tìm cách thoái thác với cấp trên. Chưa đến một tuần, bạn tôi chán nản, thất vọng hỏi tôi, sao giờ tìm người khó thế, có phải mọi người đều không thiếu tiền không. Người bạn này của tôi một tháng kiếm được mấy trăm nghìn tệ, rất nhiều người muốn làm việc với cậu ta để học hỏi kinh nghiệm. Nhưng cuối cùng họ đều nhận ra, không có phương pháp nào giúp mình thành công nhanh chóng cả, chỉ có cảm giác mệt bỏ hơi tai mà thôi.

Một giám đốc ngân hàng khi được hỏi: "Làm thế nào để đầu tư 10 nghìn tệ trong vòng hai tháng thu lại gấp vài lần?" đã trả lời: "Cái này không gọi là đầu tư mà gọi là đầu cơ. Cách nhanh nhất là mua vé số, đánh mạt chược, tuy tỷ lệ thất bại lớn hơn khả năng thành công nhưng đó là cách duy nhất đáp ứng được nhu cầu của anh."

Có một người bạn làm trong lĩnh vực thời trang từng nói với tôi, trên mạng rất nhiều người ghét cô ấy hay thể hiện nhưng cô ấy nói: "Không phải tôi thể hiện mà là tôi đã rất nỗ lực, tôi chưa bao giờ phải nếm trải thất bại." Nhiều người sẽ cảm thấy câu nói này thật hống hách. Thời đại Internet ngày nay, nhiều người vẫn cho rằng tôi quan tâm anh vì chúng ta giống nhau, nếu anh tuyệt hơn, tốt hơn tôi chứng tỏ anh đã thay đổi hoặc đang khoe mẽ. Thật ra chính bạn chưa bao giờ chịu cố gắng, phải hứng chịu nhiều thất bại nên mới có cảm giác người khác đang khoe mẽ. Là một người thành công, sao họ phải thể hiện với bạn làm gì? Lẽ nào chỉ có con tim yếu đuối, đáng thương mới khiến bạn thấy đồng cảm?

Con đường đi đến thành công rất đơn giản, nó không nằm trong cuốn sách quý hay bí quyết gì, chỉ là sự kiên trì, nỗ lực mà thôi. Đương nhiên, không ai muốn bản thân mình phải chịu khổ, họ không ngừng tìm kiếm lối đi tắt, nhưng chỉ có số ít người thành công. Bạn càng nhìn càng không đuổi kịp.

MỖI NGÀY LAO VÀO LÀM VIỆC NHƯ ĐIÊN, BẠN KHÔNG MỆT SAO?

Hồi mới tốt nghiệp, tôi vào làm cho một doanh nghiệp nước ngoài, sắp tôi là người Singapore. Trong mắt chúng tôi, đó là một người phụ nữ gầy gò nhưng mạnh mẽ, thông minh tài giỏi, luôn hết lòng trong công việc và nghiêm khắc với bản thân mình. Cho dù chúng tôi gửi tài liệu vào mấy giờ tối, bà đều trả lời lại. Thậm chí có những buổi họp báo cần sửa giấy tờ vào sáng sớm, chúng tôi hoàn toàn có thể gõ cửa nhà bà lúc 5 giờ sáng.

Bà và tôi đều sống gần Shinkong Place, chỉ khác là bà sống trong một chung cư cao cấp dành cho người nước ngoài, còn tôi sống trong một nhà ống bình thường. Cuối tuần, bà thường rủ tôi đến nhà ăn cơm. Có một lần chúng tôi đi ăn ở Shinkong Place, với tôi lúc ấy đó là một nơi rất xa xỉ, đâu đâu cũng là hàng đắt tiền, một bữa cơm cũng phải tốn mất mấy trăm tệ. Hồi đó lương tôi mới có 3000 tệ nên mỗi lần ăn cơm như vậy đều khiến tôi kinh hồn bạt vía, cảm giác đang nợ bà rất nhiều. Mỗi lần đi mua sắm, nhìn bà vung tiền tôi lại mong một ngày mình có thể thoải mái muốn ăn gì thì ăn, muốn mua gì thì mua.

Mấy năm sau, khi tôi đã có thể "muốn ăn gì thì ăn, muốn mua gì thì mua" ở Shinkong Place, nhớ lại chuyện ngày xưa tôi bỗng nhận ra: Công việc rất công bằng, bạn bỏ ra bao nhiêu sẽ thu lại được bấy nhiêu. Trên đời này không có thứ gì công bằng tuyệt đối, nhưng vun trồng sẽ có thu hoạch, chân lý ấy luôn đúng dù trong bất cứ hoàn cảnh, thời gian nào.

Có người hỏi tôi: "Em tìm được một công việc, lương khởi điểm chỉ có 2500 tệ, không bao ăn ở, chi nghĩ lương thấp thế này em có nên dốc sức làm việc cho người ta không?"

Khi tôi mới thực tập, cứ nghĩ chuyển chính thức lương sẽ được 6000 tệ, kết quả được có 3000 tệ, mỗi năm tăng 1000 tệ, như thế sau ba năm lương của tôi mới là 6000 tệ. Tôi nhớ có một headhunter (người đi "săn" chất xám) nói với tôi: "Những người từ công ty bạn ra, khi nhảy việc đều không cần phải phỏng vấn, vì tiêu chuẩn đào tạo, bồi dưỡng của công ty các bạn đã là cao nhất rồi, những công ty môi giới nguồn nhân lực như chúng tôi rất yên tâm." Vì câu nói đó, tôi gạt bỏ hết mọi cảm giác thất vọng ban đầu, bắt tay vào làm việc. Bây giờ nghĩ lại, ba năm đầu đi làm là lúc chúng ta vẫn còn rất ngây ngô trong môi trường công sở, vì trẻ tuổi nên nhiều người không coi bạn là đối thủ cạnh tranh, ngược lại còn rất quan tâm dẫn dắt bạn trong công việc. Thứ bạn thu được trong thời gian này không phải mức lương hay khoản tiền tích lũy mà là nền tảng công việc, tố chất nghề nghiệp. Những tích lũy này sẽ giúp bạn rất nhiều trong công việc sau này. Bạn sẽ nhạy bén và ổn định hơn, thu nhập cũng sẽ ngày càng cao hơn.

Ba năm trước tuy mức lương ít ỏi, nhưng đó là ba năm tôi cống hiến hết mình trong công việc. Gần như ngày nào tôi cũng tăng ca, đến mức chẳng có thời gian dành cho những người xung quanh, thời gian rảnh tôi lại kiếm việc làm thêm. Tôi luôn theo dõi các bài học về đào tạo nghiệp vụ trực tuyến của công ty, cố gắng tìm hiểu kỹ càng tất cả những điều dù là nhỏ nhất trong công việc. Một chị đồng nghiệp nói với tôi: "Lúc nào em cũng làm việc cẩn thận, quan hệ các đối tác cũng rất tốt, thật đáng nể. Trước đây chị cũng vậy, dù bây giờ đã được thăng tiến, công việc thay đổi, nhưng chị vẫn nhớ rõ những ngày tháng mình mới bắt đầu đi làm." Những năm tháng chật vật ấy, dù phải nhịn ăn nhịn mặc mới có thể cân bằng cuộc sống, nhưng nó đã tạo nền móng nghiệp vụ vững chắc cho tôi, về sau làm bất cứ việc gì cũng dễ dàng hơn. Ba năm sau, như lời headhunter kia nói, nhiều công ty gửi thư mời đến cho tôi, công ty sau tốt hơn công ty trước.

Hiện tại tôi 30 tuổi, những người bạn cùng tuổi xung quanh tôi ai cũng có cách sống của riêng mình. Có người vẫn mệt mỏi kiếm kế sinh nhai, nhất là sau khi có con, lại có những người ngày càng ổn định và có tiếng nói trên cương vị của mình. Một số khác ra ngoài lập nghiệp gặt hái được không ít thành quả. Thật ra nếu quan sát kỹ sẽ thấy những người có cuộc sống sung túc và an nhàn ở độ tuổi này đều rất nhiệt huyết trong công việc, họ nhiệt tình, ham học hỏi lại nhanh nhẹn. Còn những người lười biếng, tạm bợ, sự nghiệp cũng sẽ tuột dốc theo tuổi tác dần tăng, cuộc sống ngày càng lộn độn, có người còn mất phương hướng bản thân.

Nhiều người vẫn thắc mắc: "Dốc sức làm việc như vậy, liệu họ có biết mệt không?" Nói thật, không - mệt - chút - nào! Mỗi ngày cố gắng một chút, cuộc sống sẽ càng nhàn nhã hơn! Còn trẻ còn sức mà ham hưởng thụ, sau này bạn sẽ còn mệt gấp trăm, gấp nghìn lần!

GIỜ MỖI NGÀY KHÔNG TIẾN THÌ LÙI

Đôi khi hồi tưởng lại một số chuyện, tôi vẫn thấy xúc động.

Khi mới sinh con trai đầu lòng, tôi muốn tìm một cửa hàng uy tín để mua bỉm nhập khẩu cũng khó, đến khi tìm được thì họ nói Tết nên không gọi hàng. Không còn cách nào khác, tôi đành tự mình chạy đến siêu thị mua. Nhưng khi sinh đứa thứ hai, mọi việc đã trở nên dễ dàng hơn, sáng đặt hàng chiều nhận được rồi.

Trước kia chat QQ là chính, bây giờ Wechat ngày càng phát triển với nhiều tính năng hơn, từ nói chuyện đến chia sẻ nội dung, còn có các dạng văn bản khác nhau. Có thể nói, nó bao trọn các tính năng của nhiều phần mềm khác gộp lại.

Tất cả sự tiến bộ đó chỉ vền vẹn trong hai năm.

Còn chúng ta trong hai năm đó thì sao? Có thay đổi, có tiến bộ gì không?

"Có những người luôn nỗ lực không ngừng để thay đổi thế giới; cũng có những người tỉnh dậy cả thế giới đã thay đổi rồi." Câu nói này thật ý nghĩa.

Thế giới liên tục đổi khác từng ngày, tiến bộ một cách nhanh chóng. Dù vậy, vẫn có rất nhiều người dậm chân tại chỗ mà mơ mộng. Họ quan sát những người xung quanh thành đạt nhờ sự cố gắng nỗ lực, họ cảm thấy lo lắng, đố kỵ nhưng lại không chịu hành động.

Khi lên kế hoạch cho mình, ai cũng tràn đầy niềm tin nhưng nhiệt huyết lại sớm nguội lạnh, rồi họ trở nên hoài nghi bản thân, không biết phải lựa chọn thế nào, hành động ra sao.

Ai biết được câu trả lời?

Rất nhiều người thắc mắc: "Tôi không có năng lực cũng không có sở trường gì, tôi phải làm thế nào để có thể tự do tài chính nhanh nhất?"

Nói thật chẳng ai có thể trả lời được câu hỏi này. Hay là bạn học thêm kiến thức cơ bản về tài chính kế toán? Câu trả lời như vậy cũng không được xác đáng lắm!

Lại có người hỏi: "Tôi muốn sáng tác, làm thế nào để kiếm tiền nhờ viết lách và trở nên nổi tiếng?" Nói thật, xung quanh tôi có rất nhiều tác giả hì hục viết mấy năm trời, có chút tiếng tăm rồi mới có người đến đặt bản thảo, sau đó kiếm được tiền và xây dựng thương hiệu riêng cho mình. Câu trả lời vẫn không khiến người khác vừa ý, có cảm giác không thật lòng. Nhưng thực tế đây là công việc tốn rất nhiều thời gian công sức, không phải ai cũng có thể làm.

Tôi vô cùng thán phục hai nữ tác giả. Một người nhuận bút hàng tháng lên đến mười mấy vạn, nhưng lại tốn hàng nghìn tệ để mua sách, viết đến đau hết đốt sống cổ (đây

chính là cảm giác mệt mỏi không được nói đến). Người còn lại vô cùng nổi tiếng, mỗi ngày đều thức dậy lúc 4 rưỡi sáng và bắt đầu viết. Ngày nào cô ấy cũng trang điểm nhẹ nhàng, phong thái toát ra trang nhã, lịch sự. Cả hai đã nhiệt huyết, kiên trì sáng tác suốt nhiều năm trời. Nhiều người sáng tác chỉ nghĩ làm thế nào để nhanh có bản thảo xuất bản và trở nên nổi tiếng, nhưng có mấy người chịu được một nửa những vất vả mà hai nữ tác giả kia trải qua?

Sau khi nổi tiếng, tiền nhiều như nước, hằng ngày họ vẫn cần mẫn, chăm chỉ làm việc và ngày một tiến bộ.

Đa số chúng ta chỉ nhìn thấy sự thành công của họ rồi mơ mộng mà không nhận ra nếu bản thân không chịu nỗ lực thì sẽ bị tụt lại phía sau.

Tôi có ấn tượng sâu sắc về một người đồng nghiệp. Hai năm trước chúng tôi từng làm chung, cùng nhau đi họp, cùng nhau gặp khách hàng. Sau đó tôi kết hôn và sinh con. Tôi nghỉ công việc cũ và bắt đầu tập trung vào viết lách. Người đồng nghiệp kia vẫn ngày ngày cần mẫn chăm chỉ học hỏi, lúc nào cũng tìm việc để làm, không việc này thì việc khác. Hai năm trôi qua, cô ấy đã thăng chức còn tôi có xách dép cũng chạy theo không kịp.

Hai năm đó, tôi đã chứng kiến cô ấy từng bước nỗ lực tiến về phía trước còn bản thân thì dậm chân tại chỗ. Nếu không nỗ lực tiến lên, bạn chỉ có thể tụt lại phía sau.

Thị trường sách ngày càng phong phú, sách đọc miễn phí cũng nhan nhản, những người nổi tiếng thì thường xuyên có các buổi chia sẻ rồi thuyết giảng. Chúng ta lưu lại mọi bài viết trên Wechat, nhưng không bao giờ mang ra đọc; đăng ký đến các buổi chia sẻ nhưng tới lúc bắt đầu vẫn còn lang thang bên ngoài. Chúng ta đã nghe rất nhiều danh ngôn, những lời răn dạy động viên của người nổi tiếng, chúng ta hiểu ra nhiều điều, nhưng càng sống càng tội tệ hơn.

Đạo lý ai cũng hiểu, chỉ là không làm được. Chúng ta luôn tìm kiếm lối đi tắt, nhưng cuối cùng chỉ khiến bản thân mất thời gian, thanh xuân cũng vụt mất.

KHÔNG KIẾM RA TIỀN, LẠI CÒN NHIỀU ĐIỀU CHƯA HỌC

Nghĩ đến việc không kiếm ra tiền, lại còn nhiều điều chưa học, lo lắng ngủ không yên

Mỗi lần tôi đăng bài về việc kiếm tiền lại có nhiều người hỏi: "Tôi cũng muốn kiếm việc làm thêm tăng thu nhập, nhưng làm thế nào để kiếm được tiền?"

Ai cũng muốn kiếm tiền, nhưng bạn có bản lĩnh để kiếm tiền không? Nếu không, bạn đã học cách để kiếm tiền chưa? Tục ngữ có câu: "Kiến thức là tài sản, không có kiến thức thì tài sản cũng bằng không." Nghĩ đến việc không kiếm ra tiền bạn có ngủ nổi không?

Tôi từng đọc bài viết của một giáo viên văn cổ điển, trong đó có nhắc đến việc làm thế nào để sử dụng kỹ năng "gạch chéo" giúp kiếm ra tiền. Bài viết có đoạn: "Nếu coi gạch chéo là tính chất bất định, tự mình đầu tư để chống lại tương lai, thì nên lựa chọn học những kỹ năng có giá trị đầu tư, cho dù lúc này bạn không hề hứng thú với nó."

Đọc đến đây, tôi tỉnh cả người.

Lúc mới nghỉ việc tôi sống rất khép kín, hằng ngày nằm lì trong nhà viết lách rồi đọc sách. Những thứ thịnh hành bên ngoài tôi không quan tâm, tôi cảm thấy an toàn, ổn định và hạnh phúc trong thế giới nhỏ bé của mình.

Cuối năm 2015 khi giáo trình online bắt đầu phổ biến, tôi tận dụng thời gian nhàn rỗi để tự học. Thậm chí, nửa đêm dậy cho con bú tôi cũng học được một ít. Qua những chuyên mục và bài học online này, dù không bước ra khỏi cửa, tầm nhìn của tôi cũng được mở mang, đầu óc thông suốt, cảm giác học được rất nhiều điều mới mẻ.

Những điều tôi học được mỗi giờ mỗi phút đều có thể vận dụng vào công việc mới. Dù chưa lập tức kiếm được tiền nhưng cảm giác tích lũy thêm nhiều kiến thức thật tốt.

Mỗi lần thấy trong điện thoại còn nhiều bài chưa học đến, nhiều điều chưa biết đến, tôi lại lo lắng không ngủ nổi. Khi thế giới quan của mình thay đổi nhờ danh ngôn của những người nổi tiếng, quan điểm cũ rích của mình được thay bằng quan điểm mới của các giảng viên, tôi cảm thấy bản thân đang không ngừng tiến bộ.

Cảm giác thật tuyệt vời!

HÃY RA NGOÀI GẶP GỠ MỌI NGƯỜI, NÓI NHỮNG CHUYỆN HỮU ÍCH

Tôi đã gửi một tin nhắn nhóm cho bạn bè: "Hy vọng năm nay mỗi tuần tôi có thể gặp gỡ, nói chuyện với 2-3 người, cố gắng một năm có thể gặp được 100 người."

Tại sao tôi lại có kế hoạch như vậy? Bởi ngày trước tôi vốn không thích nói chuyện, không thích gặp gỡ người khác. Bạn bè bình thường có mời cả 500 lần cũng không gặp được tôi, tất cả các buổi tụ tập từ ba người trở lên tôi tuyệt đối không đi.

Tôi luôn ở cơ chế tự phòng vệ, điều đó đã trở thành bản tính và tôi muốn thay đổi. Cho đến khi nghỉ việc, tôi mới phát hiện ra rằng, tôi đang ngày càng cách ly thế giới bên ngoài.

Tôi đã từng rất ngưỡng mộ những người có thể nói chuyện trên trời dưới biển, bởi đối thoại là phương thức giao tiếp hiệu quả nhất, khơi gợi cảm hứng và ý tưởng.

Trước đây khi tham gia khóa huấn luyện IP*, do mới sinh con nên tôi không đến được nhiều, cũng gần như không nói chuyện, nhưng tôi luôn quan sát mọi người. Mỗi người ai cũng có thể mạnh và vị trí xã hội riêng. Mọi người quen biết nhau, trở nên thân thiết thông qua các hoạt động nhóm, cùng học hỏi lẫn nhau từ đó nâng cao năng lực bản thân và hiện thực hóa các mục tiêu, đồng thời xây dựng thêm các mối quan hệ xã hội giúp ích sau này.

Nhiều người trong chúng ta thường thích giữ cho mình một khoảng trống không ai có thể xen vào, cũng không muốn xen vào khoảng trống của ai, họ nghĩ như vậy mới an toàn. Nhưng một người không thể biết hết mọi thứ, chia sẻ, hợp tác mới có thể phát huy được tiềm năng bản thân và biến ước mơ thành hiện thực.

* Viết tắt của Internet Protocol, là một giao thức hướng dữ liệu được sử dụng bởi các máy chủ nguồn và đích để truyền dữ liệu trong một liên mạng chuyển mạch gói.

MỘT "BẢN THÂN" KHÁC BẠN CHƯA TỪNG BIẾT ĐẾN

Bước qua giới hạn mới có thể phát hiện ra một "bản thân" khác bạn chưa từng biết đến

Từng làm marketing trong tám năm, điều tôi thích nhất chính là có thể hợp tác xuyên biên giới.

Hai sản phẩm nhãn hiệu khác nhau, hai công ty vốn không chịu hợp tác cùng nhau, những tưởng không có gì liên quan nhưng khi giao thoa sẽ tạo nên những tia lửa mới. Ví dụ, công nghệ cũng có thể tham gia vào ngành ẩm thực để mang tới những dịch vụ thông minh, thuận tiện cho các nhà hàng. Thực phẩm có thể tích hợp với công nghệ để mang tới một màu sắc riêng. Đây chính là điều tôi cảm thấy thích thú.

Con người cũng vậy. Chúng ta luôn tự hỏi bản thân mình thích gì nhưng lại chẳng thể tìm được câu trả lời. Bạn hãy thử làm điều gì đó trước đây chưa từng làm, diện những bộ trang phục khác với phong cách thường ngày chẳng hạn. Có thể bạn sẽ phát hiện ra trong con người bạn còn tồn tại một bản ngã khác. Bạn sẽ không ngờ bản thân còn có thể tạo nên những phong cách và cảm thấy khác biệt đến vậy.

Con người phải không ngừng thử thách mới có thể nhận ra cái tôi và những cơ hội mới trong cuộc đời. Những người mang trong mình nhân tố khác biệt sẽ thu hút hơn những người chỉ có một yếu tố cạnh tranh.

Con người càng trưởng thành càng sống khép kín hơn, bởi họ không thể mở rộng các mối quan hệ. Tuổi trẻ trôi qua nhanh như một cái chớp mắt, đến lúc muốn níu giữ đã không còn kịp nữa. Thế giới rộng lớn, tươi đẹp như vậy, chúng ta chỉ biết khao khát muốn được nhìn ngắm thế giới mà không chịu hiểu rằng nếu không hành động thì cả thế giới vẫn mãi xa lạ mà thôi.

Cuộc sống vốn bất biến, quan trọng là bạn phải thay đổi, có như vậy bạn mới nhìn thấy thế giới muôn màu.

Ai cũng mong muốn có thể áp dụng kiến thức vào đời sống, nhưng quan trọng phải có kiến thức đã.

Mở cửa trái tim, suy nghĩ thoáng hơn, dang rộng vòng tay, bạn sẽ thấy được trời đất bao la rộng lớn.

Một người bạn từng nói tôi, từ khi tham gia các khóa học online tôi giới thiệu, anh ta mới phát hiện ra thế giới ngoài kia còn rộng lớn hơn những gì anh ta từng nghĩ, trước đây anh ta đã sống quá khắt khe, luôn tự tạo khoảng cách cho chính mình.

Khi có dịp ra ngoài ngắm nhìn thế giới rộng lớn, nhiều người sẽ sợ đi vì cảm thấy việc này không liên quan đến mình, ngược lại có những người tự thấy bản thân còn nhiều điều chưa biết và tận dụng thời cơ.

Không khó để nhận ra sự khác biệt giữa họ. Chỉ vài ba năm nữa, khoảng cách ấy sẽ càng giãn ra vô hạn.

Thái độ quyết định kết quả, nhận thức quyết định đời người.

AI CŨNG TỪNG THAM GIA MỘT NHÓM KHIẾN BẢN THÂN KINH HỒN BẠT VÍA

Tôi từng tham gia hội phụ huynh của một trường quốc tế, ngay ngày đầu tiên đã bị dọa khiếp vía. Tôi vẫn biết trẻ con học trường quốc tế yêu cầu thành tích rất cao, nhưng không nghĩ lại cao quá sức tưởng tượng của tôi như vậy. Tuyển sinh mầm non yêu cầu bố mẹ phải nói tiếng Anh lưu loát, tuyển sinh tiểu học yêu cầu trẻ phải nói tiếng Anh trôi chảy, thi lên cấp hai buộc phải kiểm tra TOEFL và SAT. Bố mẹ nào có con trúng tuyển sẽ trở nên nổi tiếng trong nhóm phụ huynh, mọi người thi nhau hỏi kinh nghiệm... Một phụ huynh có con sắp thi lên cấp hai nói: "Con tôi đang học lớp bốn rồi, còn hơn một năm nữa là phải thi TOEFL và SAT, thật lo lắng." Ai cũng nhìn tôi - bà mẹ của đứa con một tuổi với ánh mắt ngưỡng mộ, cho rằng tôi biết cách khởi đầu sớm thì sẽ ít khó khăn hơn, lên tiểu học hay trung học mới bắt đầu tính cho con học trường quốc tế là quá muộn.

Khi mọi người hỏi về trình độ của con, một bà mẹ có con học trường quốc tế nổi tiếng tại Bắc Kinh bình tĩnh đáp: "Con trai tôi năm nay học lớp 2, trình độ tiếng Anh có thể sang Mỹ phiên dịch giúp mẹ được rồi. Tất nhiên chúng tôi cũng dạy thêm tiếng Trung cho con. Từ khi con đi học, chúng tôi chủ yếu quan sát xem con có khả năng đặc biệt gì không để tham gia các lớp kỹ năng tại trường. Con tôi đang học lớp quốc tế, dạy hoàn toàn bằng tiếng Anh, mỗi tuần có khoảng 20 giờ học ngoại ngữ thứ hai nữa..."

Trời ơi, trẻ con bây giờ sao siêu vậy...

Công ty tôi vẫn thường được giới thiệu sinh viên đến thực tập. Cứ thử chọn bừa vài CV xem, nam thì đẹp không tả nổi, nữ thậm chí có thể debut* cũng được, ai cũng từng học ở nước ngoài. Thành tích học tập của một số bạn còn giỏi đến mức khiến chúng tôi nghĩ bạn ấy nên đi đầu tư thay vì tới công ty chúng tôi làm việc. Năm ngoái tôi có tuyển một thực tập sinh từng học đại học trong nước ba năm thì bảo lưu ra nước ngoài làm thêm tại một nông trường, sau đó làm quản lý phòng ăn của một khách sạn trong khu vực, rồi lại sang Mỹ du lịch cùng một đôi vợ chồng già. Tiếng Anh của cô ấy rất thành thạo, đúng lúc công ty chúng tôi cũng đang có một dự án khách sạn nên đã tuyển cô ấy vào. Làm việc cùng nhau mới thấy, kinh nghiệm của cô ấy rất phong phú, tầm nhìn, ý tưởng rất tốt, lại chăm chỉ chịu khó. Lương thực tập không đủ để cô ấy trả tiền thuê nhà ở Bắc Kinh, nhưng nhờ tài lè, cô ấy làm thêm nhiều công việc khác, thu nhập cũng không ít.

Vài năm trước, tôi có quen một thanh niên thực tập ở công ty truyền thông của bạn tôi. Cậu ấy tốt nghiệp cấp ba công lập ở Bắc Kinh, mới 16 tuổi đã được một trường danh tiếng của Mỹ tuyển thẳng. Trong thời gian chờ sang Mỹ du học, ngoài thực tập ở công ty truyền thông, cậu ấy còn mở lớp vẽ chia sẻ về điện ảnh ngay tại trường cấp ba ngày xưa của mình. Cậu ấy cùng nhóm bạn sắp đi du học đã làm một video về thanh xuân, đây là bộ phim do học sinh tự sản xuất đầu tiên tại Trung Quốc. Trong thời gian thực tập ở công ty truyền thông, cậu ấy lúc nào cũng cười mở, gặp ai là cúi đầu chào to: "Cháu chào cô, cháu chào cô!" Mười sáu tuổi mà cảm giác cậu ấy thật chững chạc. Khi cậu ấy sang Mỹ, tôi có tìm Weibo của cậu ấy và để lại tin nhắn, dù đã sang bên kia, cậu ấy vẫn tôn kính gọi tôi là cô Triệu...

Ôi, may mà mình sinh sớm mấy năm.

Trước đây, tôi từng diễn thuyết ở Cáp Nhĩ Tân, có một bạn hỏi tôi về cạnh tranh xã hội, tôi đã chia sẻ: Học sinh đi du học rồi cũng quay về nước, những cô bé cậu bé nhỏ tuổi hơn các bạn nhưng giỏi hơn, nhà giàu hơn các bạn đã quay về. Trước đó các em ấy không tham gia cạnh tranh xã hội với các bạn, nhưng giờ mọi việc đã khác, các em ấy không chỉ cạnh tranh mà còn nỗ lực hơn tôi và các bạn rất nhiều. Các em ấy có kiến thức, mối quan hệ, tầm nhìn và kinh nghiệm tốt hơn chúng ta. Các bạn nghĩ đây chỉ là thế giới của những người có tiền là có quyền sao? Từ lâu nó đã không còn đúng nữa rồi!

Cho con vào học trường quốc tế, có ông bố bà mẹ nào không có tiền? Nhưng không phải cứ có tiền là cho con vào học được trường mình thích. Cho dù đáp ứng được mức học phí ba đến bốn trăm nghìn một năm nhưng nếu thành tích học tập không tốt, lại chẳng có kỹ năng gì đặc biệt, đã vậy tiếng Anh của bố mẹ lại kém thì có muốn cũng không vào được. Trước kia ai cũng cho rằng muốn con vào học trường quốc tế chỉ cần

có tiền, nhưng thực tế đây là một cuộc cạnh tranh vô cùng cam go, quyết liệt lại rất công bằng. Đó là một thế giới chúng ta chưa bao giờ thấy hoặc trải qua.

Thế giới đã đổi thay, thế hệ sau đang khiêu chiến với chúng ta bằng những thứ chúng ta chưa bao giờ gặp, chúng ta còn trì trệ đến bao giờ nữa...

* debut: lần trình diễn đầu tiên của một nghệ sĩ trước công chúng

YÊU ĐUỐI Ư, TẠI BẠN QUÁ NHÀN THÔI

Tôi nhận được rất nhiều tin nhắn của độc giả gửi đến nhưng không hồi âm vì chẳng biết trả lời thế nào.

Nội dung tin nhắn đều là những chia sẻ về vương mắc trong lòng như con chó ở nhà bị cắn, mọi người nói gì, làm gì cũng khiến bản thân thấy khó chịu. Đồng nghiệp nói câu gì đó ẩn ý, có phải đang nói về tôi không? Sếp hôm nay đến cơ quan trừng mắt với tôi một cái, có phải sếp ở nhà cũng nghĩ xấu về tôi không? Tôi vừa sinh con, mẹ chồng liền đến giúp tôi chăm con nhưng tôi có cảm giác như bà ấy muốn tranh giành con với tôi vậy, tôi nên làm gì?

Mỗi lần đọc những tin nhắn như vậy, tôi đều không cảm thấy đó là vấn đề. Nếu đó là vấn đề, có lẽ bạn đã quá yếu đuối rồi.

Trong một chương trình tôi từng tham gia, MC có hỏi tôi: "Bạn năng nổ, tràn đầy năng lượng như vậy có phải vì cuộc sống của bạn quá viên mãn không?"

Thật ra cuộc sống hằng ngày của tôi rất đơn giản, nhẹ nhàng: Thức dậy, đi làm, tan ca, về nhà, trông con, cho con ngủ, đọc sách, viết lách, thỉnh thoảng lên mạng học online, cuối tuần thì đi học, đưa con đi chơi, có việc cần gấp thì tăng ca. Mỗi ngày tôi đều sống như vậy, những người xung quanh tôi cũng thế, ai bận việc người ấy. Cuộc sống ngày qua ngày, mãi rồi cũng quen.

Bận rộn thì sẽ không có thời gian, sức lực lo lắng vẩn vơ mấy chuyện con con, đi cãi vã với người khác hay nằm ườn trên giường nghĩ xem hôm nay ai không tốt với mình, ai giẫm chân mình, mình có nói gì sai không, đắc tội với ai không. Tôi chỉ nghĩ: "Ôi, còn việc gì chưa làm nhỉ, còn nhiều sách mới chưa đọc, học phí của con chưa đóng, lâu lắm rồi không học tiếng Anh..." Cuộc sống của tôi chưa bao giờ hết việc, đương nhiên đó cũng là một nỗi khổ.

Những người xung quanh nghĩ tôi thế nào, có nói xấu tôi không, tôi hoàn toàn không quan tâm, cũng không có thời gian quan tâm. Nếu biết được điều gì không tốt với mình, trong lòng sẽ thấy không thoải mái, chỉ bằng có thời gian thì cứ làm việc gì ý nghĩa, đi ngủ chẳng hạn.

Con người khi nhàn nhã dễ suy nghĩ lung tung. Những người cứ ở lì trong nhà hay sống, làm việc cùng một nơi thường cố chấp, khiến mọi việc trở nên nghiêm trọng, họ dễ cảm thấy thế giới như sắp sụp đổ, luôn bức bách khó chịu.

Có một nghiên cứu đã chỉ ra rằng, những việc khiến con người lo lắng đến 90% là không xảy ra. Đó chỉ là sự tưởng tượng khi người ta bất an mà thôi. Khi phải đối mặt với việc gì, người ta thường vô thức nghĩ đến trường hợp xấu nhất để hù dọa chính mình. Sau một thời gian họ mới phát hiện điều đó không hề xảy ra.

Trước kia tôi cũng thế, cứ ra khỏi nhà là lo chưa tắt bếp, nồi cạn nước dễ gây cháy, nhà tôi cháy thì nhà hàng xóm cũng cháy, chẳng may cháy phải chất bắt lửa thì cả chung cư sẽ phát nổ! Trời ạ, muốn thư thái tản bộ trong công viên mà trong lòng nặng trĩu những suy nghĩ tiêu cực.

Sau khi hiểu được vấn đề, mỗi lần có việc gì lo lắng, tôi đều nói với chính mình, 90% lo lắng sẽ không xảy ra đâu, có thời gian thì cứ làm việc, nhàn nhã quá lại lo nghĩ lung tung. Bạn có thể ra ngoài đi dạo, vào siêu thị mua quả dưa, tới chợ mua rau hay hẹn bạn bè ra ngoài ăn cơm, bạn sẽ quên đi cái việc còn con vừa khiến mình đau đầu lúc này.

Nhiều người vẫn nói: "Tôi không muốn cuộc sống của mình quá bận rộn, tôi cũng chẳng có chí hướng gì vĩ đại, chỉ cần nhàn nhã sống là được."

Thật ra nhàn nhã quá cũng rất khó chịu. Có dạo tôi không được khỏe, hầu như chỉ nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng ngày hai tư tiếng không thể cứ nhắm mắt ngủ mãi được. Vì vậy lúc nào tôi cũng suy nghĩ xem nên làm gì. Đọc sách, viết lách thì không đủ sức, xem tivi một lúc lại mệt, ra ngoài mua thức ăn thì chân chừ nửa ngày cũng chưa đi nổi, muốn ôm điện thoại tám chuyện với bạn bè nhưng cuối tuần ai cũng bận rộn. Nhàn nhã cả ngày thì trời tối lại đi ngủ, nghĩ lại mình đã lãng phí cả ngày vẫn chưa làm được việc gì. Tôi cảm thấy bản thân thật tội lỗi, vô dụng, tôi hệt hẵng rồi tự dằn vò bản thân, không thiết nghĩ gì nữa.

"Bận rộn là liều thuốc chữa mọi căn bệnh tâm lý, khi bận rộn sẽ không thể cảm thấy đau lòng, không lo chuyện bao đồng hay làm gì đại dột nữa."

Câu nói tinh tế này rất phù hợp với những người yếu đuối như chúng ta

BẠN ĐỊNH NUÔNG CHIỀU BẢN THÂN ĐẾN BAO GIỜ?

Có lần tôi gọi cô Trương đến nhà giúp massage thông sữa. Vừa vào đến cửa, nhìn thấy tôi cô ấy liền nói: "Hai đứa con rồi à, thế thì phải đâm đầu vào mà làm, không tiền đâu nuôi lũ nhỏ?"

Tôi rất ngạc nhiên bởi những người quen biết lại hay nói với tôi: "Chị phải nghỉ ngơi, đừng cố quá, tiền kiếm bao nhiêu cho đủ."

Đây là lần thứ hai có người khuyên tôi còn trẻ còn sức thì cố gắng phấn đấu.

Người đầu tiên là Lão Cao, bạn học cũ của tôi, nay làm đại diện mua bán ở Nhật. Cô ấy còn làm việc бат mạng hơn cả tôi, thường gửi hàng đến tận 3 giờ sáng mới nghỉ. Chúng tôi luôn động viên nhau trên Weibo, cô ấy lúc nào cũng nói với tôi: "Cô Triệu, đừng ngủ quá nhiều, phải tranh thủ thời gian để làm việc kiếm tiền đi!"

Lại nói về cô Trương, mỗi ngày dù nắng hay mưa cô đều đến massage thông sữa cho các sản phụ, tuy có tiền nhanh nhưng dù sao đây cũng là công việc tốn nhiều công sức. Cô ấy sống ở Yên Giao, một thị trấn thuộc Hà Bắc, cách trung tâm Bắc Kinh ba mươi bốn cây số. Hằng ngày cô ấy phải thức dậy từ 5 giờ sáng để đi vào thành phố, tối lại đón chuyến xe bus cuối cùng, về tới nhà khoảng 12 giờ đêm. Mỗi ngày trước khi đi làm và sau khi về nhà cô ấy đều cập nhật trên Wechat những dòng trạng thái nhắc nhở bản thân phải cố gắng hơn.

Cô Trương nhận làm tại nhà, chỉ cần khách hàng nhắn địa chỉ, cô ấy sẽ tự bắt xe bus đến. Những người thông thạo đường xá Bắc Kinh muốn tìm nhà trong ngõ ngách cũng phải mất đến vài tiếng đồng hồ, huống chi những người sống ở tỉnh lẻ hay ngoại ô. Chưa kể, cô Trương còn làm thêm dịch vụ xông hơi nên phải mang vác nhiều dụng cụ công kênh. Do yêu cầu công việc, cô ấy thường xuyên ăn uống thất thường, thời gian làm việc cũng không ổn định do tùy thuộc sức khỏe khách hàng.

Cô Trương nay đã gần 60 tuổi, dù nhìn cô ấy còn rất trẻ.

Cô ấy không học sâu, nhưng là người nhanh nhẹn và có tay nghề cao. Cô ấy thông sữa mười mấy năm nay, trình độ rất cao, muốn đặt lịch phải hẹn trước hai ba ngày. Cô nói với tôi: "Độc hết sức là thế nào? Tôi năm nay sắp 60 tuổi rồi, hằng ngày vẫn chạy qua chạy lại các nhà. Đường xá xa xôi, bệnh khó chữa cũng phải tìm cách, cố gắng không ngừng nghỉ. Thời gian trước tôi bị thoát vị đĩa đệm phải nghỉ ngơi 4 tháng trời, nhờ vậy mới được nghỉ ngơi. Công việc của chúng tôi cả năm không có ngày nghỉ, ngày nào cũng làm mười mấy tiếng, có hôm nửa đêm khách tắc sữa gọi điện là phải dậy đi luôn."

Tôi cười nói với cô: "Cô Trương kiếm được nhiều tiền quá!"

Cô nói: "Có kiếm thế nào cũng không sướng như các cô. Các cô có văn hóa, có kiến thức, còn chúng tôi chỉ dựa vào sức để kiếm tiền, được chừng nào hay chừng đó. Già rồi không làm nổi nữa, nên lúc còn làm được phải cố thôi. Các cô còn trẻ, còn cố được."

Suốt hai tiếng massage, cô ấy cứ nhắc đi nhắc lại những lời đó khiến tôi rất cảm động. Chúng ta luôn cần được khích lệ và cứ mãi mê tìm kiếm những hình mẫu lý tưởng, thật ra những hình mẫu đó ở ngay bên cạnh chúng ta chứ chẳng đâu xa lạ. Có thể họ văn hóa không cao, nói chuyện không dễ nghe, không mấy ai chú ý tới họ, nhưng họ lại có thể giúp chúng ta phấn chấn hơn.

Ở thành phố này không thiếu những người bán sức kiếm tiền, chỉ là chúng ta giả vờ không nhìn thấy mà thôi.

Ở thành phố này cũng không thiếu những người khiến chúng ta khâm phục, chỉ là chúng ta tự nuông chiều bản thân quá mà thôi.

Bạn bè ai đến nhà cũng khen: "Người cậu đẹp quá, nhìn không giống người mới sinh con, lại còn dễ mỗ nữa chứ! Trong số bọn mình mỗi cậu là nhàn nhất."

Thật ra tôi cũng mệt, cũng buồn ngủ, cũng trống trải lắm chứ, nhưng xung quanh tôi có biết bao người vừa tài giỏi lại chăm chỉ, tôi không thể cứ ngày ngày nằm đó, kiếm cơm vừa sinh con để ngủ được.

Cô Trương nói đúng, dốc hết sức chính là cố gắng bằng mọi khả năng của mình để đạt được thành tựu, chứ không phải tranh giành lẫn nhau hay điều gì đao to búa lớn. Có câu "Mọi điều vĩ đại đều xuất phát từ sự cố gắng." Qua phim ảnh và tiểu thuyết, tôi luôn cảm thấy nỗ lực, lăn xả là những từ ngữ thật đẹp, tràn đầy đam mê và nhiệt huyết, nhưng khi trải nghiệm rồi mới thấy phía sau nó là muôn vàn vất vả.

Nhiều người vẫn nói các câu chuyện tôi viết không thực tế, xung quanh tôi làm gì có nhiều tấm gương đến thế, lẽ nào những người giỏi giang đều ở cạnh tôi hết. Xung quanh các bạn không phải không có những người như vậy, chỉ là các bạn không muốn nhìn nên nhìn không ra mà thôi.

Khi tôi viết bài này, cô lễ tân cửa hàng quần áo tôi hay mua cho con trai vẫn còn online. Cô ấy có vẻ buồn vì không cẩn thận giao hàng nhầm kho khiến khách hàng nổi giận. Đã 1 giờ sáng, cô ấy vẫn kiểm từng bộ quần áo trong kho. Tôi giục cô ấy về, mai đến làm tiếp, dù sao giám đốc công ty cũng đang đi công tác, nhưng cô ấy từ chối: "Do em bất cẩn nên mới thế, em phải sửa sai chứ. Ngày nào em cũng làm việc đến giờ này, chị không phải lo đâu."

Tại một thành phố lớn như Thượng Hải, có thể không mấy người biết đến cô ấy, thậm chí ngay cả giám đốc cũng không biết cô ấy tăng ca đến sáng sớm như vậy. Thế nhưng vẫn luôn có những con người tràn đầy nhiệt huyết như thế sống trong thành

phố này. Trẻ tuổi, nỗ lực, dũng cảm, không chịu thua, biết nhận sai... cô ấy đang tự ganh đua với chính mình giống như tôi trước đây. Tôi có thể tưởng tượng cô ấy rời công ty về nhà, cô đọc một mình dưới ánh đèn đường nhưng trong lòng tràn đầy niềm tin và hy vọng, giống như lớp lớp người đang phấn đấu hết mình trong thành phố này để không ngừng tiến về phía trước.

MỌI NGƯỜI CHỈ CHĂM CHỈ ĐẾN VẬY THÌ CHẴNG LO CHẾT VÌ LAO LỰC ĐAU

Mỗi lần đọc được bài viết nhắc đến việc chăm chỉ học tập và làm việc thế nào cũng có người nói: "Cố quá không có lợi cho sức khỏe! Nhiều người lao lực mà chết đấy còn gì? Vậy chả phải lợi bất cập hại sao?"

Mỗi lần gặp những câu hỏi kiểu này, tôi chỉ muốn nói một câu: "Bạn nghĩ nhiều rồi." Những người đặt câu hỏi này đều chưa thật sự cố gắng đã lo đến việc chết vì mệt rồi.

Hãy thử nghĩ xem cuộc sống mỗi ngày của các bạn như thế nào?

Đi làm đúng giờ đã là tốt lắm rồi. Một năm hơn 200 ngày làm việc, có bao nhiêu thời gian bạn thật sự cố gắng? Tan ca, dạo phố, ăn tối, xem tivi, tắm rửa, đi ngủ, cuối tuần thì đi chơi, mua sắm, gặp gỡ bạn bè.

Sống những ngày tháng như vậy có lẽ nhiều người sẽ cảm thấy chán nản và muốn nỗ lực hơn nữa. Vậy, mọi người chăm chỉ như thế nào?

Hôm nay đọc một cuốn sách, ngày mai chạy bộ một vòng công viên, ngày kia tập yoga, ngày mốt đi nghe giảng nửa tiếng, chỉ vậy thôi đã thấy bản thân rất cố gắng, vội vàng đăng lên Wechat cho cả thế giới biết mình "vất vả" ra sao.

Rồi khi đọc được bài báo về một ai đó làm việc quá sức mà chết, bạn bắt đầu thở dài nghĩ rằng bản thân nên chú ý đến sức khỏe nhiều hơn, không cần cố quá. Thế là bạn quay về ăn ngủ, lướt Weibo, lên Wechat. Đến một ngày người khác nhờ làm việc chăm chỉ mà được thăng chức tăng lương, trở nên giàu có, bạn lại bắt đầu thề thốt với chính mình từ mai sẽ bắt đầu nỗ lực!

Bạn có như thế không?

Người có thể đứng đầu chỉ chiếm thiểu số. Nếu bạn chăm chỉ dù chỉ là ba tháng, bạn sẽ không cảm thấy cuộc sống mù mịt, cũng không khó khăn vì không kiếm nổi tiền. Bạn sẽ thôi cảm kích sự cố gắng của người khác vì chính bạn đã là một tấm gương đáng khích lệ rồi.

Xung quanh tôi có rất nhiều người như vậy, mọi cố gắng của tôi không bằng 1/10 của họ. Một người bạn của tôi làm đầu tư ngân hàng, ngày làm việc 18 tiếng. Đương nhiên làm đầu tư ngân hàng sẽ dẫn đến nhiều hệ lụy, nhưng bạn còn chưa chăm chỉ bằng một góc nhỏ của họ thì bạn lo gì hệ lụy? Tôi nói với một người bạn rằng mình sắp sinh con và sẽ không sử dụng Wechat tầm một tháng, bạn tôi nói: "Có người trước khi sinh vài ngày vẫn viết, sau sinh hai tuần là bắt đầu viết lại rồi." Lúc đó tôi chỉ cười nói: "Cậu điên hay sao mà ép mình thế?"

Xung quanh có nhiều người cố gắng hơn chúng ta nhiều lần, lẽ nào sức khỏe của họ đều không tốt? Họ đều sắp chết sao?

Không thể phủ nhận điều kiện sức khỏe của mỗi người không giống nhau, sức chịu đựng và độ bền của mỗi người cũng khác nhau. Nếu mỗi ngày bạn chỉ đọc mười trang sách liên tục đã gục thì đúng là sức khỏe của bạn có vấn đề. Nhưng chúng ta vẫn có thể vận động thể dục thể thao để cải thiện sức khỏe mà.

Chúng ta thường luyện tập thể thao như thế nào? Ở nước ngoài, thể thao và rèn luyện cơ bắp là hoạt động giải trí được mọi người yêu thích. Còn ở Trung Quốc "chây ỳ" chiếm phần lớn thời gian sau giờ làm của nhiều người. Khó khăn lắm mới có tinh thần thể thao, chưa đến phòng tập đã mua một đồng máy tập, download cả loạt ứng dụng hỗ trợ, nhưng có mấy người thật sự chăm chỉ, đúng giờ, sử dụng tối đa thể tập, kiên trì cả năm trời? Bạn nghĩ phòng tập kiếm được bao nhiêu tiền mỗi năm? Có phải nguồn thu chủ yếu từ những người chỉ được ba tuần đầu rồi bỏ phí cả năm trời không?

Nếu ngày nào bạn cũng đến phòng tập chạy bộ, chăm chỉ theo học các buổi huấn luyện cá nhân, bạn sẽ chẳng cần ngưỡng mộ vòng eo con kiến của người khác, cũng không cần miệt mài tìm hiểu kinh nghiệm giảm cân nữa. Đến lúc ấy chắc các phòng tập phải đóng cửa hết.

Có người nói: "Những người thức đêm thức hôm vì công việc khác nào tự sát, đêm nào thức trắng là sáng hôm sau đi làm toàn thân tôi mỏi mệt." Đúng! Nhưng không thể thức đêm như thế, bạn vẫn còn lựa chọn dậy sớm mà. Bạn đã từng chạy bộ lúc 5, 6 giờ sáng chưa? Bạn nói mình là con sâu ngủ, thế thì chịu rồi, bạn cứ ngủ thêm đi, và bạn sẽ chẳng bao giờ thành công như người khác.

Chưa bắt tay vào làm đã lo mình mệt mỏi, nóng lòng tìm một con đường tắt vàng, làm gì có chiếc bánh nào từ trên trời rơi xuống như thế? Nếu bạn nghĩ có chiếc bánh như thế, bạn có thể đợi, đợi đến khi xung quanh bạn ai cũng thành công tiến về phía trước, cứ đợi đi, bạn không vội là được.

Mức độ chăm chỉ của hầu hết mọi người chưa đủ khiến họ lao lực đến chết, và quan trọng là lúc không tăng ca, không học bài, họ có đi ngủ sớm không?

BẠN TỪNG NÓI KHÔNG MUỐN CUỘC ĐỜI NHÀM CHÁN NHƯNG BA MƯƠI TUỔI BẠN ĐÃ CHẾT RỒI

Đừng bao giờ tìm các bà nội trợ

Có người bạn kinh doanh mặt hàng mẹ và bé từng nhờ tôi tìm giúp vài nhân viên. Con cô ấy một tuổi rưỡi bằng con trai tôi, vậy mà cô ấy kinh doanh được một năm rồi. Do công việc liên quan đến mẹ và bé nên tôi đề nghị cô ấy tìm các bà nội trợ. Nhiều bà mẹ ở nhà nội trợ, con đi học mầm non, ban ngày sẽ không có việc gì làm, họ lại có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, vừa hay cũng muốn đi làm... rất thích hợp. Nhưng cô ấy lại nói: "Đừng bao giờ tìm các bà nội trợ."

Cô ấy giải thích: "Trước đây mình đã tuyển rất nhiều bà nội trợ, lúc phỏng vấn nói rất hay, cũng rất hiểu công việc và muốn giải phóng bản thân. Nhưng tất cả chỉ là nói miệng, họ đã quên mất đi làm là gì rồi."

"Họ đến muộn, về sớm, đôi lúc còn tùy tiện kiếm có ra ngoài, không bao giờ tăng ca buổi tối dù chỉ một tiếng đồng hồ, sau giờ làm điện thoại không bao giờ liên lạc được. Họ cũng không chịu mày mò, học tập những cái mới, nói một câu "không biết làm" là xong, nếu không cũng chê bai phiền hà không muốn làm. Đúng là họ đã thoát khỏi bốn bức tường nhưng đến chỗ mình cả ngày cũng chỉ nói chuyện phiếm uống trà chiều mà thôi."

Giới thiệu cho tôi việc dễ làm nhiều tiền được không?

Mấy tháng trước có người bạn của tôi vì mua nhà gần trường con học nên hết tiền, suốt ngày lên mạng than nghèo than khổ, muốn làm thêm kiếm thu nhập. Tôi nghe vậy rất thông cảm, biết chỗ nào tuyển người tôi đều giới thiệu, dù có những công việc người khác sẽ phù hợp hơn.

Mấy hôm trước anh ấy gọi cho tôi hỏi có việc nào dễ làm hơn không. Tôi hỏi anh ấy thế nào là việc dễ làm.

Anh ấy nói: "Mấy việc cậu giới thiệu đều không phù hợp với mình. Có chỗ khách hàng không biết gì cả, thời gian thì ít mà việc thì nhiều, có chỗ công việc cần gấp mà mình lại quá bận rộn. mấy ngày trước lúc khách hàng đến tìm, mình đang đánh mặt chược với bố vợ, mới Tết xong, sao mình từ chối người lớn tuổi được? Cậu có công việc nào nhẹ nhàng mà nhiều tiền thì giới thiệu cho mình nhé?"

Tôi nói với anh ấy: "Đây đúng là hy vọng của mọi người lao động trên thế giới. Nếu cậu biết công việc nào như thế thì giới thiệu cho mình với nhé."

Khi mới tốt nghiệp, ai cũng sục sôi nhiệt huyết, hô hào muốn được tôi luyện, không ai muốn sống cuộc đời tẻ nhạt từ trẻ đến già, ai cũng nói: "Không thích sống ổn định."

Nhiều người nghĩ rằng chỉ cần lăn lộn vài năm là có thể thành rồng, thành phượng, vậy là người hùng hực khí thể đổ về các thành phố lớn, tìm tới các công ty, mong muốn có được tiền đồ xán lạn. Bạn đấu tranh, phản kháng, bạn không bằng lòng với công việc ổn định mà gia đình sắp xếp, bạn không muốn cuộc sống của bạn cứ nhàn nhạt đến khi về già?

Thế rồi 30 tuổi ập đến, thanh xuân đã qua đi từ lúc nào, bạn nhận ra: Xã hội ngày càng thực tế, dù có cố gắng nỗ lực bảy tám năm trời thì vẫn không bằng những kẻ khéo ăn khéo nói. Làm việc cho các công ty nước ngoài nhiều rủi ro, công hiến mệt bỏ hơi tai mà chỉ cần nghỉ thai sản quay lại đã không còn chỗ.

Cuộc sống bấp bênh mơ hồ đến mức mỗi năm trôi qua, bạn không biết mình sẽ tiếp tục kiếm tiền bằng cách nào. Chỉ cần nghỉ việc là đối tác của bạn trước đây sẽ coi bạn như không quen biết.

Bạn bắt đầu cảm thấy không thích công việc của mình nữa, xã hội lại chẳng công bằng, bán sức như thế để làm gì, kết quả có khác là bao, cố quá thành quá cố thì sao?

Bạn học cách đầu cơ trục lợi.

Bạn học cách làm việc vì niềm vui của ông chủ và khách hàng.

Bạn không còn cá tính và sở thích.

Bạn không còn cảm thấy hiếu kỳ, ngược lại bạn coi thường những ai dành thời gian để học hỏi.

Hết giờ làm bạn chỉ biết lướt điện thoại.

Bạn không biết, không muốn nghĩ ý tưởng, cũng không muốn nghiên cứu hay nỗ lực gì thêm.

Mỗi khi tiền nhà tăng, vật giá leo thang, bạn chỉ biết than phiền và bực tức, thậm chí làm anh hùng bàn phím trút mọi bức xúc lên mạng.

Bạn đặt mọi kỳ vọng lên vai con cái, hy vọng con mình là thần đồng, thi đạt điểm cao, đỗ vào trường tốt, nhưng chính bản thân bạn lại lười biếng không chịu học hỏi.

Mỗi khi bạn bè họp mặt, nhìn người ta thành công, vợ đẹp con ngoan, bạn ngưỡng mộ rồi đổ ky, thế thốt nhất định làm nên chuyện, nghĩ cả đêm dài về chí hướng vĩ mô rồi phát hiện ra mình chẳng có sở trường gì. Trong cơn mơ bạn quên hết tất cả những điều này, sáng hôm sau thức giấc bạn vẫn là bạn trước đây, không hiếu kỳ, không còn chí tiến thủ, trốn vào thế giới nhỏ bé của chính mình.

Bạn năm 30 tuổi đã chết rồi.

Cuộc sống sau năm 30 tuổi chỉ là những chuỗi ngày lặp đi lặp lại.

Tuổi 30 là một ranh giới

Tuổi 30 là một ranh giới, người ưu tú giống như đang ngồi máy bay, được bay cao bay xa, người kém cỏi vắt kiệt sức lực vẫn chưa làm nên trò trống gì.

Một buổi tối, tôi cùng bạn thảo luận về một bài giảng trên mạng, vì người giảng là một học bá* nên chúng tôi cứ nói mãi về vấn đề học tập. Trong khi trao đổi kinh nghiệm chúng tôi có đề cập đến việc: Qua cách nói chuyện, làm việc có thể thấy tương lai của ai đó. Khác biệt lớn nhất giữa người với người không phải sự cố gắng hay thời gian hoàn thành công việc mà chính là tư duy và cách thực hiện vấn đề. Nếu vừa có tầm nhìn lại cần cù nỗ lực, bạn có thể vượt xa người khác cả vạn dặm.

Trước đây, chúng ta đều nói không muốn một cuộc sống bằng phẳng, vô vị đến già, nhưng chưa được mấy năm, chúng ta đều sống như thế, không chỉ ổn định mà còn rất an nhàn.

Một người bạn từng nói với tôi: "Chúng ta tầm tuổi này, trên có cha mẹ dưới còn con thơ, cuộc sống chật vật, đến lúc 30 tuổi mà vẫn chưa tích lũy được gì thì cuộc sống sau này sẽ còn khó khăn hơn. Xã hội rất thực tế, cuộc sống của con người sau 30 tuổi càng thực tế hơn. Bạn giàu sang thì những kẻ vong ơn bội nghĩa năm nào cũng sẽ quay về tìm bạn. Nếu không, đến cả người có thể tâm sự bên cạnh bạn cũng không có." Tôi từng đọc được một câu trên Wechat khiến tôi tâm đắc: "Cuộc sống con người vì kiên trì mà yêu chứ không phải vì yêu mà kiên trì, ai cũng muốn gặt hái thành quả nhất định nhưng họ lại lựa chọn cuộc sống an nhàn."

Còn bạn thì sao?

*học bá: cách nói theo ngôn ngữ mạng, chỉ những người có thành tích học tập vô cùng tốt.

NGƯỜI KHÔNG CÓ LÝ TƯỞNG

Những người không có lý tưởng lấy tư cách gì để nói người ngày làm 18 tiếng kiếm tiền dễ dàng?

Bạn tôi từng kể, từ lúc một mình tới Bắc Kinh làm ăn, người thân ở quê ai cũng nghĩ cô ấy có rất nhiều tiền và kiếm tiền rất dễ dàng. Mỗi lần về quê, mọi người đều nhắc đến chuyện tiền nong với cô ấy hoặc chờ cô ấy trả giúp những khoản tiền cần thanh toán. Thấy cô ấy dùng điện thoại cũ họ cũng xì xào: "Kiếm nhiều tiền thế sao không mua điện thoại mới mà dùng." Dì cô ấy còn gọi điện bảo mua tặng dì một cái Iphone 7, dì chưa bao giờ được dùng Iphone cả, nghe nói dạo này hot lắm. Bạn tôi vừa mới mua nhà, cũng sắp phải cạp đất mà ăn rồi nên đành từ chối. Dì cô ấy tức giận: "Cháu kiếm tiền dễ thế mà chẳng biết hiếu kính dì, uống công hời nhỏ dì thương cháu.

Bạn tôi nghe thế rất đau lòng. Từ lúc lên Bắc Kinh kiếm sống, mối quan hệ với người nhà ở quê ngày càng xa cách, đến mức muốn nói chuyện với nhau cũng khó khăn. Mọi người nghĩ bạn tôi giả tạo; còn cô ấy cho rằng không ai hiểu những gì cô ấy muốn nói hoặc chỉ đang cố tình giả vờ nghèo khổ. Người thân của bạn tôi cả đời vất vả kiếm sống, tan ca thì ăn cơm, xem tivi, 10 giờ lên giường đi ngủ là muộn lắm rồi. Còn cô ấy ở Bắc Kinh ngày nào cũng phải làm hùng hục 18 tiếng đồng hồ mới miễn cưỡng gọi là hoàn thành mục tiêu mình đặt ra. Cô ấy cố gắng như vậy là để kiếm tiền, ai đến thành phố lớn làm việc mà không mong kiếm được nhiều tiền. Hơn nữa, giữa một thành phố lớn, lúc nào cô ấy cũng cảm thấy mình còn nông cạn, nhiều điều chưa biết, phải học tập, nỗ lực nhiều hơn.

Với mức thu nhập của cô ấy, việc sống ở thành phố lớn không phải là vấn đề, nhưng nói đến việc mua nhà thì không phải không có áp lực. Cô ấy mới mua một căn chung cư ở đường Tứ Hoàn, căn nhà đã được chủ cũ sửa sang nên có thể dọn đến ở luôn. Thỉnh thoảng cô ấy chụp vài tấm ảnh căn nhà đăng lên Wechat, người thân ở quê nhìn thấy liền mặc định "kiếm được bộn tiền", "mới thế đã mua được nhà, chắc kiếm tiền dễ lắm"... Nhưng ở cái thành phố này, kiếm tiền dễ, tiêu tiền cũng nhanh, mà số tiền kiếm được luôn tỷ lệ nghịch với thời gian ngủ và tỷ lệ thuận với mức độ cố gắng. Vì thế, mỗi lần bạn tôi than nghèo kể khổ là người thân lại nói: "Chúng tôi kiếm sống cũng cực nhọc lắm, chỉ là không được may mắn như chị thôi, chị kiếm tiền dễ thế còn gì."

Nhưng may mắn là gì? Thế nào là kiếm tiền dễ? Chả nhẽ ngày nào cũng "cày" hùng hục 18 tiếng, kiếm được nhiều tiền hơn những người ở quê thì gọi là may mắn, là dễ dàng sao?

Bạn tôi nói, lúc mới mua nhà, cô ấy phải dồn hết toàn bộ tiền cô ấy tích góp mấy năm trời, còn vay mượn khắp nơi mới đủ trả tiền cọc. Chị dâu cô ấy biết tin liền bảo: "Em nhiều tiền thế! Em làm gì ở Bắc Kinh vậy? Có việc gì chị làm được không cho chị làm cùng với?"

Bạn tôi không nhịn được liền nói: "Mỗi ngày em làm mười mấy tiếng, quần quật từ sáng sớm đến tối mịt, không lúc nào được ngơi nghỉ, cũng không được ngủ trưa, không có nghỉ lễ cũng không có cuối tuần. Áp lực lớn, cường độ công việc cao, mấy năm rồi chả sờ đến cái tivi, những ngày tháng như thế chị chịu được không?"

Bạn tôi cảm thấy âm ức. Một buổi trưa nọ gọi điện về nhà tìm chị dâu để hỏi số điện thoại mà gọi suốt ba tiếng không ai nghe máy. Mãi sau mới biết cả nhà đang ngủ trưa. Cô ấy từ hồi học mẫu giáo đã không ngủ trưa rồi, trước là ngủ ít, giờ thì bận đến nỗi thời gian ngủ cũng không có. Chị dâu có thể ngủ trưa ba tiếng đồng hồ thì làm sao biết được cô ấy đã vất vả khó khăn thế nào?

Hầu hết chúng ta đều giống nhau, thấy người khác kiếm được nhiều tiền thì đố kỵ, thấy mình nỗ lực không kém mà không kiếm được nhiều tiền như người ta. Chắc người khác có mảnh khốe, có bố nuôi, có người đầu tư, có thủ đoạn hoặc có

chồng, bạn trai giàu có, nếu không sao họ lại giàu có hơn mình? Không ai chấp nhận lý do người khác đã bỏ ra nhiều thời gian, sức lực hơn mình, vượt xa trí tưởng tượng của mình.

Mỗi lần thấy bạn bè cũ thành danh, tôi đều chạnh lòng. Có người đã nghỉ việc để ra nước ngoài học hỏi thêm, nay về nước làm phó giám đốc; có người ngày đêm không ngủ lẫn lộn với mọi cảnh quay mãi mới trở thành đạo diễn nổi tiếng. Những nhọc nhằn, khổ đau ấy bạn có thể không chịu đựng được, cũng chưa từng trải qua. Nhưng thay vì học hỏi họ, xem họ như một tấm gương, bạn lại tự khép mình, cho rằng mình đã là người giỏi nhất. Vì sao có người làm kỹ sư nhưng hết giờ làm vẫn viết tiểu thuyết, trong khi bạn chỉ thích đọc báo lá cải? Vì sao có người thông thạo tài chính kế toán, kiếm tiền dễ dàng, còn bạn đến đọc một cuốn sách tài chính cũng không xong. Chung quy là do bạn không làm được, nếu vậy bạn chỉ có thể ghen tỵ với họ mà thôi. Hãy nghĩ xem bản thân đã cố gắng thế nào? Dù người khác không làm tốt, họ vẫn hơn bạn ở sự nỗ lực.

Trên đời này không có tiền nào dễ kiếm. Ai cũng nghĩ Lão Cao bạn tôi làm đại lý bán hàng chỉ cần mua vào, bán ra rồi đi gửi hàng là xong. Hàng xuất nhiều, khách không đếm xuể, chắc chắn kiếm được bộn tiền. Không ai biết một mình cô ấy làm đại lý lớn nhất của khu vực, mua hàng, bán hàng rồi gửi hàng cũng chỉ có một mình, rồi còn bao nhiêu vấn đề sau khi gửi hàng nữa, cô ấy chẳng có lúc nào ngơi nghỉ. Ai cũng khen cô ấy sức khỏe tốt mà không biết cô ấy rất mệt mỏi. Cô ấy từng tâm sự: "Mẹ mua cho mình một căn nhà, mình cũng góp 200 nghìn tệ, đây là số tiền đầu tiên mình tự kiếm được. Thật ra số tiền còn con đó còn chẳng mua nổi chỗ gửi xe. Lúc đó mình mới biết, đằng sau cuộc sống sung túc của mình từ tám bé, bố mẹ đã vất vả rất nhiều."

Người kinh doanh một phút có thể kiếm mấy triệu tệ, nhưng những lúc họ uống rượu bàn chuyện công việc đến xuất huyết dạ dày bạn có thấy không? Đoạn phim trên Weibo thu về hơn chục vạn tette, chẳng ai biết những người lên ý tưởng đã phải vò đầu bứt tai như thế nào. Người bán bánh trứng một ngày bán cả nghìn cái, một cái bánh 3 tệ, vậy là kiếm được 3000 tệ, nhưng bạn có biết họ phải dậy từ 3 giờ sáng để nhào bột, 4 giờ ra khỏi nhà, 5 giờ bắt đầu dựng lán, vất vả đến tận 10 giờ đêm.

THỨ BẠN GHÉT KHÔNG PHẢI CUỘC SỐNG ĐƠN GIẢN MÀ LÀ SỰ THẤT BẠI CỦA CHÍNH MÌNH

Nhiều người không thích cuộc sống hiện tại của mình vì thấy nó nhạt nhẽo, đơn điệu, dù ngày ngày vất vả nhưng chẳng có gì phát triển, thậm chí còn dậm chân tại chỗ. Cuộc sống thoải mái, tràn đầy năng lượng chỉ có trong tiểu thuyết, phim ảnh. Trên Wechat của người khác ngày nào cũng đăng đồ ăn Tây, nhà cao cửa rộng... còn mình thì chỉ có dưa muối và nhà đi thuê. Bạn muốn thay đổi nhưng không biết bắt đầu thế nào.

Bạn than phiền cuộc sống, công việc hiện tại không thú vị như bạn tưởng, nhưng chính bạn là người như thế nào, bạn biết không? Ai cũng muốn sống một cuộc đời khác, như trong phim thần tượng, trong tiểu thuyết thanh xuân, trong câu chuyện tổng tài bá đạo của Mary Sue*, bởi trong những câu chuyện đó bạn không cần nỗ lực, cũng chẳng có áp lực, luôn có người yêu thương, có người mua túi, mua nhà, mua xe cho bạn, yêu bạn vô điều kiện.

Cuộc sống như vậy ai mà không muốn?

Bạn cảm thấy mình không còn thích thú cuộc sống hiện tại, vậy bạn thích cuộc sống như thế nào? Bạn có năng lực thay đổi cuộc sống hiện tại không? Làm thế nào thay đổi được nó? Không ai có thể trả lời giúp bạn những câu hỏi này, tất cả phụ thuộc hoàn toàn vào bạn. Nhiều người vẫn nghĩ chỉ cần có tiền là thay đổi được mọi thứ, nhưng có khi già rồi họ vẫn chưa đủ tiền thay đổi điều gì.

Chúng ta chán ghét cuộc sống hiện tại, thực chất là chúng ta đang ghét chính con người mình, con người lười biếng, cái gì cũng muốn nhưng chẳng chịu làm. Lúc nào chúng ta cũng ảo tưởng mình công thành danh toại, đến lúc giật mình tỉnh dậy thì đã đi làm muộn ba phút và sếp đang tức giận đứng đợi. Khoảng cách giữa lý tưởng và thực tế khiến chúng ta ngày càng lười biếng, mất niềm tin. Vật giá leo thang không ngừng cộng thêm trách nhiệm, gánh nặng khi sắp bước vào tuổi 30 khiến chúng ta bị dồn nén đến không thở nổi. Mới ra trường bước chân vào xã hội thì mơ ước một cuộc sống tươi đẹp như trong tạp chí; ngờ đâu bản thân ngày càng không thể tự kiểm soát hiện thực, đây mới thật sự là thứ chúng ta ghét.

Tôi từng đọc được trên báo một câu thế này: "Họ không ngừng ảo tưởng, không ngừng đau khổ, sáng hôm sau tỉnh dậy họ vẫn đứng trong vũng lầy. Cái gì cũng muốn nhưng không chấp nhận mất mát nên chẳng đạt được gì. Những người trẻ tuổi cứ bị cái vòng luân quần ấy kìm kẹp."

Gần đây tôi bắt đầu đặt ra mục tiêu học tiếng Anh, tôi mong một năm sau tiếng Anh của mình sẽ lưu loát như tiếng mẹ đẻ. Mỗi buổi học tôi phải nghe đi nghe lại, làm đi làm lại các dạng bài tập, ngày nào cũng liên tục hai tiếng đồng hồ như thế, có hôm tôi còn học bài đến sáng sớm tinh mơ. Người nhà ai cũng hỏi tôi sao muộn thế vẫn còn học, có mệt không. Mệt chết đi chứ. Đơn điệu không? Đơn điệu quá đi chứ. Tiến bộ nhanh không? Sắp đập luôn cái máy tính đi rồi.

Thật ra, thứ chúng ta muốn không phải cuộc sống thú vị mà là có được cảm giác thành công. Muốn thành công bạn phải thật nỗ lực, quá trình bạn không ngừng nỗ lực ấy chính là cuộc sống đơn điệu hiện giờ, như thế bạn đang nằm gai đơm gai ngày nếm mật vậy.

Hãy nghĩ kỹ xem, thứ bạn muốn thật ra là gì?

* Mary Sue: khái niệm "Mary Sue" được dùng lần đầu tiên năm 1974 trong một fan fiction của Star Trek do Paul Smith viết, đây là một nhân vật tuyệt đẹp nửa người, nửa Vulcan. Sau đó, thuật ngữ này được dùng ngày càng phổ biến, để chỉ những cô gái hoàn hảo về mọi mặt.

"CHỒNG CẬU CÓ TIỀN THẾ, CHẴM CHỈ ĐỂ LÀM GÌ?"

Ông chủ Facebook Mark Zuckerberg và vợ Priscilla có ý định 10 năm nữa sẽ quyên góp thêm 3 tỷ USD cho xã hội nhằm hỗ trợ điều trị và kiểm soát bệnh tật. Tin tức vừa được đưa ra, hàng loạt bài báo bắt đầu ca tụng Priscilla có chí hướng, lý tưởng lớn. Mọi người quên mất khi hai người mới kết hôn, họ đã chê bai Priscilla xấu xí, may mắn lấy được chồng đại gia thế nào.

Priscilla từng nói một câu rất hay: "Facebook của Zuckerberg rất tuyệt, nhưng tôi vẫn cần con đường riêng của mình chứ không phải đứng phía sau bạn trai. Tôi có mơ ước riêng, tôi không muốn núp bóng ai cả, dù người đó ưu tú thế nào."

Tôi cảm nhận được nguồn năng lượng ầm áp và thái độ bình tĩnh ngay trong câu nói này. Chúng ta vẫn hô hào độc lập cho nữ giới, nhưng nữ giới có thật sự coi trọng bản thân hay không, có cảm thấy mình cần độc lập hay không mới là vấn đề quan trọng hàng đầu.

Khi tôi đang hoàn tất thủ tục nghỉ việc, không ít người hỏi: "Vậy sau này cô để chồng nuôi à?"

Có người lại nói: "Chị mang bầu thế còn nghỉ việc, chi bằng cứ ở lại công ty, đồng ra đồng vào cũng đỡ gây áp lực kinh tế cho chồng."

Tại sao họ lại nghĩ như vậy?

Tôi thấy phụ nữ chỉ cần lấy ông chồng giỏi giang hay có bố mẹ chồng giàu lập tức sẽ bị hỏi: "Lấy chồng xong có đi làm nữa không?" , "Chồng giàu thế đủ nuôi cả đời rồi, đi làm làm gì nữa?"

Trong suy nghĩ của nhiều người, mục đích của hôn nhân là để nữ giới dựa dẫm vào nam giới, sống dư dả hơn. Nếu lấy được ông chồng giàu có mà vợ vẫn gắng sức kiếm tiền sẽ bị người ta dị nghị "có ý đồ".

Trong một bài viết tôi từng nói: Phụ nữ trước và sau sinh con nhất định phải kiếm được tiền.

Rất nhiều người hỏi tôi, nếu kết hôn không phải để dựa dẫm vào tiền của chồng thì tôi kết hôn làm gì?

Một người bạn trên mạng đã trả lời vấn đề này như sau: "Khi ai đó hỏi, tại sao phải tìm kiếm một nửa của mình, tôi rất muốn nói, tìm kiếm một nửa để cả hai có chỗ dựa tinh thần, cùng nhau nỗ lực. Suy nghĩ lấy người giàu để thay đổi cuộc đời quá hão huyền. Nếu phải phụ thuộc hết vào người khác, chỉ bằng thay đổi chính mình, hai người là chỗ dựa của nhau, như vậy không phải tuyệt vời nhất sao?"

PHÚ HÀO CÓ RẤT NHIỀU, QUÁN QUÂN THẾ GIỚI ĐƯỢC MẤY NGƯỜI?

Có một lần, khi Quách Tinh Tinh* và Hoắc Khải Cương** cùng nhau lên truyền hình, người ta mới biết Quách Tinh Tinh có tầm ảnh hưởng quan trọng trong gia đình Hoắc Khải Cương như thế nào. Vậy mà trước đây, nhiều người ác ý đã nghĩ Quách Tinh Tinh cũng như đa số những "kiểu nữ" khác, vào nhà chồng giàu có, sinh con đẻ cái, cả đời chỉ lo lắng chồng ngoại tình, họ thờ dài ngoằng ngăn tiếc thay cho cô.

Quách Tinh Tinh từng nói: "Phú hào có rất nhiều, quán quân thế giới có được mấy người?"

Có lẽ nhiều người quên mất rằng Quách Tinh Tinh vào nhà họ Hoắc với tư cách quán quân thế giới chứ không phải minh tinh trời chân đạp gia hay kẻ thứ ba lên ngôi.

Sức mạnh của phụ nữ suy cho cùng vẫn là dựa vào nỗ lực của chính mình chứ không phải chỉ bằng khuôn mặt đã qua phẫu thuật thẩm mỹ hay thân hình nóng bỏng. Phụ nữ không thể phụ thuộc vào bất kỳ người đàn ông nào, càng không thể dựa dẫm vào gia đình nhà chồng. Sự nỗ lực không phải chỉ để có được tự do tài chính mà còn là lý tưởng, mục tiêu của cuộc đời.

Cũng giống như Priscilla, vợ của Zuckerberg, tuy có chồng là người sáng lập Facebook, vừa trẻ trung lại giàu có nhất thế giới nhưng cô từ chối vào làm cho Facebook. Cô có sở thích, mục tiêu của riêng mình, không những vậy, cô còn thuyết phục chồng đầu tư vào sự nghiệp giáo dục và y tế cho trẻ em. Cả hai cùng nỗ lực trong lĩnh vực của riêng mình với mong muốn thay đổi thế giới theo chiều hướng ngày càng tốt đẹp hơn.

* Quách Tinh Tinh: nữ hoàng môn nhảy cầu nổi tiếng của Trung Quốc.

** Hoắc Khải Cương: thương gia trẻ, cháu trai tỷ phú quá cố của Hong Kong, con trai Chủ tịch Ủy ban Olympic và Liên đoàn Thể thao Hong Kong.

THIỆU TIỀN KHÔNG SỢ, CÓ TIỀN NHƯNG BỊ PHỤ THUỘC MỚI ĐÁNG SỢ

Tôi có một người bạn trong nhóm Wechat luôn khiến mọi người xung quanh ngưỡng mộ. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy kết hôn với một người đàn ông giàu có. Trong khi chúng tôi đầu tắt mặt tối còn bị chồng mắng mỏ, thì cô ấy ngày ngày đi du lịch khắp nơi. Chúng tôi luôn ganh tỵ vì mình không may mắn được như vậy?

Mười năm trôi qua, ai cũng có sự nghiệp và cuộc sống riêng. Mỗi khi có dịp họp nhóm, mọi người thi nhau khoe về bước tiến mới trong sự nghiệp. Cô bạn năm ấy chúng tôi cùng ngưỡng mộ dần dần không còn được nhắc đến trong các cuộc nói chuyện nữa. Cô ấy vẫn giàu có như xưa, chỉ có điều mười năm qua cô ấy luôn sống dựa dẫm, không lao động, không kiếm tiền, cũng chẳng học hỏi trau dồi điều gì, trở thành một người sống không có lý tưởng.

Thiếu tiền không đáng sợ, chỉ cần có thời gian và tài năng ai cũng có thể kiếm ra tiền. Còn lý tưởng và chí hướng chỉ có thể thăng hoa khi chúng ta cố gắng mỗi ngày và trở thành nền tảng vững vàng để chúng ta bước ra thế giới. Một người mới tốt nghiệp không có tiền cũng không sao, nhưng sau 10 năm, 20 năm mà bạn vẫn nghèo, vẫn ngu ngơ không biết gì thì rất đáng bị chê cười.

Phụ nữ làm việc gì không quan trọng, miễn sao trong lòng còn có chí hướng và lý tưởng. Nhiều phụ nhân giàu có quanh tôi rất đáng khâm phục, dù đã kết hôn, sinh con, chồng lại nhiều tiền, nhưng họ vẫn có suy nghĩ của riêng mình, có tư tưởng và chí hướng độc lập. Chưa bao giờ họ nghĩ mình lấy chồng giàu là có thể nghỉ ngơi, với họ độc lập về tư tưởng quan trọng hơn nhiều độc lập về kinh tế.

Xin được trích dẫn một câu nói: Priscilla chưa bao giờ ngừng theo đuổi giá trị nhân sinh của chính mình, con đường cô ấy muốn đi không liên quan đến Zuckerberg, nhưng họ đang cùng nhau tiến bộ và trưởng thành.

Mối quan hệ như thế có đẹp không?

SỰ CHĂM CHỈ TRƯỚC TUỔI 30 QUYẾT ĐỊNH CUỘC SỐNG CỦA BẠN SAU TUỔI 30

Tuổi càng cao, bạn càng ý thức hơn về hành động của mình. Thỉnh thoảng nghĩ lại, bạn thấy buồn cười vì những ý tưởng, hành động kỳ quặc ngày xưa. Sau 30 tuổi, xung quanh tôi có rất nhiều người thành công trong sự nghiệp, đến cả đi ăn ShaXian* họ cũng nói chuyện về tài chính. Điều đó khiến tôi ngày càng tin câu nói: "Sự chăm chỉ trước tuổi 30 quyết định cuộc sống của bạn sau tuổi 30." Câu nói này đã được nhiều người kiểm chứng, dù khi 20 tuổi cuộc sống của chúng ta có khó khăn thế nào, vất vả ra sao, thì đến khi 30 tuổi mọi thứ đều viên mãn, bạn sẽ trở thành người chiến thắng trong cuộc đời.

Trước đây tôi cứ nghĩ tuổi 30 quyết định cuộc sống sau này nghe chẳng hợp lý chút nào, không lẽ sau 30 tuổi cố gắng không được. Nhưng sau 30 tuổi tôi mới nhận ra tuổi

30 là thời điểm then chốt, cuộc sống "một mình ăn no cả nhà không lo đói" thời thanh xuân đã vụt mất, thay vào đó là tiền nhà, tiền xe, tiền ăn, tiền học của con, hàng đồng hóa đơn khiến bạn chỉ còn cách cắm mặt về phía trước. Bạn vẫn có thể vứt bỏ hết mọi gánh nặng trên vai để phấn đấu làm điều gì đó to lớn, nhưng như vậy đồng nghĩa với việc bạn sẽ phải lo lắng gấp bội.

Những người thành công quanh tôi đều là những người trước tuổi 30 nỗ lực không ngừng, bốn ba khắp năm châu bốn bể không phút nào ngơi nghỉ. Họ thích thực tế, họ thích bận rộn, họ thích được thử thách những điều mới mẻ.

Tuổi tác không phải là nhân tố quyết định cuộc sống tương lai của mỗi người mà hành động mới chính là nhân tố then chốt.

Thường có người hỏi tôi: "Tính tôi hướng nội lại không thích nói chuyện, có phải điều đó sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của tôi không? Vậy tôi nên làm thế nào?" , "Tôi mới sinh con, muốn ở nhà nội trợ nhưng lại không có tiền, tôi nên lựa chọn thế nào?"

Tôi nghĩ, nếu bạn tính cách hướng nội nên tìm đọc những cuốn sách dạy bạn thay đổi tính cách hoặc giúp bạn nâng cao khả năng nói chuyện. Chỉ cần đọc, áp dụng khoảng ba cuốn sách, bạn sẽ thay đổi rất nhiều.

Nhiều bà nội trợ không có thời gian kinh doanh lớn thường bán đồ mình tự làm như súp chua cay, mì sợi, xúc xích, móng giò... Họ đăng bài lên Wechat, nhờ người này giới thiệu người kia, mỗi ngày cũng kiếm được một hai trăm tệ. Tôi thường mua súp chua cay của một mẹ trên mạng làm, ăn mãi không chán. Từ khi cô ấy nghỉ bán, tôi không được ăn món súp chua cay nào ngon như thế nữa.

Không ai đoán trước được tương lai, chỉ có thể hành động đi một bước nhìn một bước.

Có rất nhiều người luôn đặt ra câu hỏi mà không mong nhận được câu trả lời, họ chỉ cần được an ủi về tâm lý. Những người hay chần chừ lưỡng lự phải chắc chắn thành công 100% mới hành động, họ luôn tìm hàng trăm lý do để biện minh cho sự trì hoãn của mình. Có thật sự là bạn không biết nên làm thế nào? Thật ra điều bạn muốn hỏi chính là: "Làm thế nào để tôi không phải trả giá, không có tổn thất, cũng không mất thể diện mà vẫn đạt được mọi thứ mình muốn. Tôi không gánh nổi áp lực, tôi muốn cuộc sống vừa nhẹ nhàng, thoải mái mà vẫn có được mọi thứ."

Ai cũng nói không muốn đọc sách truyền cảm hứng, nó chẳng tác dụng gì.

Nhưng tại sao thị trường sách truyền cảm hứng vẫn mở rộng?

Bởi những người chỉ nghĩ mà không hành động quá nhiều, họ nhảm lẫn rãnh nước nhỏ là đại dương mênh mông.

Dẫn dắt tinh thần cho bạn, bạn sẽ quên sau một giấc ngủ.

Đưa ra phương pháp luận, bạn nói khó thực hiện, bạn chỉ thích là con sâu ngủ bầm sinh.

Giới thiệu sách cho bạn, bạn sợ dày không đọc nổi.

Bảo bạn viết văn, bạn nói viết hơn chục lần mà không ai xem thì làm thế nào.

Nói với bạn về một hình mẫu thành công, bạn nói chắc chắn bố mẹ người đó lắm tiền.

Ví dụ thêm về một người chăm chỉ luyện tập, bạn bảo chăm thể không tốt cho sức khỏe, biết đâu lại chết vì lao lực.

Vậy bạn muốn thế nào?

Đa số mọi người chỉ biết than trách, nghĩ mình học sai chuyên ngành, tìm sai việc, sai ông chủ, sinh không gặp thời rồi long đong lận đận nhưng không phải vậy.

Tôi có một người bạn 29 tuổi bắt đầu trở thành biên kịch, 31 tuổi sang Mỹ làm việc cho Disney. Giá thành của cô ấy rất cao nên kiếm được không ít tiền. Bạn bè xung quanh nghe thế liền nhao lên: "Làm biên kịch kiếm được nhiều tiền thế, tôi cũng muốn làm, giờ tôi còn kịp không?" Bạn bắt đầu lúc nào cũng được, nhưng trước hết bạn cần phải đọc nhiều sách, xem nhiều phim, đây là chưa kể nếu gặp phải đối tác lừa đảo bạn còn chẳng nhận được tiền công biên kịch... Mọi người nghe vậy liền lần lượt từ bỏ ý định.

Trên Wechat, bạn bè tôi thường hay nói: "Có công việc nào nhìn bề ngoài hào nhoáng mà đằng sau không phải sự vất vả?" Dù là công việc gì khi mới bắt đầu đều rất gian nan, phải vượt qua được giai đoạn ấy mọi thứ mới thuận lợi. Cũng giống như việc giảm cân, thoát nhìn thì đơn giản, nhưng quá trình lại nhiều đau đớn, đòi hỏi sự kiên trì, nhẫn nại, sức bền trong, hành trình của bạn sẽ bắt đầu thuận lợi, đó chính là lúc bạn bộc lộ hết tài năng và trở thành nhà lãnh đạo tài ba.

Quá trình này rất dài, rất xa, không phải ai cũng có thể kiên trì, nhiều người chỉ biết oán trách bản thân không may mắn, chỉ số ít dám đứng lên hành động.

*ShaXian: đồ ăn truyền thống của Trung Quốc.

PHỤ NỮ CỨ THEO ĐUỔI TÌNH YÊU, TẠI SAO KHÔNG TỰ YÊU LẤY MÌNH?

Rất nhiều người xung quanh đều bất ngờ khi tôi kết hôn, sinh con, bởi trong mắt mọi người, tôi là gái ế chính hiệu. Khó tính, kén chọn, có chút tài lẻ, tiền liêm được đủ nuôi bản thân và gia đình, đàn ông bên cạnh chẳng để làm gì... Đó là cái mác mọi người gán cho tôi.

Mỗi khi có ai hỏi tại sao lấy được chồng, tôi luôn trả lời: "Tôi theo đuổi anh ấy", kèm theo đó là nụ cười tự tin, đắc ý. Nghe vậy mọi người im lặng như tờ. Tôi cũng từng nghĩ mình sẽ ế, đã định đi xem mặt một ai đấy rồi kết hôn chung sống cả đời. May mắn thay, vận mệnh không mang đến cho tôi một người đàn ông tốt, nhưng lại để tôi quen biết được người đàn ông khiến tôi muốn giành lấy cho mình, rồi kiên trì theo đuổi. Tôi là một người dũng cảm, không chỉ trong cuộc sống, công việc mà còn trong tình yêu.

Tôi đã từng viết: "Đây có lẽ là việc quan trọng nhất suốt thời thanh xuân, là lần duy nhất trong đời tôi chủ động theo đuổi một người đàn ông. Nếu chẳng may thất bại, tôi cũng không có gì tiếc nuối, tôi sẽ lại tiếp tục với cuộc sống cơm áo gạo tiền." Tôi chủ động hẹn anh ấy đi xem phim, đi ăn, nghe ca nhạc, hát hò. Sở thích và quan điểm của chúng tôi khác nhau rất nhiều, tính cách và thái độ sống cũng chẳng giống nhau, kinh nghiệm sống của anh ấy phong phú hơn tôi gấp trăm lần. Có lần, một người bạn của tôi từ nước ngoài về, chúng tôi hẹn nhau đi ăn, tôi đã kể cho cô ấy nghe câu chuyện của mình. Cô ấy xúc động nói: "Tuyệt quá, việc phụ nữ theo đuổi đàn ông như thế này ở nước ngoài rất bình thường, cậu phải theo đuổi bằng được anh ấy nhé!" Sau đó cô ấy ôm lấy tôi, cứ cười suốt.

Một lần đi xem phim, anh nói với tôi: "Anh cảm thấy em sẽ không ở lại bên anh lâu, rồi có ngày em sẽ bay đi mất." Câu nói ấy khiến tôi buồn suốt buổi. Sau khi kết hôn, tôi từng hỏi anh sao lại nói vậy, anh bảo: "Anh cảm thấy em giống như hoa quỳnh, rất đẹp. Nhưng vì quá đẹp nên anh sợ mất đi."

Rồi cũng đến ngày anh đón nhận tình yêu của tôi, chúng tôi đăng ký kết hôn và có con ngay sau đó. Mặc dù con trai đầu đã một tuổi nhưng chúng tôi vẫn chưa tổ chức hôn lễ, tôi muốn đợi đứa con thứ hai biết đi sẽ đưa các con cùng vào lễ đường. Đến dự hôn lễ sẽ chỉ toàn những người thật sự thân thiết với chúng tôi.

Gần đây tôi có xem một video trên Wechat, trong đó đề cập đến việc ở Thượng Hải rất nhiều phụ nữ sống đơn thân, không phải họ không muốn kết hôn, mà là chưa tìm được người thích hợp. Họ không muốn phải kết hôn chỉ vì phải kết hôn, sống đơn thân cũng tốt, phụ nữ nên có sự tự do của mình. Video nhận được sự quan tâm và chia sẻ của hàng vạn người. Bạn có bao giờ nghĩ tại sao phụ nữ lại ế? Do họ quá kén chọn

hay không có bạn bè? Đó là bởi họ không chịu đấu tranh với tư tưởng cổ hủ "trâu đi tìm cộc", không dám yêu, không dám theo đuổi tình yêu, và nhất là không chịu đựng nỗi nỗi đau thất bại.

Thế giới này mỗi ngày đều hô hào kêu gọi nam nữ bình quyền, phụ nữ độc lập, tự do nhưng lại không tạo điều kiện để phụ nữ dũng cảm theo đuổi tình yêu. Thế giới này cho phép phụ nữ thành người lãnh đạo, kiếm được nhiều tiền, gánh vác ba phần tư bầu trời, nhưng việc phụ nữ theo đuổi đàn ông vẫn bị coi là không biết trân trọng bản thân, tự hạ thấp chính mình. Bạn càng ưu tú thì càng phải có giá, đợi bạch mã hoàng tử đến bên cạnh. Nhiều bậc thầy tình yêu từng nói, phụ nữ cần "biết làm cao" như nữ vương, để đàn ông phải theo đuổi mình, quỳ dưới gót giày mình, thế mới gọi là thành công. Trong tình yêu, ai chủ động trước người đó thua, phụ nữ giỏi giang xứng đáng với một người đàn ông tốt. Nếu không, họ sẽ nói bạn không biết xấu hổ, dù có kết hôn cũng chỉ coi bạn là osin để bắt nạt trong nhà.

Vậy là, vì những quan điểm đó, phụ nữ thành đạt không dám chủ động theo đuổi đàn ông, trong khi đàn ông lại không dám theo đuổi phụ nữ quá giỏi giang, thế là đa phần phụ nữ tài giỏi đều ế. Trong khi ấy, cả nhà lúc nào cũng nhao nhao: "Sao con vẫn chưa có người yêu? Con có vấn đề gì không đấy?"

Lúc nào cũng có người hỏi tôi: "Nghe nói chị là người theo đuổi chồng mình, vậy sau khi kết hôn, anh ấy có tốt với chị không?"

Phụ nữ có thể hỏi tại sao họ không thành công? Tại sao họ không thể làm lãnh đạo? Tại sao họ không thể trở thành lực lượng chủ chốt trong xã hội? Nhưng điều duy nhất họ không bao giờ hỏi là tại sao phụ nữ không thể theo đuổi người đàn ông mình yêu? Tại sao phụ nữ không thể gục ngã vì theo đuổi tình yêu? Tại sao phụ nữ có thể chống lại cái nhìn phiến diện của xã hội về nghề nghiệp nhưng chưa bao giờ đấu tranh vì tình yêu và những ràng buộc trong cuộc sống?

Ngày càng có nhiều phụ nữ sống mà không cần dựa dẫm vào đàn ông, không theo tiêu chuẩn đàn ông đặt ra. Vì thế, trong tình yêu nam nữ, họ cũng có quyền được theo đuổi và thất bại. Dũng cảm theo đuổi những thứ mình muốn trong công việc, đời sống và tình yêu mới là tiêu chí của phụ nữ hiện đại. Các giá trị này không những cần được cả xã hội công nhận, mà phụ nữ cũng phải tự tin vào điều đó. Chỉ cần bạn dũng cảm theo đuổi, mỗi lần thất bại sẽ giúp bạn hiểu rõ hơn bản thân mình, hành trình đến bến bờ hạnh phúc cũng thuận lợi hơn. Đừng chỉ biết than thân trách phận rơi nước mắt theo những bộ phim truyền hình.

Chúng ta không kết hôn vì phải kết hôn, chúng ta kết hôn vì tình yêu và hạnh phúc.

Chúng ta có thể lựa chọn sống một mình, nhưng không phải chúng ta ế.

Nếu gặp được một người đàn ông đủ tốt khiến bản thân không còn muốn sống một mình nữa, hãy dừng cảm theo đuổi, đừng chỉ đứng nhìn anh ấy quay lưng bước đi rồi biến mất giữa biển người.

Chúng ta đều là những cô gái ưu tú, độc lập và tự do.

Mỗi người trong chúng ta đều hướng về tình yêu và khát khao một tình yêu bất diệt.

Tất cả phụ nữ độc lập trên thế giới này muốn thay đổi vận mệnh của mình, chứ không phải bắt đầu bằng suy nghĩ "Được thôi, tôi chấp nhận làm gái ế, sống một mình cũng tốt." Chúng ta nên bắt đầu tin rằng phụ nữ theo đuổi tình yêu là dừng cảm, độc lập chứ chẳng có gì đáng xấu hổ.

Cuối cùng xin được dẫn một câu nói của đồng nghiệp tôi đăng trên Wechat: "Thay vì đến Quảng trường Nhân Dân để hẹn hò theo sắp đặt, hãy khoác lên người trang phục Prada đến những thành phố đẹp và hẹn hò với người đàn ông của lòng mình. Đó mới là điều đúng đắn."

CHƯƠNG 2

Tin tưởng chính bản thân mình, khả năng của bạn sẽ còn vươn xa hơn

Khả năng của con người là vô hạn, đừng tự đặt ra giới hạn cho cuộc đời mình. Khả năng của bạn còn lớn hơn rất nhiều so với những gì bạn đạt được bây giờ. Hãy nghĩ cách để khai thác tiềm năng ấy, thành tích trong tương lai sẽ khiến con người bạn hiện tại phải kinh ngạc.

MỘT CÔ GÁI TỈNH LẺ TỐT NGHIỆP CẤP HAI

Một cô gái tỉnh lẻ tốt nghiệp cấp hai nay thu nhập một năm lên đến hơn triệu tệ

Có những thứ người ta nghĩ rất đơn giản, nhưng lại không hề giản đơn chút nào

Trước đây tôi có mua một cái giá treo quần áo nâng lên hạ xuống được. Tám giờ sáng thứ Bảy anh thợ mang đến nhà lắp. Tay nghề anh ấy vô cùng khéo léo, chẳng mấy

chỗ đã đo xong vị trí, khoảng cách và bắt đầu khoan lỗ. Tôi rất khâm phục, nếu để tôi làm chắc ba ngày cũng không xong.

Tôi hỏi anh ấy đã làm nghề này bao lâu mà nhanh nhẹn, khéo léo đến thế. Anh nói bắt đầu làm công việc này từ năm 2004 khi mới đặt chân đến Bắc Kinh, tính đến 2016 là đã làm được 12 năm rồi. Rất nhiều người khi mới đến Bắc Kinh đều bắt đầu bằng nghề này, nhưng làm được vài ngày lại nghĩ chẳng kiếm ra tiền nên chạy đi kiếm việc khác. Nhưng anh ấy thì cho rằng công việc này rất hay, thiên về kỹ thuật, không cần dùng quá nhiều sức, chỉ dùng sức cánh tay là chính. Nghề này ít người làm lâu dài, nhưng phải làm lâu mới có kinh nghiệm được. Anh đã gặp nhiều kiểu lắp khác nhau: có loại chất liệu gỗ, có loại treo trần, có loại treo ban công hoặc các kết cấu vật liệu ở cửa sổ. Mỗi không gian khác nhau sẽ có cách lắp khác nhau, vị trí tay cuốn khác nhau, cách kéo sợi thép cũng khác nhau... Nhờ kinh nghiệm, anh ấy chỉ cần nhìn qua đã biết phải làm thế nào. Nhiều thợ trẻ tuổi cứ nghĩ việc này rất đơn giản, nhưng đến nhà khách hàng lại không biết làm thế nào, phải gọi điện cho anh ấy. Cũng có khách hàng nghĩ việc này đơn giản muốn tự mình lắp, cuối cùng loay hoay mấy ngày liền không xong lại gọi điện cho anh. Công việc kỹ thuật là như vậy, đều dựa vào tay nghề và kinh nghiệm. Chỉ khi hiểu sâu về công việc mới có thể kiếm tiền nhờ công việc đó.

Nói đến kiếm tiền, anh thợ cười cười lộ vẻ ngượng ngùng. Anh ấy đã làm công việc này ở Bắc Kinh bao năm nay, cũng mua được nhà, được xe để con trai lấy vợ. Ở quê anh, con trai 27 tuổi mới kết hôn là muộn lắm rồi, nhưng con trai anh thích đọc sách, nên đành mặc cậu ấy học. Tôi có hỏi giờ con trai anh ấy làm nghề gì, anh cười nói: "Nó là giáo sư." Tôi nói: "Làm thầy giáo tốt mà, đó là một nghề đáng kính. Công việc, gia đình đều ổn định, thật tốt biết bao." Anh cười: "Vâng, tốt lắm! Giờ tôi ở ngoài chỉ nghĩ về con cái cũng thấy vui và yên lòng. Trong thôn ai cũng nói tôi không cần phải cho con nhiều như thế, nhưng tôi thấy mình làm cha mẹ, tiền kiếm được ai mà không muốn cho con. Con cái nó sống tốt thì cha mẹ mới yên tâm được."

Chị mua nhà chưa?

Một lần tôi gặp tai nạn, phải đứng trước cửa hàng 4S đợi người ta đến kéo xe đi. Trong thời gian đợi tôi có nói chuyện với cậu bảo vệ. Đó là một thanh niên chừng 30 tuổi, đầu đội mũ vành, mắt híp, hơi béo và hay cười. Nói chuyện được một lát bỗng dưng cậu ấy hỏi: "Chị mua nhà chưa vậy?" Tôi ngạc nhiên, không biết cậu ấy có ý gì, bèn trả lời: "Tôi mua rồi, sao thế?"

Cậu ấy nói: "Thế chị giỏi nhỉ, tôi cũng mua nhà rồi, ở Thông Châu."

Lúc nói câu đó, giọng cậu ấy vô cùng kiêu hãnh. Tôi hiểu ra, cậu ấy hỏi tôi mua nhà chưa chỉ để kể chuyện mình mới mua nhà. Cậu ấy nói tiếp: "Tôi đón vợ con lên đây hết, cả nhà sống cùng nhau, vợ ở nhà trông con, còn tôi đi làm kiếm tiền. Tôi thường làm xuyên ca từ sáng đến tối nên không hay về nhà. Đàn ông mà, tôi muốn kiếm thêm chút tiền, chị nghĩ đúng không?"

Cậu ta nói gì đó liên thoáng một hồi tôi cũng không nhớ nữa. Tôi không biết trước đây cậu ấy làm gì, cũng không biết cậu ấy kiếm được bao nhiêu tiền, lại càng không biết cậu ấy mua nhà chỗ nào Thông Châu. Có thể chúng ta sẽ không tin một người bảo vệ có thể mua nổi nhà ở Bắc Kinh, nhưng điều đó có quan trọng gì. Cái chính là họ đã nỗ lực để mang lại cho vợ con một mái nhà yên ổn, hạnh phúc. Điều đó rất đáng tự hào.

Câu chuyện ở cửa hàng 4S ngày hôm đó khiến tôi thật sự cảm động, cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Thật khó tin! Giờ một năm cô ấy kiếm được cả triệu!

Một lần, Gấu Trúc nói với tôi, anh chàng Đại Vương vốn là bạn học của chúng tôi đang đòi ly hôn vì cảm thấy vợ không quan tâm đến gia đình, không chăm sóc con cái. Tôi ngăn người không biết nói gì, tui Đại Vương là bạn của chúng tôi nhưng trong chuyện này, chúng tôi không thể bên được.

Đại Vương lớn hơn chúng tôi chục tuổi, mỗi tháng kiếm được ba bốn nghìn tệ, suốt ngày phải dựa vào tiếp tế của bố mẹ. Bố mẹ anh ấy thấy con trai điều kiện không tốt, mãi chẳng tìm được vợ, nên đành nhờ người mai mối cho một cô gái ở quê. Cô ấy lên Bắc Kinh và kết hôn với Đại Vương. Sống cùng nhau, thu nhập của Đại Vương lại không cao, nên vợ anh ấy suốt ngày phải chịu sự dèm ngó của bố mẹ chồng. Gần hai năm sau, cô ấy sinh đôi hai đứa con. Con vừa mới sinh xong đã bị bố mẹ chồng giữ rịt, ông bà nghĩ cô ở tỉnh lẻ, không nuôi nổi con.

Cô con dâu thấy tình cảnh như vậy, liền bán mạng đi làm kiếm tiền. Một cô gái chỉ mới tốt nghiệp cấp II, lần đầu tiên lên thành phố nên không thể dễ dàng kiếm được công việc tốt. Cô bắt đầu bán quần áo, sau khi kiếm được ít tiền thì chuyển sang bán đồ cho người nước ngoài ở đường Tú Thủy. Được một thời gian, cô ấy thấy dịch vụ cho người nước ngoài là mảnh đất màu mỡ có thể kiếm tiền được, nên đã mở một công ty nhỏ chuyên làm thủ tục xin cấp Visa cho người nước ngoài ở Trung Quốc. Tôi cũng không rõ công việc này lắm, chỉ biết cô ấy cũng hay đi Mỹ, rồi dần chuyển sang môi giới nhà hoặc chữa bệnh tại Mỹ...

Tôi hỏi Gấu Trúc: "Giờ cô ấy định thế nào?" Gấu Trúc nói: "Cô ấy không muốn ly hôn, dù sao cũng là gia đình, có không tốt thì cũng là người một nhà. Mà cô ấy giờ một năm kiếm cả triệu tệ, lại còn trẻ, nếu bỏ nhau thật vẫn có thể lấy chồng khác rồi sinh con cho người ta. Ôi, một cô gái đã có chồng mà một năm vẫn kiếm được hơn triệu tệ, tôi phải trấn tĩnh lại đã."

Tôi bỗng dung muốn được gặp người phụ nữ kia, muốn biết những năm qua cô ấy đã phấn đấu ra sao. Chỉ nghĩ đến những khó khăn trong quãng thời gian đó thôi đã đủ khiến người ta phải cảm phục rồi.

Ba người họ, những con người nhỏ bé và bình thường nhất thành phố này, tôi không quen biết cũng chưa từng nghe về quá trình phấn đấu của họ ra sao, nhưng trong dáng vẻ đầy kiêu hãnh của họ ngày hôm nay, đã khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Họ không học thức cao như chúng ta, gia cảnh không tốt, cũng chẳng có nền móng hay xuất phát điểm gì, đến cả cơ hội oán trách cha mẹ hay xã hội bất công họ cũng không có. Thành quả họ gặt hái được có thể trong mắt chúng ta là rất nhỏ bé nhưng với tôi nó thật sự đáng khâm phục.

Họ không sáng chói như những người thành công hay xuất hiện trên tạp chí, truyền hình, cũng chẳng nhiều tiền nhiều quyền như ai kia, nhưng họ đáng được mọi người tôn trọng. Không phải vì họ kiếm được tiền, mua được nhà, được xe... mà chính vì sự âm thầm nỗ lực và dáng vẻ lạc quan của họ. Họ cố gắng phấn đấu vì chính bản thân mình, vì gia đình và con cái. Họ luôn tràn đầy niềm tin vào cuộc sống, nhiệt huyết hết mình, truyền cảm hứng cho rất nhiều người.

Sống trong thế giới đầy rẫy đam mê vật chất, quen thói "nhìn người sang bắt quàng làm họ", đôi lúc bạn sẽ cảm thấy có những người dù mặc quần áo gì, đeo túi gì, trang điểm thế nào, học thức ra sao cũng luôn khiến bạn nỗ lực, muốn kết giao. Bởi câu chuyện cuộc đời họ rất chân thật, để lại cho bạn ấn tượng không thể nào quên.

CÓ MỘT LOẠI NGƯỜI, TRÁNH CÀNG XA BẠN CÀNG ĐÁNG GIÁ

Chồng tôi là nhà thiết kế, thời gian trước khi sửa sang lại nhà cửa, anh ấy có hỏi ý kiến tôi nhưng tôi là người không đặc biệt thích phong cách nào, cái gì cũng muốn. Để dung hòa hết mọi thứ tôi muốn mà lại còn phải đẹp, không dễ dàng với chồng tôi chút nào.

Một ngày, chồng tôi hớn hờ khoe: "Cuối cùng anh đã biết em muốn phong cách như thế nào rồi! Em không nói nhưng chính sự kén chọn của em đã giúp anh mở ra một cánh cửa, biết được phong cách hoàn toàn mới."

Câu nói ấy khiến tôi nhớ lại một chuyện từ hồi còn đi thực tập.

Hồi đó tôi có gặp khách hàng là một phu nhân người Hong Kong khó tính, hà khắc, thậm chí còn hơi điên.

Công việc của tôi khi ấy là viết bài cho tạp chí MOOK, mỗi tháng một lần. Tôi chưa từng làm công việc này bao giờ, lại càng không biết MOOK như thế nào. Gu thẩm mỹ

của người Hong Kong tôi không rõ, nội dung của nó tôi càng chẳng hiểu. Mỗi tháng tôi mất đúng 20 ngày để làm việc này (đúng, một tháng đi làm 20 ngày)

Tháng nào cũng vậy, thời gian khiến tôi cảm thấy suy sụp nhất chính là mấy ngày trước khi giao bản thảo. Tôi luôn cảm thấy mình đã làm rất tốt theo yêu cầu đặt ra, nhưng lần nào bà ấy cũng tìm ra được lỗi mới. Nếu không phải thay đổi về chữ thì là màu sắc không hòa hợp, tôi cứ sửa xong lỗi này lại nảy ra lỗi mới, điều đó khiến tôi thật sự bất lực! Cứ hết tháng này sang tháng khác, thái độ của bà ấy vẫn không tốt hơn, nhiều lần bà ấy còn quát âm lên trong điện thoại: "Đây là chuyên nghiệp! Chuyên nghiệp! Các cô đừng có tùy tiện làm việc qua quýt với tôi, mai có thể sẽ qua quýt với người khác, cả đời các cô đều sẽ tùy tiện như thế!"

Có lúc ông chủ sợ tôi không chịu nổi còn cầm điện thoại nghe mắng chung. Mỗi lần như vậy tôi đều nằm bò ra bàn không còn chút sức lực nào, mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại nghĩ: "Viết bài cho MOOK mà cũng liên quan đến cả đời người, sao bà ấy chưa nghỉ hưu đi nhỉ!"

Nhưng lâu dần tôi nhận ra tôi không còn buồn như thế nữa, càng ngày tôi càng ít bị phê bình. Tôi đã nắm được cách viết nội dung, phối màu cũng như các yêu cầu chi tiết của MOOK. Về cơ bản mỗi lần giao bản thảo, tôi chỉ cần sửa một hai chỗ đã được thông qua, không còn phải nghe mắng nữa.

Sau khi không làm dự án đó nữa, tôi mới nhận ra nhờ sự khó tính của bà ấy mà tôi tiến bộ rất nhiều, tự bản thân tôi cũng hà khắc hơn với chính mình.

Trong công việc hay trong cuộc sống, chúng ta thường trách khách hàng khắt khe, chê họ là kẻ ngốc. Hồi còn đi làm, tôi cũng luôn cảm thấy bản thân viết rất hay, bản thân mình đọc còn thấy cảm động thế mà khách hàng lại không hiểu. Tại sao họ lại nghĩ tôi đi sai hướng? Sao họ lại xóa phần tôi cho là hay nhất?

Sau này xem lại các tài liệu liên quan tôi mới phát hiện ra, những thứ khách hàng sửa bầm sát chủ đề, logic và xuôi hơn tôi viết. Bài viết sau khi được sửa đều hay hơn trước cả trăm lần. Thế mà lúc đầu tôi vừa sửa vừa chửi, vừa tăng ca vừa bực tức, cứ nghĩ khách hàng mở mồm là đề xuất này nọ, không quan tâm xem tôi tăng ca mệt thế nào, bực tức khó chịu ra sao?

Nhưng cũng chính trong thời gian này tôi dần tiến bộ, dù bản thân không nhận ra tôi có thể làm tốt được như thế.

Trong cuộc đời sẽ có nhiều lúc chúng ta bị người khác dồn ép, như điểm thi không cao, đàn chưa được hay, Powerpoint trình bày không đẹp... Đó không phải là vì chúng ta làm không tốt, mà do lười biếng không muốn sửa cho tốt hơn thôi.

Dù hiện tại vẫn có một số khách hàng khó tính hay yêu cầu này nọ, nhưng tôi đã học được rằng, khi khách hàng có ý kiến khác, ta cần suy nghĩ kỹ xem, lời nói của họ có hợp lý không, khác với suy nghĩ của mình như thế nào. Phải bước ra khỏi thế giới nhỏ của mình, đứng ở góc độ khách quan để xem xét tại sao khách hàng lại đưa ra yêu cầu như vậy? Mỗi lần như thế, tôi đều nhận ra bản thân mình chưa thực sự chu đáo, vẫn là khách hàng "lợi hại" hơn rất nhiều.

Tôi vẫn luôn nhớ vị phu nhân năm nào và thâm cảm ơn bà. Chính bà đã giúp tôi từ một người luôn cho mình là giỏi biết điểm yếu của mình ở đâu và dần tiến bộ hơn. Bà cũng giúp tôi hiểu được, câu toàn là đòn bẩy giúp mỗi người tiến bộ hơn, ép họ đến giới hạn chính họ cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Thời gian trôi qua, tôi cũng trở thành một phu nhân khó tính, dồn ép người xung quanh đến phát điên, một số liệu nhỏ, màu sắc, ô bảng hay văn bản word, chỉ cần không vừa ý tôi đều yêu cầu sửa đi sửa lại. Cũng có lúc tôi cảm thấy bản thân mình quá hà khắc, nhưng khi đọc được các tác phẩm tinh tế, thấy đồng nghiệp ngày càng gặt hái được nhiều thành quả, tôi cảm thấy sự hà khắc của mình không phải vô nghĩa. Chúng ta không thể biến chính mình thành những kẻ tùy tiện được.

Mỗi thử thách trong đời, người khác nghĩ là ganh đua, nhưng lại mang đến cho bạn cơ hội để hoàn thiện bản thân. Tôi đã nhận ra điều đó và tận dụng để giúp bản thân mình trở nên tốt đẹp hơn. Tôi sẽ không oán trách người khác ngỗ ngược, hay than phiền họ không thấy được cái đẹp ở tôi. Bởi thật ra kẻ ngốc nhất ở đây lại là chính mình.

Không ai góp ý cho bạn mới là điều đáng sợ nhất.

KHÔNG HIỂU ĐIỀU NÀY BẠN MÃI MÃI CHỈ LÀ KẺ ĐI BÁN SỨC KIẾM SÓNG MÀ THÔI

Bạn tôi hay phàn nàn cô trợ lý mới tuyển khiến anh ấy chỉ muốn cho nghỉ việc, làm việc rất thụ động, bảo gì làm nấy, nói một biết một, thậm chí ngay cả một còn không biết căn kẽ. Đặt phòng khách sạn thì thường xuyên đứng giữa sảnh khách sạn rồi mới phát hiện ra không đặt được, đặt vé máy bay thì đến sân bay mới biết không quét được vé. Thật sự không biết tại sao năng lực lại kém như vậy.

Tôi cũng từng làm trợ lý, hồi ấy tôi đã được chứng kiến câu chuyện mua khoai tây như thế này:

Trương Tam và Lý Tứ làm chung một cửa hàng, mức lương như nhau. Sau một thời gian, Trương Tam liên tục được thăng chức còn Lý Tứ vẫn dậm chân tại chỗ. Lý Tứ nghĩ hoài không ra, sao ông chủ lại nhất bên khinh như vậy?

Một hôm ông chủ bảo Lý Tứ: "Lý Tứ, cậu ra chợ xem sáng nay người ta có bán khoai tây không?" Một lát sau, Lý Tứ trở về báo lại: "Chỉ có một người nông dân kéo một chiếc xe đến bán thôi."

"Có nhiều không?" Ông chủ lại hỏi

Lý Tứ không để ý nên vội vàng chạy ra chợ, sau đó quay lại báo cáo:

"Tổng cộng 40 bao khoai tây tất cả ạ."

"Giá thế nào?"

"Nãy ông không bảo tôi hỏi giá cả." Lý Tứ ầm ức trình bày.

Ông chủ lại gọi Trương Tam đến: "Trương Tam, cậu chạy ra chợ xem sáng nay có ai bán khoai tây không?"

Trương Tam nhanh chóng từ chợ quay về, báo cáo một lèo với ông chủ: "Hôm nay ở chỉ có một ông nông dân bán khoai thôi, tất cả có 40 bao, giá khoảng hai đồng rưỡi nửa cân. Tôi xem qua rồi, chất lượng khoai khá tốt, giá cũng rẻ, nên có lấy luôn một củ về đây cho ông xem thử."

Trương Tam vừa nói vừa lấy khoai đưa ông chủ: "Tôi nghĩ khoai tây rẻ thế này mình bán có thể kiếm được, theo lượng tiêu thụ trước giờ của chúng ta, 40 túi khoai một tuần là hết. Nếu chúng ta mua hết sẽ được giá rẻ, vì thế tôi đã đưa ông nông dân đó về đây, ông ấy đang ngoài cửa đợi ông trả lời."

Hồi còn làm trợ lý, ngày nào tôi cũng nơm nớp lo lắng. Ông chủ là sếp lớn, chỉ sợ có chỗ nào mình suy nghĩ chưa cẩn thận, lại phiền sếp chỉ bảo thêm. Yêu cầu tôi đặt ra cho chính mình là không bao giờ được nói với sếp: "Ông không nói nên tôi không

làm." Nghe thì có vẻ bản thân nói có lý, nhưng thật ra là mình làm không hết chức trách. Ai cũng nói trợ lý là một cương vị nhỏ, có phần giống với thư ký, nhưng một trợ lý giỏi giang ở công ty khách hàng đã giúp tôi thay đổi hoàn toàn cách nhìn về công việc này.

Trong buổi họp đầu tiên với khách hàng, ông chủ bên ấy chỉ ngồi im không nói lời nào, hầu hết là trợ lý tiếp chuyện chúng tôi. Cô ấy hiểu rõ ý định của sếp mình đến nỗi những gì cô ấy nói đều là điều ông chủ cô ấy muốn nói và muốn làm. Giữa cuộc họp ông chủ có nói hai ba câu nhưng không được chính xác cho lắm nên cô trợ lý phải sửa lại. Ông ấy cười gượng nhưng vô cùng kiêu hãnh nói: "Những gì trợ lý tôi nói mới chuẩn nhé."

Ai cũng biết trợ lý giỏi là người đại diện phát ngôn cho ông chủ, nhưng không ngờ trên đời lại có người đến mức này.

Sau này khi đã thân quen với cô trợ lý ấy tôi có hỏi: "Sao cô lại giỏi vậy?"

Cô ấy nói: "Lúc mới vào làm, lương của tôi chỉ 4000 tệ một tháng. Một lần sếp không dặn tôi phải làm gì nhưng lại trách tôi không làm, vì thế tôi quyết định xin nghỉ việc. Sếp cứ suốt ngày giục việc, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, khó chịu. Lúc ấy sếp tôi có nói, lương của trợ lý có thể cao ngoài sức tưởng tượng, có tăng lương gấp mười lần bây giờ cũng không thành vấn đề, nhưng trước hết phải làm tốt đã. Như trợ lý giám đốc công ty kế bên, cô ấy đã làm trợ lý được 10 năm rồi."

Tôi đã quan sát rất lâu, còn thường xuyên mời chị trợ lý ấy đi ăn để học hỏi, bí quyết của chị ấy chỉ vắn vắn một từ - chủ động.

Chủ động suy nghĩ, làm trước khi sếp yêu cầu sẽ giúp bản thân nắm quyền chủ động, tâm trạng cũng tốt lên, công việc lại nhẹ nhàng, không mệt mỏi nữa. Bên cạnh đó sếp cũng sẽ tín nhiệm mình hơn rất nhiều."

Tôi nhận ra chủ động không chỉ là hành động mà còn là phương thức tư duy, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa người làm thuê và ông chủ. Rất nhiều người luôn đợi ông chủ giục mới làm, không giục không làm. Người như thế sẽ không thể có cái nhìn bao quát, mãi mãi chỉ đi làm thuê với mức lương rẻ mạt mà thôi. Bởi vì họ luôn suy nghĩ chỉ là người làm thuê cần gì chăm chỉ. Thực tế, chúng ta nên kinh doanh, quản lý chính bản thân mình như ông chủ kinh doanh công ty vậy. Hãy tự đưa mình lên vị trí cao, đừng đợi đến ngày rồi đòi ông chủ thăng chức tăng lương. Chẳng có lý nào ông chủ phải ngày ngày kiếm tiền tiền trên núi đao biển lửa còn bạn lại yên vị nằm nhà đếm tiền.

Nhiều người nghĩ công ty là của ông chủ vì ông ấy kiếm được nhiều tiền, còn bản thân mình chỉ kiếm được mấy đồng lẻ, không thể lấy tiền của người bán bắp cải để lo cho người bán bột mì được, vậy chỉ có bản thân mình chịu thiệt.

Nếu bạn luôn tính toán thiệt hơn trong công việc, người thiệt thòi không phải là ông chủ, họ chỉ cần thay người khác là xong, người thiệt thòi nhất chính là bạn. Đừng chỉ biết chấp nhận với ông chủ, bạn sẽ mãi mãi chỉ là kẻ đi làm thuê rẻ mạt nhất, vất vả, mệt mỏi nhất.

Có người từng nói với tôi: "Sếp tôi chẳng biết gì ngoài chỉ tay năm ngón! Sao tôi phải làm thuê cho một người như vậy?"

Dù ông chủ của bạn là người như thế nào, bạn cũng phải làm việc vì chính bạn. Nếu ông chủ của bạn chẳng biết gì còn bạn biết tuốt, sao bạn không phải là ông chủ? Nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự ông chủ không giỏi bằng bạn vậy chẳng phải ông ấy sẽ không thể tách khỏi bạn sao, đây cũng là chuyện tốt mà.

Công việc lương tháng 4 nghìn và lương tháng 40 nghìn có khác nhau không? Thật ra khác nhau không nhiều, chỉ là công việc lương tháng 40 nghìn tốn nhiều chất xám hơn, làm nhiều hơn chút thôi. Nếu ngay cả điều này bạn cũng không nghĩ thông, không làm được, thì đến 4 nghìn bạn cũng khó kiếm. Quy luật tự nhiên sẽ đào thải bạn.

NỖ LỰC CHƯA CHẮC ĐÃ GIÚP BẠN THÀNH CÔNG

Nỗ lực chưa chắc đã giúp bạn thành công. Phương thức tư duy mới quyết định số phận của bạn

Tôi thường nhận được nhiều câu hỏi na ná nhau, đại ý là: Có những người cảm thấy bản thân mình rất cố gắng, làm việc siêng năng, không bao giờ đến muộn, hết giờ làm thì đọc sách, tập thể dục, viết lách không thiếu việc gì, nhưng bản thân lại không có chút thành quả nào, công việc cũng chẳng tiến triển. Không phải cứ kiên trì nỗ lực thì sẽ thành công sao?

Trước đây tôi cũng từng nghĩ chỉ cần nỗ lực thì chắc chắn sẽ thành công. Nhưng tuổi càng cao, nhìn thấy nhiều người nhiều việc, tôi mới hiểu ra rằng nỗ lực chưa chắc đã giúp bạn thành công, phương thức tư duy mới quyết định số phận của bạn. Thường có câu: "Thái độ quyết định hành vi, hành vi quyết định kết quả", thái độ chính là phương thức tư duy quan trọng nhất. Cách suy nghĩ của người trưởng thành trực tiếp quyết định hướng đi tương lai, chứ không phải bạn đã cày bao nhiêu đêm, chịu đựng bao nhiêu khổ sở.

ANH TA CHẲNG CÓ TÀI CÁN GÌ, DỰA VÀO ĐÂU MÀ LÀM LÃNH ĐẠO?

Có một thời gian, nhóm của tôi thay lãnh đạo mới. Người này luôn đẩy hết vấn đề của khách hàng cho chúng tôi, lại chẳng bao giờ chịu tăng ca. Mỗi lần anh ta vô trách nhiệm đẩy hết vấn đề nan giải cho tôi, tôi lại chán nản phàn nàn với đồng nghiệp:

"Nếu những vấn đề quan trọng chúng ta đều xử lý hết thì cần lãnh đạo làm gì? Mọi công lao đều thuộc về anh ta, trong khi người ngày đêm vất vả lại là chúng ta, sao bất công như vậy?"

Ngoài dự liệu của tôi, người em đồng nghiệp lại bình tĩnh nói: "Thứ nhất, lãnh đạo càng như vậy càng tạo cơ hội cho chúng ta rèn luyện bản thân. Lãnh đạo quá giỏi chẳng phải chúng ta chỉ có thể làm những việc linh tinh sao? Thứ hai, chị có than trách cũng không tác dụng gì. Nếu chị không vừa ý chỉ có hai con đường, một là nghỉ việc, hai là nhẫn nhịn. Nhưng ra đi có chắc sẽ gặp được lãnh đạo tốt hơn không? Thứ ba, để lên vị trí ấy, anh ấy hẳn phải có điểm nào đó hơn người, chỉ là chúng ta không nhìn thấy thôi. Chúng ta không vừa lòng thì có thể được thăng chức tăng lương sao? Hay năng lực bản thân sẽ được nâng cao? Không hề, ngược lại chúng ta nên trau dồi bản thân, học hỏi lãnh đạo, đó mới là việc đúng đắn."

Câu nào em ấy nói cũng đều có lý cả. Đúng là năng lực của lãnh đạo mới không cao, nhưng rất biết quan tâm đời sống cấp dưới, ai đau ốm đều ân cần hỏi han. Anh ta lại có khả năng kết nối khách hàng, rất nhiều người giờ không còn hợp tác nhưng vẫn thường xuyên nhắc với chúng tôi về anh ấy. Lãnh đạo mới cũng là người dễ gần, thường dẫn chúng tôi ra ngoài ăn chơi giải trí sau giờ làm. Trước kia, chúng tôi luôn nghĩ, vì năng lực kém nên anh ấy mới nịnh nọt nhân viên làm việc cho mình, giờ nghĩ lại đúng là bản thân đã quá nông cạn.

Bởi vậy nhiều người trong chúng ta thoát nhìn có vẻ rất năng lực, ngày ngày tăng ca, làm việc mệt mỏi cả người, nhưng tư duy lại dậm chân tại chỗ, lúc nào cũng oán trách, tự coi mình là trung tâm vũ trụ. Họ nỗ lực nhưng đi kèm bực dọc và tự kiêu, không bao giờ nhìn thấy ưu điểm của người khác, lại càng không thể lấy ngắn nuôi dài.

JACK MA KHÔNG XUẤT THÂN TỪ NGÔI TRƯỜNG DANH TIẾNG...

Jack Ma không xuất thân từ ngôi trường danh tiếng, chẳng phải vẫn là một trong những người giàu có nhất trên thế giới sao?

Tôi từng viết một bài báo: "Sự khác biệt giữa trường nổi tiếng và trường vô danh ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời chúng ta". Một vài người đã để lại bình luận: "Học trường tốt có tác dụng gì? Jack Ma không xuất thân từ trường danh tiếng nhưng vẫn rất thành công đấy thôi."

Lần khác tôi viết: "Phụ nữ nhất định phải nỗ lực nâng cao bản thân, độc lập kinh tế, muốn tìm người đàn ông như thế nào thì bản thân phải đạt đến trình độ đó", liền có người phản bác: "Ai nói phụ nữ nhất định phải có kiến thức và độc lập kinh tế? Cô X hàng xóm của tôi thu nhập còn thấp hơn tôi nhưng vẫn lấy được chồng gia đình danh giá đấy thôi. Sao chị biết tôi không thể như vậy?"

Đọc những lời bình như vậy, tôi chỉ nghĩ: "Được chứ! Các cô đều có thể, không những trở thành người giàu có, lấy chồng hào môn, mà còn lên cả trời."

Jack Ma không tốt nghiệp trường danh tiếng, nhưng ông ấy có những phẩm chất ưu tú như ý chí hơn người, kiên trì không mệt mỏi... Còn bạn, không học hành, không kỹ năng, bạn còn có gì nữa?

Hàng xóm của bạn không có gì vẫn lấy được chồng gia đình giàu có, sao bạn chắc chắn cô ấy không có điểm nào hơn người? Biết đâu cô ấy từng cứu mạng bố mẹ chồng thì sao?

Có những lúc bạn chưa cố gắng nhưng đã bắt đầu ảo tưởng, áp đặt những hình ảnh cực đoan cho mọi người xung quanh để tôn lên năng lực yếu kém của mình. Chỉ cần có người ra đường mua vé số trúng giải độc đắc hay gặp tiếng sét ái tình với anh chàng nhà giàu nào đó, hoặc giả có người học hành lông bông nhưng vẫn trở thành phú hào địa chủ, bạn lập tức tin rằng, dù mình có tòi tệ thế nào cũng sẽ gặp được may mắn, rồi bắt đầu mơ tưởng hão huyền về một cuộc đời tươi đẹp.

Bạn chỉ nhìn thấy bề nổi của sự việc, còn những cốt lõi như ưu điểm, phẩm chất, tinh thần của người khác bạn coi như vô hình. Thậm chí việc bạn và họ khác nhau thế nào, bạn cũng nhắm mắt coi như không thấy.

Bạn chỉ biết nhìn vào sự giàu có của người khác mà không thấy những cố gắng, nỗ lực và tư duy của họ. Bạn luôn muốn làm những việc lớn nhưng không biết nắm lấy cơ hội, cho rằng xã hội không công bằng. Bạn chỉ nhìn vào bề nổi của sự việc đã bắt đầu mơ tưởng về cuộc đời tốt đẹp phía trước.

NẾU BẠN CỨ CÓ CHẤP NHƯ VẬY TRONG VIỆC CÓ LẼ ĐÃ SỚM TRỞ THÀNH CEO RỒI

Gần đây tôi nhận được bốn, năm bức thư cảm ơn từ các bạn được tôi giới thiệu một trang web học tiếng Anh. Nhờ đó, trình độ của họ nhanh chóng được cải thiện, có thêm nhiều cơ hội trong công việc.

Tôi đã học trên web đó một năm, cảm thấy cách học đơn giản mà hiệu quả, chi phí lại ít, nên đã giới thiệu cho mọi người trên Weibo. Nhưng mỗi lần như thế, luôn có người nói tôi đang "quảng cáo" hoặc bóng gió: "Thiếu tiền đến thế cơ?" , "Họ trả bạn bao nhiêu tiền?" , "Trang web này cũng thu tiền sao?"

Những câu nói tưởng chừng như vô thưởng vô phạt ấy lại khiến tôi sốc vô cùng. Đây không phải minh chứng rõ ràng cho việc phương thức tư duy khác nhau mang lại kết quả khác nhau sao? Trong khi đó lại có những người ghi chép hết các tài liệu học tập rồi tự mình nghiên cứu cái nào phù hợp thì lặng lẽ kiên trì theo đuổi, sau vài tháng bản thân có sự tiến bộ rõ rệt. Tôi có biết một nữ sinh, mỗi buổi học 25 phút đều ghi chép tỉ mỉ, hôm nay thầy giáo nói gì, mình đã nói sai chỗ nào, sửa ra sao... Mỗi lần học xong

đều gửi lên Weibo và tag tôi vào để tôi nhìn thấy sự tiến bộ của cô ấy. Tuy ít khi trả lời, nhưng tôi rất cảm động trước sự chăm chỉ của cô ấy. Những người như vậy, muốn học không tốt cũng khó.

Có người hỏi tôi: "Chị thường nói phải tự đầu tư cho chính mình, tham gia các buổi đào tạo, chị tìm những lớp ấy ở đâu?"

Tôi liệt kê vài địa chỉ tôi biết, mấy ngày sau có người hỏi lại tôi: "Những chỗ chị nói đều thu ohus mà tôi lại nghèo, không có chỗ nào miễn phí à?" Cũng có người đến đăng ký học được mấy buổi liền nói với tôi: "Chị giới thiệu kiểu gì thế? Dịch vụ chăm sóc khách hàng không kiên nhẫn chút nào, hết giờ là tan ca, vấn đề của tôi còn chưa xử lý xong mà không tăng ca à?"

Luôn có một số người:

Không bao giờ tận dụng cơ hội học tập, mở mồm ra là đòi miễn phí.

Tư tưởng bảo thủ, thấy điều gì mới lạ đều nghĩ đang lừa tiền.

Chỉ cần miễn phí là bắt chấp, mặc định dịch vụ miễn phư như dịch vụ trả tiền, dùng dịch vụ trả tiền như mình là khách siêu VIP.

Nộp tỷ tiền thì coi mình là thượng đế, có thể khiến cả thế giới vây quanh.

Nếu bạn cứ cố chấp như vậy trong công việc, có lẽ đã sớm trở thành CEO rồi.

Hồi còn đi học có những người rất nỗ lực, ngày nào cũng học đến tối tăm mặt mũi, nhưng thành tích vẫn chẳng đâu vào đâu. Lại có người chấp bạn làm mười bài mình mới làm một bài, ngày ngày chơi bóng rổ nhưng thi vẫn đứng thứ nhất. Trước kia tôi cứ cho rằng những người như vậy thông minh sẵn có, sau mới hiểu họ là người biết cách tư duy, mà tư duy thì không thể chỉ thức thâu đêm suốt sáng là có được. Cùng học một thầy, cùng ngồi một lớp nhưng cách tư duy khác nhau sẽ dẫn đến kết quả khác biệt rõ rệt.

Tại sao trong xã hội luôn có một số người nổi bật, còn những người khác lại rất bình thường? Lẽ nào vì họ chưa đủ nỗ lực?

Theo quan điểm của tôi, tư duy, nhận thức và tầm nhìn sẽ quyết định hướng đi của mỗi người trong xã hội. Chúng ta nỗ lực đi làm kiếm tiền, không chỉ vì muốn trở thành người giàu có, mua được nhà, được xe, ăn uống vui chơi thoải mái ; quan trọng hơn chúng ta có thể mở rộng tầm mắt và nhận thức của bản thân. Con người biết cố gắng là bởi trong lòng họ có ham muốn lớn lao về những điều tốt đẹp. Một người có nhận thức mới biết cách tư duy, có khát vọng mới cam tâm tình nguyện phấn đấu nỗ lực.

Bề ngoài có vẻ bạn đang rất cố gắng, nhưng thực tế nhận thức và tầm nhìn của bạn chỉ là vùng trời nhỏ bé trên đầu bạn, người khiến bạn cảm động là chính bản thân bạn. Bạn cố gắng tìm kiếm lối đi tắt giúp mình nhanh chóng thành công, bạn muốn vất vả một lần rồi cả đời nhàn nhã, nhưng bạn chẳng bao giờ chuyên tâm làm việc gì được một tiếng đồng hồ. Ngày nào bạn cũng gào thét phải nỗ lực, nhưng mới chỉ làm một chút bạn đã lo mình không làm nổi, vậy mà bạn luôn coi thường sự nỗ lực của người khác. Bạn thấy người khác thành công, bạn nghĩ người ta có xuất thân đặc biệt hoặc cha nuôi bí mật nào đó... nói chung là không phải dựa vào sức mình. Ngày nào bạn cũng nỗ lực, nhưng không chịu dừng lại để quan sát và tìm hiểu phương pháp của người khác.

Tôi từng đọc nhận xét của một cô giáo như sau: "Nhìn thấy được thì gọi là khoảng cách, nhìn không thấy càng gọi là khoảng cách; ý thức được thì là khoảng cách, ý thức không được cũng là khoảng cách. Những thứ không nhìn thấy, không ý thức được chính là sự khác biệt trong tư duy."

SỰ KHÁC BIỆT LỚN NHẤT GIỮA BẠN VÀ NHỮNG NGƯỜI TÀI GIỎI HÓA RA LÀ...

Luôn có người hỏi tôi: "Chị Tinh, bài biết của chị nhắc đến nhiều người giỏi thế, chị có thể cho em Weibo hay số Wechat của họ để em học hỏi chút không?" , "Chị Tinh, bao nhiêu người tài chị nhắc đến họ học thế nào vậy? Chị có thể hỏi họ giúp em phương pháp và tài liệu học được không?"

Xin lỗi cho tôi được nói thẳng, đúng là họ có rất nhiều tài liệu, nhưng bạn có lấy cũng chẳng tác dụng gì, bạn có đọc mười lần cũng không ích gì, bởi sự khác biệt giữa bạn và họ không phải ở tài liệu học, không phải bạn cứ làm giống họ là được. Điểm khác biệt cốt lõi ở đây chính là tinh thần, thái độ sống và học tập. Nội tại của mỗi người sẽ quyết định thành tích đạt được, chứ không phải chỉ do đọc một cuốn sách hay áp dụng phương pháp học tập nào.

Tôi đã nghiên cứu vấn đề này từ lâu. Ban đầu tôi còn thường xuyên tìm gặp những người tài giỏi trong nhiều lĩnh vực khác nhau để được họ tư vấn phương pháp. Nhưng lâu dần tôi phát hiện, phương pháp không phải vấn đề, mấu chốt ở đây là nghị lực của mỗi người. Nếu không thể kiên trì, nhẫn nại, lạc quan, dũng cảm thì có làm gì cũng không đạt được thành tựu, ngược lại còn chìm đắm trong cảm giác hối hận và thất bại.

Tôi sẽ ví dụ từ việc học tiếng Anh.

Tôi có một người bạn tên là Kaola Tiểu Vũ, trước làm trưởng nhóm phụ đề phim ở Garden of Eden, cô ấy đã từng tham gia làm phụ đề nhiều bộ phim như: Prison Break, The Pursuit of Happiness, Mr. Bean's Holiday, Pirates of Caribbean 3, The Bucket List...

Hồi cấp 3, tiếng Anh của cô ấy rất kém, đến lúc vào đại học mới vui đầu học hành và thi được học vị Thạc sĩ chuyên ngành công tác xã hội của trường Đại học Washington ở St. Louis, chuyên môn hiện nay của cô ấy là trị liệu, tư vấn tâm lý lâm sàng và sức khỏe bệnh thần kinh. Cô ấy đã xuất bản hai cuốn sách best seller. Hiện giờ cô ấy đã kết hôn và có con. Bao năm phấn đấu, hai vợ chồng đã mua được một ngôi nhà khang trang, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Rất nhiều người đã hỏi cô ấy cách học tiếng Anh, tôi cũng từng nghĩ chắc chắn cô ấy phải có phương pháp đặc biệt nào đó. Bao nhiêu người học tiếng Anh suốt nhiều năm trời như vậy, nhưng chỉ có cô ấy nói lưu loát như tiếng mẹ đẻ, còn chúng tôi thì không. Sau đó tôi có tìm đọc cuốn sách đầu tiên của cô ấy và biết được phương pháp cô ấy học tiếng Anh. Chẳng có lối đi tắt nào cả, đều nhờ ham học và khổ luyện mà thành. Ví dụ, để nhớ từ đơn, lúc nào cô ấy cũng mang theo bên người sách tự vựng học mọi lúc mọi nơi, thậm chí khi xếp hàng lấy cơm trong nhà ăn cô ấy cũng giở sách ra đọc đi đọc lại cho nhớ. Để luyện khả năng nghe, buổi sáng chưa đến 6 giờ cô ấy đã dậy, mang máy ra ngoài hành lang nghe VOV. Cô ấy không ngừng nhắc nhở bản thân phải kiên trì, bởi tiếng Anh là một loại năng lực, mà năng lực nào cũng cần rèn luyện lâu dài mới có nền tảng vững chắc. Trong cuốn sách của cô ấy còn kể nhiều câu chuyện từ hồi thực tập bên Mỹ, những câu chuyện này giúp tôi nhận ra một điều: Muốn thành công thì không được chịu thua, bạn phải lạc quan và mạnh mẽ. Bất luận gặp khó khăn gì cũng phải cổ vũ tinh thần bản thân, tạo dựng niềm tin mình sẽ làm được.

Cùng học tiếng Anh, mua bao nhiêu tài liệu, tra từng quyển từ vựng, nhìn thì có vẻ bạn chăm chỉ lắm, nhưng bạn có chắc mình đủ tinh thần học hỏi quyết không chịu thua, kiên trì đến cùng không? Hay bạn cũng như đa số người ngày ngày than khóc: "Tôi không biết từ này, có cách gì hay không?" Thật ra bạn không thiếu phương pháp học, cũng không thiếu tài liệu, lại càng chẳng phải người khác có siêu năng lực hơn bạn, cái bạn thiếu chính là sự kiên trì và tỉ mỉ.

Kaola từng nói: "Chẳng có bí kíp hay lối tắt nào cả, chỉ cần bạn tìm được phương pháp học phù hợp với bản thân và kiên trì đến cùng, chắc chắn bạn sẽ cải thiện được trình độ." Có thể bạn không tin, nhưng đây chính là phương pháp học hiệu quả nhất.

Tôi có quen một bà mẹ rất quan tâm đến việc học của hai đứa con nhỏ. Là một nhà tạo mẫu nổi tiếng, hàng ngày làm việc ở cửa hàng từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối, khách hàng toàn những minh tinh màn bạc nhưng cô ấy vẫn dành thời gian nghiên cứu kỹ tất cả các trường quốc tế lớn nhỏ trong nội thành Bắc Kinh. Cô ấy lập một nhóm bao gồm

các phụ huynh quan tâm đến giáo dục quốc tế. Nghe cách cô ấy nói chuyện bạn sẽ thấy cô ấy có cái nhìn riêng về giáo dục gia đình và tương lai của các con.

Nhắc đến quá trình phấn đấu hồi trẻ, cô ấy kể: Vừa tốt nghiệp cô ấy trở thành thợ cắt tóc của Silian Salon, một tháng kiếm được 200 tệ. Nhiều người làm cùng cô ấy hồi đó giờ không còn liên lạc nữa. Suốt 10 năm trời theo nghề, cô ấy không ngừng cố gắng để có được như ngày hôm nay người người ngưỡng mộ. Thu nhập một ngày của cô ấy giờ bằng cả tháng thu nhập của người khác. Cô ấy còn vay mấy trăm nghìn tệ để mua nhà và trả hết nợ trong vòng một năm. Tất cả những thứ cô ấy có được là nhờ từng giây từng phút đứng tạo mẫu cho khách.

Chúng tôi vẫn thường nói chuyện phiếm với nhau vào buổi tối. Hơn 10 giờ cô ấy mới nghỉ, vừa ngồi xuống uống ngụm nước là tham gia cuộc thảo luận của chúng tôi ngay.

Tuy chỉ quen biết chứ không thân, nhưng qua tiếp xúc, tôi biết quá trình phấn đấu mà cô ấy kể là thật. Và tôi lại càng cảm phục người phụ nữ ấy hơn qua cách cô ấy kiên trì trong việc nuôi dạy con cái, mỗi ngày tôi đều đợi bài chia sẻ của cô ấy vì lười tự mình nghiên cứu.

Chẳng lẽ tôi không biết tầm quan trọng của giáo dục trẻ em? Chẳng lẽ những trường học kia không cho tôi vào tìm hiểu? Chẳng lẽ tôi không thể tự tìm tài liệu, một mình đi khảo sát? Tôi có thể chứ! Nhưng tôi thiếu sức mạnh, sự kiên trì và tính cẩn thận như cô ấy. Bởi thế, trong lúc cô ấy chưa sẻ những điều bản thân tâm đắc giúp các con đưa ra lựa chọn phù hợp điều kiện gia đình, tôi chỉ có thể ngồi tám chuyện vớ vẩn... Những người như cô ấy, có đi nhỏ cỏ cũng sẽ nhỏ giỏi hơn người khác, tinh - khí - thần là ở chỗ đó.

Nếu lấy ví dụ về những người quá giỏi như này, có lẽ bạn sẽ không thấy hết sự khác biệt. Vậy chúng ta cùng bàn tới một ví dụ đơn giản hơn. Trước kia tôi có đăng tải một bài viết về TED*, ngay sau đó có người nhờ tôi gửi cho họ trang web của TED. Nói thật nếu bạn lười đến mức không thể tự mình tìm kiếm ba chữ cái thì đừng xem TED làm gì, có xem cũng không tác dụng. Bạn không chỉ thiếu chăm chỉ mà quan trọng hơn cả là bạn không chủ động, không tự mình học hỏi, người khác không mớm đến tận mồm, có chết đói bạn cũng ngồi đó đợi. Nếu vậy, những video cổ vũ tinh thần bạn xem hay trào lưu tư tưởng quốc tế bạn biết cũng chỉ mang lại nhiệt huyết trong một đêm, hôm sau tỉnh dậy mọi việc đâu lại vào đấy.

Cùng học một lớp tại sao có người giỏi, người dốt? Nếu bạn có vở ghi chép của một học sinh giỏi, bạn có thể thi đỗ Đại học Thanh Hoa không? Tôi nhớ có một thủ khoa đại học 14 tuổi từng nói: "Khi các bạn còn đang gây rối, tôi dành thời gian đọc sách lịch sử. Tôi nhớ lúc đó nhiều chữ trên sách tôi còn chưa hiểu hết."

Tôi đã quan sát rất nhiều người thành công xung quanh mình, khi gặp khó khăn, thay vì mắng chửi hay vòng vo tam quốc, họ sẽ vò đầu bứt tóc suy nghĩ cách thức giải

quyết vấn đề. Họ đều tin rằng không có việc gì thành công dễ dàng, chỉ có cách chăm chỉ mới khắc phục được khó khăn. Họ có kỷ luật, dám nghĩ dám làm, tỉ mỉ cẩn thận, khả năng vận dụng thực tế tốt và rất khiêm tốn. Họ không muốn thành công nhanh chóng, vấp ngã rồi có thể tự đứng dậy và tiếp tục tiến về phía trước, không ngừng theo đuổi mục tiêu lớn hơn.

Nếu bạn không có những phẩm chất trên, đó chính là nguyên nhân bạn và những người tài giỏi khác biệt.

DỪNG SUỐT NGÀY KÊU NGHÈO, CÀNG KÊU SẼ CÀNG NGHÈO

Hồi bé tôi có mua một quyển sách cũ ở sạp bán vỉa hè. Cuốn sách đó rách và cũ lắm rồi, nhìn không rõ tên, giấy cũng ố vàng hết cả. Câu chuyện đầu tiên trong sách là về cậu bé bị cụt mất một ngón tay, tên là Hạ Uy Di. Cô giáo trường mầm non nói với cậu bé rằng: "Nếu luôn nghĩ ngón tay có thể mọc lại, nó sẽ mọc lại thật." Vậy là ngày nào cậu bé cũng nghĩ về điều đó, hai năm sau ngón tay cậu bé mọc ra thật.

Tôi không nghĩ câu chuyện này hoàn toàn lừa dối, chỉ cảm thấy kỳ lạ. Sau đó, tôi có đọc một bài viết và bất ngờ biết đến "quy luật hấp dẫn". Khi một người tập trung tư tưởng làm điều gì đó, con người, sự vật, sự việc liên quan sẽ bị nó thu hút. Tôi không kiểm chứng câu chuyện mọc ngón tay trong cuốn sách cũ đó có thật hay không, nhưng tôi tin vào câu nói: "Khi bạn không ngừng nỗ lực làm một việc gì đó, bạn có thể thu hút năng lượng tích cực xung quanh, chúng sẽ hỗ trợ bạn đến khi đạt mục tiêu ban đầu."

Ý niệm vô cùng đáng sợ. Ý niệm ảnh hưởng đến hành vi, tư duy của bạn, ý niệm khác nhau tính cách sẽ khác nhau, từ đó cuộc sống cũng khác nhau. Cuốn sách cũ kia có nói, nếu bạn muốn giàu có, bạn cần thường xuyên tưởng tượng mình là một người giàu có, từ cách nói năng, suy nghĩ đến hành động, đối nhân xử thế đều giống như một người giàu có, bạn sẽ thu hút của cải thực sự đến bên mình.

Nhưng trong cuộc sống, bố mẹ chúng ta cả đời không muốn khoe khoang, nên lúc nào chúng ta cũng nghĩ mình rất nghèo khó và không ngừng ám thị bản thân nghèo, định mua cái gì cũng chặc lưỡi: "Nghèo lắm, không mua nổi đâu." Những người như thế thường an nhàn sống qua ngày, hết giờ làm là không muốn cố gắng, chẳng thêm động não thêm chút nào. Thấy người khác nỗ lực kiếm tiền lại chê bai người ta quá vất vả, chắc chắn sẽ chết vì mệt mỏi, hại sức khỏe thì nhiều tiền ích gì. Khi bạn cảm thấy mình không có tiền, không thể mua nổi thứ đồ đắt đỏ nào đó cũng là lúc bạn không ngừng ám thị rằng chính mình là kẻ khó rách áo ôm. Như thế sẽ chẳng thể giàu lên được!

Còn những người có tiền thì sao? Họ khởi đầu bằng hai bàn tay trắng, khi thấy món đồ tốt, họ hứa với lòng: "Mình nhất định phải kiếm ra tiền để mua được món đồ này, mình muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, mình muốn mua nhà to, xe đẹp, mình

muốn con cái mình có cuộc sống tốt nhất." Rồi họ bắt đầu nỗ lực suốt nhiều năm, cuối cùng có một cuộc sống khá giả.

Tôi có quen một cô gái, lần đầu gặp gỡ cô ấy đã kể mình là một bà mẹ đơn thân và không hề có ý định giấu giếm chuyện này. Lúc cô ấy đang mang bầu thì chồng ngoại tình, nên sinh con xong cô ấy quyết định ly hôn, đưa bố mẹ và con nhỏ ra ngoài thuê nhà. Tôi thường nhận được Wechat của cô ấy lúc 3 giờ sáng, đêm khuya thanh vắng làm xong việc muốn tìm người nói chuyện, nhưng lúc đó tôi đã ngủ rồi. Cô ấy tâm sự rằng: "Cả nhà giờ chỉ dựa vào mình em, em nhất định phải cho bố mẹ và con em có cuộc sống tốt đẹp hơn." Cô gái ấy nhỏ nhắn và gầy như que củi, nhưng quyết tâm muốn cố gắng kiếm tiền lại rất mạnh mẽ. Cô ấy giờ đã kiếm được mấy trăm nghìn tệ, đủ để đặt cọc mua nhà ở thành phố cho bố mẹ và con thơ.

Đọc đến đây chắc chắn phản ứng đầu tiên của bạn sẽ là: "Mấy trăm nghìn tệ? Cô ấy làm gì mà kiếm được mấy trăm nghìn tệ?" Có thể bạn không tin nhưng nó là sự thật. Không những thế, cô ấy còn chen chân vào ngành nhà hàng khách sạn, bắt đầu viết kịch bản và mong muốn trở thành biên kịch nghiệp dư.

Chúng tôi có mấy người bạn chung, thỉnh thoảng nhắc đến cô ấy, ai cũng vô cùng ngưỡng mộ. Nếu rơi vào hoàn cảnh của cô ấy, chắc chúng tôi không thể làm được như vậy. Ly hôn xong sẽ khiến bản thân suy sụp mấy năm liền chứ đâu thể đứng dậy phấn đấu, lại còn kiếm được nhiều tiền như thế. Thật ra những gì cô ấy làm, chúng ta đều làm được, nhưng tại sao chúng ta vẫn không thể kiếm được mấy trăm nghìn tệ như cô ấy? Có hai nguyên nhân chính: Một là chúng ta chưa bị dồn đến đường cùng, không ly hôn cũng chẳng đơn thân, lại càng không trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ nên thiếu khát khao kiếm tiền. Hai là chúng ta chưa từng nghĩ ngoài giờ làm còn phải làm thêm, đi làm đã vất vả lắm rồi, sức đâu mà kiếm thêm. Bởi vậy chúng tôi chỉ có thể vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị với cô ấy.

Thường có người nói với tôi: "Chị Tinh, những trường hợp chị kể đều là ngoại lệ, người bình thường như chúng ta không theo được đâu." Thật ra không có ai đặc biệt cả, như cô gái tôi đề cập đến, cô ấy cũng chỉ là một người bình thường, tự ép mình bước ra khỏi vùng lầy với khát khao thành công. Nếu lúc nào cũng nghĩ mình vô dụng thì có đưa cho bạn 800 hình mẫu lý tưởng bạn vẫn tìm lý do cho việc mình không thể làm. Đó chính là nguyên nhân vì sao có người thay đổi được vận mệnh, nhưng cũng có người đọc hết cuốn sách này đến cuốn sách khác vẫn chẳng thể thành công.

Mỗi lần tôi thông báo ra sách mới, có rất nhiều người gửi thư riêng cho tôi nói: "Chị Tinh, em là học sinh nghèo, tặng em một cuốn nhé" hoặc "Sao sách của chị không tặng miễn phí? Em nghèo mà..." Mỗi lần nghe như vậy, tôi rất tức giận, không phải vì thái độ xin xỏ, mà bởi bạn biết mình nghèo, sao còn ngồi đó không chịu đi kiếm tiền? Nếu bạn nghĩ mình là một kẻ khổ rách áo ôm, hãy chấp nhận sự thật đó, đến cuốn sách 30 tệ bạn cũng không mua nổi, bạn sẽ nghèo mãi thôi.

Bạn thấy những người giỏi giang quanh mình càng làm càng giỏi, cuộc sống, công việc, gia đình, tình yêu đều thuận lợi như được "hack" vậy. Còn bạn có nỗ lực thế nào

vẫn càng ngày càng vất vả. Tại sao lại như vậy? Từ giờ hãy thử thay đổi suy nghĩ của bản thân, dù làm việc gì, gặp phải khó khăn nào cũng tự tin nghĩ "Nhất định mình làm được, phải thử xem sao" thay vì "Trời ơi, tôi phải làm sao? Khó thế này tôi không làm được."

Nếu tìm bạn đáng cả đời này bạn cũng không nếm được vị ngọt

KHÔNG CHẦN CHỪ MỚI LÀ CÁCH QUẢN LÝ THỜI GIAN TỐT NHẤT

Nhiều người vẫn hỏi tôi quản lý thời gian như thế nào. Thật ra nếu nói về quản lý thời gian, không một phương pháp nào sánh được ba chữ: Không - Chần - Chừ! Không chần chừ nghĩa là làm việc không lè mề, nghĩ việc gì là lập tức làm ngay. Muốn học lái xe, hãy tìm trường dạy lái để đăng ký học, nhanh nhất một tháng sẽ lấy được bằng. Muốn tham gia lớp đào tạo, hãy lên mạng tìm trung tâm, xem phản hồi, hẹn lịch học thử, chưa đến ba ngày là chọn được. Chỉ những việc đơn giản như này mà nhiều người lại lè mề, viện lý do đường xá xa xôi, học phí đắt đỏ... rồi hỏi đông hỏi tây xem người khác đánh giá thế nào, có gợi ý gì không. Quanh đi quẩn lại ba bốn tháng trôi qua bản thân vẫn dậm chân tại chỗ, không có tiến bộ gì, đành thờ dài ngao ngán.

Không lè mề còn là một thái độ sống

Bạn cho rằng "không chần chừ" chỉ là vấn đề quản lý thời gian thôi sao? Thật ra nó còn là tính cách, là thái độ sống. Nếu làm việc gì bạn cũng chần chừ lè mề, sợ bóng gió, cuộc đời bạn sẽ mãi như hiện tại mà thôi, chẳng gặt hái được thành công gì vĩ đại, cũng đừng mơ đến cuộc sống giàu sang. Nhiều bạn vẫn viết thư kể cho tôi nghe những câu chuyện vụn vặt trong cuộc sống thường ngày và nhờ tôi tư vấn. Ví dụ như, trong ký túc xá bạn có quan hệ tốt với người này nhưng lại không tốt với người kia, phải làm thế nào? Tan ca đồng nghiệp không cho đi chung xe là có ý gì? Những việc này có thể rất quan trọng với bạn, nhưng nếu cứ lãng phí thời gian, sức lực cho nó, bạn có còn thời gian, sức lực làm những việc quan trọng hơn không?

Một người bạn đại học của tôi từng nói: "Nếu trong cuộc sống việc nào cũng quan trọng, chúng ta sẽ không có thời gian nghĩ đến việc nhỏ nữa. Bởi cuộc sống của bạn chẳng có việc gì lớn hơn nên mới hay chuyện bé xé ra to như vậy." Khi còn trẻ đợi mãi chẳng có thời cơ. Bạn đã bao giờ nghĩ rằng, nếu ngay cả những việc vụn vặt bạn cũng xử lý không xong thì ngày mai khi trời sập xuống, nó sẽ đè chết bạn, chứ không biến bạn thành anh hùng.

Không lè mề giúp bạn chuyên tâm hơn

Không lẽ mẹ sẽ giúp bạn tập trung vào công việc hơn. Nguyên nhân khiến nhiều người không thể lập thời gian biểu cho mình chính là không tập trung. Đang nấu cơm cho con lại nghĩ đến bộ quần áo chưa mua được, có nên mua hay không. Đang mua đồ lại nghĩ hôm nay có nên đến trường để đăng ký học lái xe. Khó khăn lắm mới đăng ký được, nhưng đi học lại chỉ nghĩ một đồng việc ở nhà ai lo. Cứ như vậy, ngày nào nảo bộ của bạn cũng hoạt động hết công suất, làm A thì nghĩ B, làm B thì lo lắng C, kết quả chẳng việc nào tốt, thậm chí còn phải làm lại.

Làm thế nào để thay đổi tính lè mề của mình?

Nếu cuộc sống của bạn quá tẻ nhạt, đó chẳng phải chuyện gì to tát. Bạn thấy mình là người lè mề, hãy tìm cách thay đổi nó. Phương pháp tôi muốn giới thiệu tới các bạn chính là đọc truyện danh nhân.

Mỗi câu chuyện sẽ kể cho bạn nghe về cuộc đời vĩ đại của họ, bạn sẽ thấy khi gặp khó khăn trong đời, dù là việc lớn hay việc nhỏ, họ đã suy nghĩ thế nào, đưa ra quyết sách ra sao, kiên trì khắc phục khó khăn bằng cách nào. Đọc câu chuyện của người khác, đặt mình vào hoàn cảnh của họ và suy nghĩ theo cách của riêng mình, bạn sẽ nhận ra những khó khăn mình gặp chẳng thấm vào đâu.

Nếu bạn cảm thấy mình có đôi chút hoang tưởng tự đại, mình nên làm việc lớn để có cuộc sống tốt hơn, việc đọc truyện danh nhân sẽ giúp bạn trang bị một chút phong cách người lãnh đạo. Hãy luôn nghĩ mình là người làm việc lớn, đừng chần chừ, tốn công mải vào những việc vụn vặt vô ích nữa. Thoát khỏi suy nghĩ trì hoãn bạn mới có thể tập trung làm nhiều việc hơn, bắt đầu gặt hái thành tựu trước kia chưa đạt được.

Nếu không, cuộc đời bạn sẽ trôi qua vô ích, bạn chẳng làm được việc gì cả. Thở dài cũng vô ích, bạn chỉ có thể tự an ủi mình qua những bài viết đầy cảm hứng, và mở to mắt nhìn người khác nhanh chóng tiến về phía trước, ngay đến cái bóng của họ bạn cũng không thấy đâu.

TẠI SAO ĐẠI THẦN MỘT NGÀY NHƯ CÓ 48 TIẾNG, LÀM ĐƯỢC BAO NHIÊU VIỆC?

Nhiều người vẫn hỏi tôi tại sao tôi có thể làm được nhiều việc như vậy? Nếu là trước đây tôi sẽ trả lời do đầu óc chân tay tôi nhanh nhẹn. Nhưng ngẫm kỹ, tôi thấy chồng tôi đã dạy tôi không ít phương pháp quan trọng. Nhân đây tôi rất muốn chia sẻ với mọi người.

Để những người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp

Gần đây bạn tôi bắt đầu kinh doanh, có nhờ tôi tìm người làm truyền thông. Tôi đã giúp anh ấy tìm rất nhiều người, nhưng được vài ngày họ không muốn làm nữa. Họ làm gì bạn tôi cũng chỉ tay năm ngón, ra vẻ mình hiểu biết và đưa ra ý kiến dù những ý kiến đó không chuyên nghiệp lại chẳng có tính khả thi. Sau đó bạn tôi lại nhờ tôi tìm nhân viên thiết kế, quản lý... Hầu hết chỉ làm một thời gian ngắn, còn bạn tôi ngày nào cũng than ngắn thở dài, kêu mệt muốn chết.

Tôi hỏi anh ấy: "Nếu đã thuê người sao lúc nào anh cũng tham gia vào vậy? Họ đều là dân chuyên nghiệp, anh phải nghe họ chứ."

Anh bạn tôi nổi giận: "Tôi cũng chuyên nghiệp, lỡ tôi bị họ lừa thì sao? Tôi cần đưa ra ý kiến của mình. Chỉ trách họ công việc không có chút tiến triển, mọi việc đều bị đình trệ."

Tôi lại hỏi anh ấy: "Nếu đã thuê người ta thì phải tin tưởng chứ, nghi ngờ thì không nên dùng."

Bạn tôi bĩu môi: "Thế không được, tôi không yên tâm, với lại tôi cũng chuyên nghiệp mà, có chỗ nào kém họ đâu?"

Chồng tôi nói: "Hãy để những người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp, đó là cách làm hiệu quả và dễ dàng nhất."

Việc có thể bỏ tiền ra làm thì không nên dành thời gian cho nó

Tết đến, tôi chủ động nhận nhiệm vụ lau máy hút mùi trong nhà, tôi cứ nghĩ có mấy bình tẩy chuyên dụng sẽ rửa sạch bóng được. Nào ngờ sau khi gỡ bộ hút mùi xuống, hai tiếng vẫn chưa rửa sạch, lắp lên lại cũng khó khăn, còn làm hỏng mấy linh kiện bên trong. Thật ra tôi hoàn toàn có thể gọi thợ đến rửa, hai tiếng 100 tệ là đủ. Tôi mất cả buổi chiều mà vẫn không đạt được kết quả như mong muốn, còn khiến bản thân rất mệt mỏi.

Chồng tôi đã không còn lạ với việc tôi làm việc nhà, vừa mất công sức lại không thu hồi được kết quả, anh ấy nói: "Ai bảo em tự làm đâu, thuê người ta đến làm, họ có thiết bị chuyên dụng, lại quen tay hơn em. Việc nào có thể bỏ tiền ra thuê người khác làm thì không nên mất thời gian làm gì. Bỏ tiền ra nhưng tiết kiệm được thời gian cho mình, còn tạo cơ hội cho người ta, vậy có vui hơn không?"

Giờ làm dự án, tôi càng hiểu rõ nhận định này hơn. Nhiều nội dung trong dự án không phải sở trường của tôi, trước kia cứ nghĩ phải thức thâu đêm suốt sáng tự làm, nhưng giờ tôi chia cho các cộng sự khác. Mất ít tiền, nhưng mình tiết kiệm được thời gian và sức lực, tâm trạng thoải mái hơn, có thời gian làm nhiều việc hơn. Hợp tác như vậy vừa vui vừa hiệu quả.

Làm việc phải "mang theo não", đừng dây dưa mãi vào những chuyện nhỏ nhặt

Thế nào gọi là làm việc "mang theo não"? Đó là dù làm việc gì, khi người khác đã nói, đã viết thì cũng cần chú ý kỹ. Nội dung nào có thể tự tra cứu hãy tra cứu, đừng hỏi đi hỏi lại, tránh lãng phí thời gian của mình và người khác.

Đạo trước công ty bạn tôi có mớ trang web bán sách, có hướng dẫn rất cụ thể. Vậy mà ngày nào cũng có người gửi mail hoặc gọi điện đến hỏi: "Đăng nhập chỗ nào?" , "Log out ở đâu?" , "Tôi có thể dùng thẻ ngân hàng Chiêu Thương để nạp tiền không?" Giải thích một hồi có người vẫn không hiểu, phải lấy bút khoanh tròn vị trí mới thấy. Thật ra những nội dung này đã ghi rất rõ ở mục hướng dẫn, chỉ cần chú ý một chút sẽ hiểu, nhưng họ cứ mất thời gian hỏi, rồi chờ trả lời cứ vậy sẽ hết luôn một ngày.

Thời gian trôi qua hãy lần lượt làm những việc nên làm

Khi đi làm, quy định công ty sẽ giúp bạn sắp xếp thời gian, mấy giờ đi làm, mấy giờ ăn trưa, mấy giờ họp, mấy giờ tan ca, cả ngày bận rộn nhưng đâu vào đấy. Nhưng cứ đến cuối tuần hoặc nghỉ lễ, bạn phải sắp xếp thời gian một ngày, có khi vừa mới ăn cơm lại muốn đọc sách, vừa mới đọc sách lại muốn đi vệ sinh, đi vệ sinh lại nghịch điện thoại, quên cả đứng dậy. Thời gian cứ thế trôi qua.

Trong Hoan Lạc Tụng, Khúc Tiêu Tiêu từng nói với Khuru Doanh Doanh: "Cuối tuần cũng là thời gian, mà thời gian chính là tiền bạc." Khi bạn muốn làm việc gì vào cuối tuần hoặc kỳ nghỉ lễ, việc quản lý thời gian vô cùng quan trọng. Kinh nghiệm của tôi là hãy lên kế hoạch làm gì trước việc gì sau để tạo cho mình thói quen.

Ví dụ, tôi thường sắp xếp thời gian buổi sáng để làm việc, khi con ngủ trưa thì gọi người giúp việc hoặc nhân viên thẩm mỹ đến nhà, buổi chiều con ngủ dậy sẽ dẫn con ra ngoài chơi, buổi tối con ngủ thì học tiếng Anh, đọc sách và sáng tác. Cũng có khi, buổi sáng tôi nghỉ ngơi, buổi trưa con ngủ tôi làm việc, buổi chiều tôi đưa con đi chơi. Đương nhiên cũng có lúc thời gian biểu bị gián đoạn, nhưng về cơ bản không thay đổi quá nhiều. Sắp xếp thời gian mới quản lý được rõ ràng, không rối lên khi có việc phát sinh. Thời gian trôi qua hãy lần lượt làm những việc nên làm, khi thành nếp sẽ đâu vào đấy.

Tôi có một người bạn ở nhà nội trợ, không ai giúp đỡ. Nhưng từ khi con ba tháng tuổi, tháng nào cô ấy cũng cho con đi du lịch, không thì lượn lờ các khu vui chơi, khu sinh thái hoặc vườn bách thú... Khi tôi viết câu chuyện về cô ấy, nhiều độc giả nói: "Không thể nào, chắc chắn có người giúp cô ấy, không thể bé con mà vẫn làm đẹp vậy được" , "Lừa ai chứ, ở nhà nội trợ mệt chết đi được, cô ấy đi chơi như thế ai quét nhà nấu cơm giặt giũ cho?"

Khi tôi hỏi thì cô ấy đáp: "Tôi thường dẫn con cùng đi spa, con chơi bên cạnh còn mình làm đẹp. Tôi mua thẻ ở công ty Gia Chính có chiết khấu, một tiếng 20 tệ, một tuần cô giúp việc đến hai, ba lần là việc nhà coi như xong. Lúc con ngủ tôi tập yoga,

thể dục thể thao. Tối đến chồng tôi về trông con thì tôi ngồi lên kế hoạch ngày hôm sau. Khi con ngủ tôi bắt đầu làm thêm. Trông con đúng là rất nhiều việc vặt, nhưng chuyện lớn hóa nhỏ là được. Nếu con tè dầm bạn cũng mắng, cũng giận thì chỉ tự mang lại rắc rối cho mình thôi, vậy là lúc nào bạn cũng bạn luôn chân liên tay. Tâm mệt thì làm gì cũng vất vả."

SAU KHI ĐÓNG CỬA SỔ WECHAT LẠI

Lâu nay tôi luôn cảm thấy mình dành quá nhiều thời gian xem điện thoại. Ngoài một số ứng dụng mua sắm, tra cứu thông tin, phần lớn thời gian tôi dùng điện thoại để vào Weibo xem trang cá nhân của bạn bè, dù có lúc họ chẳng đăng tin nào mới cả. Thậm chí dù không mấy hứng thú với nội dung bạn bè cập nhật, tôi vẫn lướt một vòng theo thói quen, xem họ làm gì, có ai nhắc đến tôi không. Nhưng nghĩ kỹ thì việc của họ đâu liên quan đến mình.

Trước kia tôi cho rằng Wechat của mình hầu hết là bạn bè thân quen, nhưng lúc này tôi chẳng thể nhớ nổi sao trước đây kết bạn với họ. Cứ nghĩ bạn bè trong nhóm là những người thân thiết có thể chia sẻ mọi buồn vui, nhưng thực tế nhiều người thậm chí ấn like cũng không có. Một lần tôi quyết định khóa Wechat vài tiếng để xem cuộc sống của mình thay đổi như thế nào.

Sau một tiếng, tôi vẫn tò mò mở ứng dụng Wechat ra, rồi tôi chợt nhớ ra mình đã tắt chế độ nhóm bạn bè, nhưng tôi không hề thấy chán nản vì không xem được thông tin bạn bè, ngược lại còn tự nhủ: "Mình nên đi làm việc khác hoặc đi ngủ."

Hai tiếng sau, tôi lại vào Wechat theo thói quen, nhưng cảm giác muốn lướt điện thoại xem thông tin bạn bè ngày càng nhạt dần.

Bảy tiếng sau tôi muốn chụp một bức ảnh, nhưng chợt nhớ ra mình đã khóa Wechat, không nên chỉ vì một bức ảnh mà mở lại. Trong thời gian này không có người nào trong nhóm bạn bè tìm tôi, nếu có việc gấp, chắc chắn họ sẽ liên lạc với tôi bằng mọi cách.

Tối hôm đó, tôi bật chức năng bạn bè trên Wechat lên và nhận ra cả ngày hôm đó không hề có ai nhắc đến tôi. Bạn bè vẫn đăng những bức ảnh ăn chơi của họ như trước, không có tôi chẳng ảnh hưởng gì đến họ.

Ngày hôm đó tôi chẳng bỏ lỡ tin tức gì nóng hổi dù không dùng Wechat. Ngược lại, tôi có nhiều thời gian đưa con ra ngoài chơi, buổi tối còn đọc hết một quyển sách, viết hai bài review sách, quét dọn nhà cửa. Tôi không xóa hẳn Wechat, chỉ tạm khóa lại, đến tối dành 15 phút vào xem. Thời gian trong ngày nhờ thế được tận dụng triệt để hơn.

Nhiều người vẫn nói cần dùng Wechat để biết nhiều thông tin hơn. Không sai, chỉ cần tập trung các Wechat mình quan tâm sẽ có tin tức. Nhưng hiện nay rất nhiều nội dung, tin tức không có tính xác thực, vì thế nó không cần thiết. Sau khi thử tạm ngưng sử dụng Wechat, tôi quyết tâm rời bỏ điện thoại và bắt đầu suy nghĩ tại sao mình lại phụ thuộc vào nó như thế.

Tôi nhận ra: Chúng ta không thể rời điện thoại bởi sợ mình bị người khác lãng quên, sợ cô độc. Chúng ta muốn dùng cách này để chứng tỏ sự tồn tại của bản thân, để mình được kết nối với thế giới. Người khác đăng tin mới là lập tức vào comment hoặc like không tốn quá nhiều thời gian của chúng ta, nhưng vô hình chung khiến chúng ta cứ ở mãi trong mạng xã hội không rời ra được. Hơn nữa nhiều người quen đọc tin ngắn, đến khi có một bài viết quá 2000 từ là không đọc nổi, chứ đừng nói đọc hết một cuốn sách. Hiện nay, trên Wechat có nhiều cá nhân và hội nhóm tổ chức các buổi lễ đọc sách khiến mọi người rất phấn khích, lý do vì sao? Chẳng lẽ sống 20, 30 năm rồi chúng ta còn không đọc nổi sách tiếng Trung? Thật ra không phải đọc không hiểu, mà là chúng ta không có kiên nhẫn để đọc, đọc được một trang đã bồn chồn không yên, làm sao đọc tiếp được.

Không có điện thoại là bức bách không yên, ra khỏi nhà mà không mang theo điện thoại khó chịu như không mặc quần áo, đây là thói xấu hầu hết mọi người đều mắc phải. Cai điện thoại là việc mỗi người hiện đại đều muốn làm, nhưng chẳng ai làm được. Tuy tôi cũng chưa thật sự làm tốt được điều này nhưng vẫn xin chia sẻ một số kinh nghiệm nho nhỏ:

- Mỗi ngày khóa Wechat một khoảng thời gian, chỉ mở ứng dụng trong thời gian ngắn cố định để đọc tin tức.

- Chỉ lưu các ứng dụng cần thiết, tránh khi cảm thấy nhàm chán sẽ mở xem, làm tốn khá nhiều thời gian. Không những vậy các ứng dụng này còn thúc đẩy bạn mua sắm nhiều hơn, bởi có một số thứ nếu không thấy bạn sẽ chẳng bao giờ mua.

- Bạn có thể down ứng dụng quản lý thời gian. Sau một tuần, mở ra xem lại bạn sẽ thấy những việc như lướt điện thoại, nói chuyện phiếm... đã tiêu tốn của bạn rất nhiều thời gian.

Lo không nhận được điện thoại, không đọc được tin tức mới chính là cảm giác bất an trong lòng và sợ bị lãng quên. Muốn cai dứt điểm cơn nghiện này không phải chỉ mỗi tách điện thoại ra, mà còn cần nhiều thời gian cho những việc ý nghĩa giúp bản thân mình tự tin hơn.